

Kịch Bản Không Phải Như Vậy

Contents

Kịch Bản Không Phải Như Vậy	1
1. Chương 1: Cái Gọi Là Tra Công	1
2. Chương 2: Cái Gọi Là Tình Ngộ	7
3. Chương 3: Cái Gọi Là Hậu Quả Xấu	12
4. Chương 4: Cái Gọi Là Lốp Xe Dự Bị	15
5. Chương 5: Cái Gọi Là Lợi Dụng Sơ Hở	20
6. Chương 6: Cái Gọi Là Thông Báo	26
7. Chương 7: Cái Gọi Là Bùng Nổ	30
8. Chương 8: Cái Gọi Là Gặp Lại	34
9. Chương 9: Không Có Cái Gọi Là	38
10. Chương 10: Đều Là Thiên Nhai Luân Khổ Bức Người	42
11. Chương 11: “cảo Cơ ” Cần Gì Từng Quen Biết	45
12. Chương 12: “cảo Cơ” Khó Sống Với Trời Xanh	49
13. Chương 13: Diễn Kịch Phải Diễn Đến Cùng	53
14. Chương 14: Đánh Đẹp Lắm!	57
15. Chương 15: Trêu Nhau À!	61
16. Chương 16: Đủ Loại Biến Chuyển Thần Kỳ	65
17. Chương 17: Không Nghi Ra Tiêu Đề	69
18. Chương 18: Trước Kia Có Một Kết Cục, Nó Phát Triển Thần Kỳ	73
19. Chương 19: Đây Là Một Ngoại Truyện Bi Thương	77

Kịch Bản Không Phải Như Vậy

Giới thiệu

Edit: FieryThế loại: Vô hạn xuyên, hài nhẹ, thổ hào văn. Tra công ngược tiện thụ khiến tâm hần thành trò tàn phải rồi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kich-ban-khong-phai-nhu-vay>

1. Chương 1: Cái Gọi Là Tra Công

Nghĩ đến đây, Tiêu Hàm không khỏi dùng một ánh mắt đồng tình nhìn hần.

.
. .
.

Trác Phồn vừa xách theo một túi lớn đồ tươi và rau dưa bước ra từ siêu thị đã nhìn thấy một chiếc xe hơi màu đen vô cùng quen mắt đậu trước cổng, người đàn ông trong xe hạ cửa sổ xuống, quăng cho cậu một cái

nhìn lướt qua, phun ra hai chữ: “Lên xe.”

Trác Phồn chui vào xe, ngồi vào chỗ của mình, ôm hai cái túi lớn nhìn hẩn từ kính chiếu hậu, trong mắt có chút ngạc nhiên vui mừng: “Sao anh lại tới đón em?”

Lái xe rất nhanh, Tiêu Hàm nhìn thẳng con đường phía trước, thuận miệng đáp: “Hôm nay Thần Lễ về nước, năm giờ máy bay hạ cánh, anh đi đón, cùng nhau ăn một bữa cơm, tẩy trần cho cậu ấy.”

Nghe thấy cái tên Thần Lễ, trong lòng Trác Phồn chột căng thẳng. Trong vô thức, ngón tay nắm lấy túi plastic siết chặt lại, ngoảnh lại nhìn nửa gương mặt lạnh lùng của Tiêu Hàm, dò hỏi: “Hay về nhà, em nấu cơm cho hai người ăn nhé? Em vừa mua một khúc xương tươi lắm, có cả...”

“Không cần, anh đặt bàn trước ở một nhà hàng Pháp rồi.” Tiêu Hàm cất giọng cậu, kéo kéo cà-vạt thắt hơi chặt, nở một nụ cười bất đắc dĩ hiếm thấy: “Cái tên Thần Lễ kia ở Pháp lâu, sợ là ăn không quen đồ ăn Trung Quốc.”

Trác Phồn nhìn vào nụ cười kia, cả người hơi cứng lại. Tiêu Hàm chưa bao giờ cười với mình như thế, chiều chuộng như thế, chói mắt như thế.

“Hình như trước kia anh từng nói... Anh ấy có nét giống em?” Trác Phồn dò hỏi.

“Không.” Tiêu Hàm nghiêm túc sửa lại: “Là em giống cậu ấy, nhưng cũng chỉ là có nét thôi.”

“...”

Túi thức ăn tươi sống trong lòng xem ra là mua phí rồi. Cảm giác lạnh giá tỏa ra từ bàn tay cậu. Tiêu Hàm đương nhiên sẽ không để ý những chuyện nhỏ nhặt như thế. Trên thực tế, sau khi kêu Trác Phồn lên xe, hẩn còn chưa nhìn cậu được một cái.

Hốc mắt Trác Phồn hơi hồng lên, em tốt với anh như vậy, vì sao đến bây giờ trong lòng anh vẫn chỉ có Lương Thần Lễ?

Cậu cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, bây giờ mới ba giờ, từ nơi này đến sân bay cùng lắm là mất một tiếng. Lái xe nhanh như vậy là vì nóng lòng không thể chờ lâu hơn?

Tiêu Hàm hoàn toàn phớt lờ tâm tư tinh tế của người ngồi đằng sau, hẩn lái xe với tốc độ cao cùng lắm chỉ là muốn xả ra một chút tâm trạng buồn bực muốn chết hôm nay. Vội vã gặp Lương Thần Lễ? Xin người, đó là ai?!

Ngay ngày hôm nay, hẩn vừa tỉnh lại đã phát hiện mình biến thành một gã tra công trong câu chuyện tra – tiện hiện đại!

Hỏi Tiêu Hàm hẩn làm sao mà xuyên qua ư? Hẩn làm sao biết? Dù sao thì đó chính là xuyên.

Không chỉ có thế, hẩn còn được biết đây là một gã tra công đau khổ thậm mền một người bạn tốt mà không được, tìm được một người khác có bề ngoài khá giống cậu bạn kia thì ngoan cố coi là thể thân.

Đừng hỏi vì sao hẩn biết, chỉ là hẩn biết mà thôi.

Kịch bản khiến chiều nay, lúc ba giờ, hẩn phải lái xe đến siêu thị này đón Trác Phồn, sau đó mang theo tiểu tình nhân cùng đến sân bay đón đối tượng thậm mền, đúng là được lắm!

Hả, bạn hỏi kịch bản là cái gì ư? Hỏi nhiều như vậy làm gì, bạn là mười vạn câu hỏi vì sao chắc?

Tiêu Hàm liếc mắt nhìn “tiểu tình nhân” đang tủi thân buồn bã nhìn mình từ kính chiếu hậu, nhất thời cảm thấy “trứng” đau [5] âm ỉ.

[5] Nói chung chỗ này bạn hiểu theo nghĩa đen hay nghĩa bóng cũng được, nghĩa đen miễn nói, nghĩa bóng là hình dung những hành động vô cùng vô duyên hoặc nhấn mạnh cảm giác vô vị nhạt nhẽo; hay trạng thái khó xử, theo kiểu gặp phải sự vật trái với logic thông thường.

Này anh bạn ơi, hôm nay tôi mới gặp anh lần đầu tiên, đừng nhìn tôi như thể chúng ta có thù sâu hận nặng như thế được không? Tôi và anh không quen nhau đâu!

Mặc dù trong lòng điên cuồng gào thét [6], nhưng trên thực tế Tiêu Hàm vẫn duy trì dáng vẻ lãnh đạm thâm trầm như cũ, đối với những câu chuyện mà Trác Phồn bắt chuyện cũng dựa theo yêu cầu kịch bản mà ra vẻ khó gần.

[6] Nguyên văn là từ “thổ tào”, một từ bắt nguồn từ Nhật Bản, sau được dùng phổ biến ở TQ, Đài Loan, nghĩa đen là “nôn mửa vào bát của người ta” nghĩa bóng là không cho người khác chút mặt mũi nào, vạch trần tận nơi.

Ai biết được đi được nửa giờ thì kẹt xe, chuyện này thật tuyệt, ngay cả xe đua cũng phải chịu tắc.

“F*ck!” Tiêu Hàm mắng một câu trong lòng, đập một cái vào vô lăng. Trong mắt Trác Phồn, động tác này đương nhiên được lí giải là do chuyện này có khả năng khiến hắn gặp lại Lương Thần Lễ muộn hơn, nhất thời cậu càng đau lòng.

Kẹt xe gần một tiếng mới đến được sân bay, dừng xe lại, Tiêu Hàm rút cuộc nhìn đến Trác Phồn, hắn liếc mắt một cái: “Xuống xe.”

Người ngồi sau đặt đồng hồ ăn xuống, đóng kỹ cửa xe, bước vòng qua đi song song với Tiêu Hàm, đưa tay khoác lấy cánh tay hắn.

Tiêu Hàm cứng người lại một chút, trong chớp mắt da gà nổi lên lan ra toàn bộ tay trái, may là hắn mặc đồ tây nên không bị phát hiện. Nhưng theo kịch bản, phải đến gặp Lương Thần Lễ rồi mới được bỏ ra, Tiêu Hàm đành phải lạnh mặt nhanh chóng đi đến cửa xuống máy bay đón người.

“A lô, Thần Lễ, cậu xuống chưa?” Tiêu Hàm cầm di động, ánh mắt lướt qua đám người, hắn căn bản là không biết mặt người kia.

“A Hàm, tớ nhìn thấy cậu rồi! Tớ và bà xã đang ở phía sau cậu đó.”

Từ điện thoại truyền đến giọng nói hưng phấn của Lương Thần Lễ, Tiêu Hàm vừa quay đầu, thấy cách đó không xa có một người đàn ông có vóc dáng cao cao, mặc áo gió đang vẫy tay với mình, còn ôm một cô gái tóc vàng đáng người bốc lửa. Chà! Xem ra chính là người này.

Tiêu Hàm quyết định gạt cánh tay Trác Phồn đang bám tay mình ra. Chờ họ tới gần, hắn cẩn thận đánh giá đối phương, còn miêu tả lại, dù sao cũng là những người trong cùng một kịch bản.

“A Hàm, nhiều năm không gặp, cậu vẫn đẹp trai như vậy, bà xã tớ nhìn chăm chăm cậu thế này, tớ cũng biết ghen đấy!” Lương Thần Lễ vỗ vỗ Tiêu Hàm, ôm vợ, giả vờ tức giận.

Lời này coi như xuôi tai, Tiêu Hàm mỉm cười nhìn cô gái tóc vàng, gật đầu chào hỏi: “Cưới được cô vợ xinh đẹp như vậy, tớ mới là người phải ghen tị.”

Hắn thề lời này là phát ra từ đáy lòng, nhưng lọt vào lỗ tai Trác Phồn là đang đâm một cây gai vào lòng cậu không thể nghi ngờ.

“Vị này là? Có vẻ hơi quen quen.” Lương Thần Lễ cuối cùng đã nhận ra bên cạnh còn một hơi thở, nghiêng mắt nhìn Tiêu Hàm, tinh nghịch hỏi.

Tiêu Hàm khoan thai trả lời: “Đây là Trác Phồn, bạn tớ.”

Hắn không cần nhìn cũng biết đối phương bị dồn vào đường cùng sẽ hiểu ý. Tiêu Hàm âm thầm nguyên rủa kịch bản cả ngàn lần, về mặt vẫn nho nhã lễ độ mời vợ chồng Lương Thần Lễ cùng đi ăn tối.

Phòng Tiêu Hàm đã đặt trước là một căn phòng trong nhà hàng Pháp ngon nhất thành phố, thậm chí còn mời một nhạc sĩ diễn tấu đàn violon ở ngoài phòng.

Căn phòng bày biện trang nhã, món nào trên bàn cũng là mỹ vị tinh xảo, Tiêu Hàm cắt một miếng thịt bò nhỏ đưa vào miệng.

Hóa ra Lương Thần Lễ là một người lẩm miệng [7] kinh khủng, cứ anh một câu em một câu với vợ suốt, miệng nói không ngừng, tranh nhau kể cho thằng bạn cũ nghe các loại chuyện kì lạ thú vị mấy năm nay ở nước ngoài. Tiêu Hàm mang sắc mặt bình thản, tao nhã cắt miếng bò bít tết, ung dung gắp những món đồi phương thích ăn vào bát hần, dáng vẻ rất thân mật gần gũi.

[7] Nguyên văn là “thoại lao”, từ chỉ những người lải nhải cả ngày không dứt. “Lao” ở đây là chỉ bệnh lao phổi, hay ho khan. “Thoại lao” mô tả một người nói nhiều như bệnh nhân ho lao nhiều.

Trác Phồn yên lặng ngồi một bên nhìn thấy mọi chuyện xảy ra, cả bàn mỹ thực giống như đều mất đi hương vị, cậu ăn một chút kem, chỉ cảm thấy một cảm giác giá lạnh thấu tâm đóng băng cả dạ dày, chốc lát sau đã bắt đầu co lại đau đớn.

Trán cậu đỏ mồ hôi, nhẹ nhàng kéo góc áo Tiêu Hàm, thấp giọng nói: “Tiêu Hàm, em có chút khó chịu, em đi toilet một chút.”

“Ừ.” Tiêu Hàm chỉ đơn giản gật đầu, thái độ nói cho có lệ quả thật khiến người ta hoài nghi hần có nghe rõ lời của đối phương hay không.

Trác Phồn trầm mặc, ấn vào bụng đi vào toilet, phía sau Lương Thần Lễ thấy vậy, đứng lên gọi cậu cùng đi. Trác Phồn lại buồn bực, coi như không nghe thấy, bước nhanh đi trước.

Trên bàn cơm chỉ còn lại Tiêu Hàm và mỹ nữ tóc vàng mắt to tròn mắt nhỏ. Hần cũng lười khách khí, cúi đầu ăn đĩa của mình, nghe cô gái nước ngoài dùng tiếng Trung bập bẹ nói chuyện, mười câu cũng khó đáp một câu.

“Thần Lễ nói, hai anh quen nhau mười năm rồi thiệt hả?”

Tiêu Hàm lấy khăn tay lau miệng, sửa: “Là mười năm lẻ ba tháng.”

“Ôi trời, anh còn nhớ rõ đến vậy sao!”

Tiêu Hàm đột nhiên đáp bằng một câu trả lời bí hiểm: “Là ‘bị phải biết.’”

“Hả? Cái gì không biết cơ?” Cô gái dùng vẻ mặt khó hiểu nhìn hần, bằng trình độ Trung văn của cô thật khó để lý giải loại ngữ pháp có độ khó cao này.

Hần đương nhiên không có hứng thú giải thích, nội dung vở kịch tiến hành đến đây là đã phát triển đến cao trào. Tiêu Hàm quay đầu liếc nhìn hướng buồng vệ sinh, bỏ dao nĩa xuống, thuận tiện xoa xoa tay, lấy một cái khăn giấy sạch sẽ cuối cùng, làm bộ như bắt cần làm đổ chút nước đá lên mặt trên.

Cúi đầu liếc nhìn đồng hồ, vừa đúng bảy giờ.

“Cháy! Nhà hàng cháy!” Vài tiếng hô lớn và ánh lửa mãnh liệt phá hỏng khung cảnh tao nhã, thế lửa đột ngột bốc lên một cách kì lạ mà cấp tốc, ngay trong lúc khách hàng hoảng loạn, lửa đã lan đến căn phòng sang trọng của họ.

Đừng hỏi vì sao một nhà hàng Tây lại dễ bắt lửa như vậy, kịch bản nói nó sẽ cháy, đừng mong trời sẽ mưa.

Ngọn lửa lớn xông khói nồng nặc vào không khí, mọi người đều cuống quýt chen ra cửa, duy chỉ có Tiêu Hàm cúi người đi ngược lại về hướng toilet, có vẻ hết sức đột ngột.

Hần dùng khăn giấy ướt để che miệng mũi lại, híp mắt đá vắng cửa phòng rửa tay, bên trong được bố trí tương đối kín kẽ, khói đặc lập tức tràn vào từ sau ra trước, hun đến nỗi khiến mắt người nhòa lệ. Tiêu Hàm cố gắng nhịn xuống cơn ho, một mình đập vào các cánh cửa nhỏ ngăn giữa các buồng, miệng hô to tự nhiên là tên Lương Thần Lễ.

Đập đến cái thứ ba, rốt cuộc đã tìm thấy người này té xỉu ở trên bồn cầu, Tiêu Hàm không nói hai lời, kéo hần lên rồi lập tức đi ra ngoài, đi tới cửa thì dừng lại một chút, quay đầu nhìn vào buồng kế bên, quét mắt một vòng – hần biết Trác Phồn ở bên trong.

Cứ như vậy, trong cái chớp mắt ngắn ngủn, thế lửa bỗng nhiên bùng lên vừa nhanh vừa mạnh, nhiệt độ bốn phía dâng lên cực cao, sắc mặt Tiêu Hàm lại lạnh lùng đến đáng sợ. Hệ thống phun nước trên trần nhà

lúc này mới rề rà hoạt động. Tiêu Hàm gắng gượng đỡ Lương Thần Lễ qua xối ướt nước quần áo hai người, trước mắt đã là một biển lửa.

Hắn túm lấy Lương Thần Lễ lao ra ngoài cửa, quẹo phải là một cửa sổ sát đất, dùng cả người đập lên nó, hai người chật vật ngã sấp xuống mặt đất đầy những miếng thủy tinh. May mắn là nhà hàng ở lầu một, ngoại trừ trên người có chỗ cháy, chỗ sứt sẹo, chỗ ướt sũng mà thoát nhìn thì vô cùng thê thảm, cũng không bị bỏng nghiêm trọng gì.

Hai người vừa thoát được ra ngoài, nhân viên cứu hỏa rốt cuộc cũng đã đến. Họ nhanh chóng kéo giới tuyến bao vây nghiêm ngặt phòng ai đó mất lý trí mà xông vào chịu chết.

Lương Thần Lễ bởi vì thiếu dưỡng khí mà vẫn trong trạng thái hôn mê, Tiêu Hàm đặt hắn lên xe cứu thương, từ chối đề nghị của y tá là cùng lên xe đến bệnh viện.

Ngọn lửa lớn vẫn bao vây trên lầu và quanh thân tòa nhà.

Tiêu Hàm bị khói hun đến đen sì mặt, đứng ở ngoài vòng an toàn, lạnh lùng nhìn vào bên trong.

Hắn biết Trác Phồn ở ngay phòng kế bên Lương Thần Lễ, hắn thậm chí biết rằng trong khoảnh khắc đó ý thức của Trác Phồn vẫn tỉnh táo, có thể nghe thấy tiếng mình tìm Lương Thần Lễ, cũng biết chắc cuối cùng cậu ta cũng được cứu ra an toàn.

Hắn cũng biết, sau khi trải qua việc này, nội dung vở kịch sẽ đi theo hướng tiện thụ tâm như tro tàn, tra công hồi tiếc không kịp, sau đó biến thành tình tiết kinh điển: Tra công biến thành trung khuyến – tiện công.

Trong mắt Tiêu Hàm hắt lên ánh ngược của đám cháy, chậm rãi nhú mào.

Hắn cẩn thận hồi tưởng lại tình cảnh vừa rồi trong não, bởi vì mình biết nội dung vở kịch nên mới có vẻ bình tĩnh ung dung. Nhưng trên thực tế, dưới tình huống đột ngột xảy ra chuyện, nam nhân vật chính của chúng ta có lẽ căn bản sẽ không kịp nghĩ nhiều như vậy, trước tiên hô gọi tên của người bạn mười năm thâm mến là hợp tình hợp lý, về phần cứu bạn tốt mà không cứu Trác Phồn, ai bảo hắn nhìn thấy Lương Thần Lễ trước, hướng chỉ nhìn tình huống lúc đó mà nói, không phải là không muốn cứu, mà là không cứu được.

Vẫn là vấn đề cũ rích kia, nếu mẹ và vợ của bạn đồng thời rơi xuống sông, bạn sẽ cứu ai trước?

Nếu kịch bản an bài cho hắn nhìn thấy Trác Phồn sấp hôn mê thì sẽ như thế nào nhỉ? Nhưng bằng sự “niệm tính [8]” của kịch bản mà nói, trừ phi mặt trời mọc ở đằng Tây.

[8] Niệm tính: Khẩu ngữ vùng Đông Bắc Trung Quốc, hình dung một người rất lợi hại ở phương diện nào đó, có năng lực làm việc rất mạnh, có thể dùng để khen ngợi một ai đó tỏ vẻ tán thưởng.

Tiêu Hàm vừa nghĩ ngợi, ánh mắt lại bắn khoắn ở lối vào.

Nếu bạn hỏi vì sao Lương Thần Lễ hôn mê, mà Trác Phồn lại có thể nghe thấy tiếng la của Tiêu Hàm ư? Kịch bản cho ra giải thích là – Cửa WC của Lương Thần Lễ bị hỏng, còn Trác Phồn đang thử tâm tư của Tiêu Hàm.

Phép thử này chỉ dùng một lần, quả nhiên có thể kiểm tra được cái gọi là “thân sơ[9]” và “chân tâm [10]”.

[9] Thân sơ: Mỗi quan hệ chỉ dừng lại ở gọi là quen biết.

[10] Chân tâm: Tầm lòng chân thật.

Về phần logic ư? Logic là cái gì? Có ăn được không?

Chuyện này nếu đổi lại Trác Phồn là nhân vật chính, có lẽ sẽ dùng một đoạn dài để miêu tả cậu ta đã lòng đau như cắt đến thế nào trong ngọn lửa mạnh, rồi thì thất vọng tuyệt vọng, xé ruột xé gan, lược bớt một ngàn chữ, làm trụ cột tâm lý vững chắc để sau này ngược lại tra công dữ dội.

Nhưng giờ phút này, Tiêu Hàm lại nghĩ, có lẽ phải cho cậu ta một cái gương để soi lại.

Thân là một người đàn ông trưởng thành, không biết tự cứu mình, lại ỷ lại chờ đợi người khác, còn không ngừng lải nhải hối hận.

Cứu được là tình cảm, không cứu được là bổn phận.

Đương nhiên, nếu Trác Phồn là một cô gái yếu đuối, Tiêu Hàm cảm thấy vẫn còn có thể lý giải chuyện này.

Cho dù là quan hệ người yêu, trong lòng có thương tích, tâm có thất vọng cũng phải làm theo lý thường, chia tay cũng đúng. Nhưng Tiêu Hàm nhìn nội dung sau này của kịch bản, nhìn thấy mình đã quỳ gối nhận sai thể nào trước mặt Trác Phồn, bạn bè người thân của Trác Phồn đã chửi rửa chỉ trích tay đám chân đá hấn thể nào, rồi tình cảnh “mọi chuyện đều là lỗi của hấn”, “tra công đáng bị ngược”, hấn còn phải mặt nóng úp vào mông lạnh [11] của người ta, rồi phải nịnh nọt để người ta nguôi giận... hấn cảm thấy không bằng để hấn chết trong ngọn lửa luôn cho xong chuyện.

[11] Mặt nóng úp vào mông lạnh: Ý nói người ta không để ý mà mình cứ dính tới.

Chẳng bao lâu sau, cứu hỏa lực tục kéo được vài người ra, Tiêu Hàm liếc thấy Trác Phồn. Đến tận khi xe cứu thương đưa đối phương biến mất trong phạm vi tầm mắt, Tiêu Hàm mới thở ra được một hơi, gọi một chiếc xe, nhét mình vào bệnh viện chỉnh trang lại một chút.

Gì cơ, bạn hỏi cô gái tóc vàng kia đã đi đâu ư? Kệ cô ta đi, đây không phải là trọng điểm.

Kịch bản kỳ diệu khiến Trác Phồn và Lương Thần Lễ cùng nằm trong một bệnh viện.

Tiêu Hàm đi thăm Lương Thần Lễ, người này bị thương không nặng, không quá hai ngày đã có thể vui vẻ xuất viện. Sau đó, đương nhiên là “trọng đầu hí [12]” – đối mặt với Trác Phồn.

[12] Trọng đầu hí: Phần việc nặng và quan trọng nhất trong một vở kịch.

Theo chủ định của Tiêu Hàm, hấn vạn lần cũng không muốn dựa theo sự an bài của kịch bản mà đến đó để bị coi thường, mặc kệ người bạn của tra công có bao nhiêu cảm tình với Trác Phồn, cũng chẳng liên quan gì với hấn hết.

Về phần kịch bản đã đọc thoại để miêu tả nội tâm cho hấn, toàn những cảm xúc linh tinh, cái gì mà “lúc nào cũng bắt chột nghĩ đến Trác Phồn”, “không quen với căn phòng vắng vẻ khi không có Trác Phồn”, “tự trách, lo âu, phiền não, nôn nóng”, hấn hoàn toàn không có, ăn được ngủ được, thậm chí còn hơi mập lên.

Chẳng phải là cặn bạ hơn cả cặn bã ư, này có gì mà hay?

Chờ hấn tà tà bước đến cửa phòng bệnh thì chột thấy một người đàn ông xa lạ, áo sơ-mi trắng, com-lê khoác trên cánh tay, cà-vạt được thắt cẩn thận, dưới kính mắt là một đôi mắt dài nhỏ, đang nhả nhặn nói gì đó với y tá.

Nhìn Tiêu Hàm bước đến, hấn ta chậm rãi đứng dậy, trong giây phút gỡ kính mắt xuống, bề ngoài tao nhã lập tức bị thay thế bởi một khí thế sắc bén.

“Anh chính là Tiêu Hàm?”

Nếu trong lời nói không ẩn chứa lòng căm thù khác thường, Tiêu Hàm sẽ cảm thấy giọng nói của người đàn ông này vô cùng dễ nghe.

Hấn gần như là lập tức biết người đàn ông này là ai, đây chính là người mà mỗi một câu chuyện tra – tiện đều chuẩn bị thập toàn thập mỹ – si tình công số hai: Ôn Mộ Ngôn.

Nói về vấn đề văn nghệ, người này chính là nam phụ bi tình. Nói đơn giản hơn, đây chính là cái lớp xe dự bị.

Hơn nữa còn là cái lớp xe dự bị vạn năm, vĩnh viễn chỉ là đạo cụ để tra công “lên gân”, mặc dù luôn toàn tâm toàn ý yêu tiện thụ, tiếc rằng cuối cùng chỉ có thể cười khổ nhìn người yêu đâm đầu vào vòng tay tra công biến thành trung khuỷn.

Nguồn :

Nghĩ đến đây, Tiêu Hàm không khỏi dùng một ánh mắt đồng tình nhìn hấn.

Ôn Mộ Ngôn bị nhìn như vậy, tâm trạng phùng phùng muốn khởi binh hỏi tội đột nhiên biến thành vô cùng khó tả.

Hấn không khỏi đưa tay sờ sờ mặt mình, chẳng lẽ nóng quá làm mặt bóng dầu?

2. Chương 2: Cái Gọi Là Tỉnh Ngộ

Mẹ nó chứ kiếp trước hấn đã tạo nghiệt gì mà phải chịu đựng vở kịch này!

.

.

.

Mặc dù là câu nghi vấn, nhưng khẩu khí chắc chắn mang theo thái độ thù địch.

Nhưng đáp lại Ôn Mộ Ngôn là sự trầm mặc hoàn toàn.

Còn có cả ánh mắt khiến hấn không quá thoải mái nữa.

Ôn Mộ Ngôn nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mắt, hơi nhíu mày lại, nhẹ nhàng gài kính mắt vào túi áo.

“Tiêu Hàm, Tiểu Phồn đang nghỉ ngơi, không muốn gặp anh. Tôi cũng không nghĩ rằng loại người như anh lại làm tổn thương cậu ấy, xin anh hãy về đi.”

Tiêu Hàm cắn bản là phốt lờ, nhưng bước chân lại không thể không đứng trước cửa phòng bệnh, bởi vì cánh tay Ôn Mộ Ngôn đang chắn ngang trước mặt hấn.

“Tránh ra.”

Lông mày của Ôn Mộ Ngôn lại nhíu lại chặt hơn, nghiêm mặt nói: “Tôi nói lại lần nữa, Tiểu Phồn không muốn gặp anh, xin anh đừng làm tổn thương cậu ấy nữa! Chân cậu ấy bị bỏng! Nhưng lòng còn đau hơn, anh thấy cậu ấy bị thương chưa đủ sâu hay sao?”

Tiêu Hàm cảm thấy có chút buồn cười cho nên nở nụ cười: “Là tôi phóng hỏa ư?”

Ôn Mộ Ngôn sững sốt, lại nghe đối phương nói tiếp: “Bị thương vì hỏa hoạn, không trách nhà hàng mà lại trách tôi?”

Ôn Mộ Ngôn giận quá mà cười: “Chẳng lẽ anh không phải chỉ lo cứu bạn cũ, chẳng quản sống chết của Tiểu Phồn?”

“Cho nên theo cách của anh mà nói, Thần Lễ đáng chết?”

Ôn Mộ Ngôn cũng không sa vào logic của đối phương, ngược lại bắt được ý trong câu nói đó mà đùa cợt: “Cho nên anh cứ đi chăm lo cho Thần Lễ của anh là được rồi. Tiểu Phồn đã có tôi ở đây, không cần anh quan tâm.”

Kỳ thật tôi không muốn quan cái tâm này đâu.

Tiêu Hàm yên lặng thẳm nhủ trong lòng, miệng lại chỉ có thể nói:

“Trác Phồn là bạn trai của tôi, tôi tới thăm cậu ấy là chuyện theo lẽ thường.” Nói xong gạt tay đối phương ra, mở cửa ra rồi bước vào.

Quả nhiên đã thấy Trác Phồn tựa vào đầu giường, ánh mắt thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe thấy tiếng mở cửa, cậu mới chậm rãi nghiêng đầu lại, nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuần tú đã quen thuộc của Tiêu Hàm hồi lâu mới giễu cợt bằng chất giọng khàn khàn: “Không phải chỉ là ‘một người bạn’ thôi sao?”

Dứt lời lại tiếp tục quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, như thể nhìn Tiêu Hàm nhiều hơn một chút sẽ bị đau mắt vậy.

Tiêu Hàm đương nhiên nghe hiểu câu này, cho nên hắn dựa theo sự sắp xếp của kịch bản – “trần ngập xin lỗi” đứng trước giường bệnh, dùng “ánh mắt chân thành trước đây chưa từng có” nhìn Trác Phồn, nói: “Em biết là anh chưa bao giờ phải giải thích cái gì với ai, nhưng hôm nay nói những lời này chỉ hi vọng em sẽ hiểu. Ngày đó anh không phải cố ý bỏ em cứu Thần Lễ, chỉ là anh không tìm thấy em...”

“Nhưng miệng anh chỉ biết gọi tên Lương Thần Lễ!” Trác Phồn phần nộ xoay đầu lại, chung quy vẫn khó mà kiềm chế cảm xúc.

Tiêu Hàm rất muốn hỏi tiếp nghe thấy tiếng la mà sao không biết gọi à, nhưng kịch bản sẽ không cho hắn không cho tiểu thụ mặt mũi như vậy, cho nên hắn chỉ có thể tỏ vẻ xấu hổ, thấp giọng nói: “Anh chỉ nghĩ đưa cậu ấy ra ngoài trước rồi quay lại tìm em...”

“Cho nên ở trong lòng anh, Trác Phồn tôi vĩnh viễn chỉ là thể thân của Lương Thần Lễ! Cút đi mà tìm thứ phẩm tiếp theo!” Trác Phồn gào lên, tố cáo uất ức đã chôn giấu nhiều năm trong lòng, đột nhiên cảm thấy giống như được giải thoát, cả người thoải mái, đầu óc choáng váng, ngửa mặt ngã vào gối đầu, ngực còn đang phập phồng kịch liệt.

Ôn Mộ Ngôn hoảng sợ, chạy nhanh vào giúp cậu thuận khí, sắc mặt khó chịu, khẩu khí lại cực kỳ đau lòng: “Tiểu Phồn, bác sĩ nói kích động không tốt cho bệnh tình, loại người này căn bản không đáng để cậu đau lòng, nghe lời tôi, đừng để ý hắn nói cái gì, được không?”

“Mộ Ngôn, cảm ơn cậu, may là còn có cậu ở bên cạnh tôi.”

“Tiểu Phồn, chúng ta từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, nói những chuyện này để làm gì.”

Ôn Mộ Ngôn cứ vừa lải nhải vừa an ủi, Trác Phồn mới dần dần bình tĩnh trở lại.

Nhìn hai người mất đi mây lại, tiểu công chính quy Tiêu Hàm bị gạt ở một bên hóng gió, đương nhiên là do kịch bản cố ý, vốn là muốn tra công đột nhiên nhân cách phân liệt nổi máu ghen tỵ khi nhìn thấy hai người thân mật, nào thì “cực kỳ căm tức”, “cảm thấy Ôn Mộ Ngôn thật là vô cùng chứng mất một cách khó hiểu”, “Trác Phồn rõ ràng là của mình” vân vân và mây mây~...

Ai biết rằng Tiêu Hàm nhìn hồi lâu, lại chỉ phát sinh một chuyện vô cùng không thích hợp với hoàn cảnh – hắn không cẩn thận ngáp một cái.

Hết cách rồi, ai bảo cái trò ngôn tình này thật sự quá nhàm chán, đứng lâu như vậy tê hết cả chân nữa.

Nhưng may là tiểu thụ và thâm tình pháo hôi công [13] đang đắm chìm trong khoái cảm trả thù bằng cách khiến tra công tức chết, hoàn toàn không chú ý đến.

[13] Pháo hôi công: Pháo hôi công là nam phụ làm vật hi sinh, bia đỡ đạn, theo như truyện này thì là “lốp xe dự bị”.

Tiêu Hàm cảm thấy cũng diễn đủ phần mình rồi, vì thế dùng giọng nói trầm thấp mang chút ưu sầu nói một câu: “Nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai anh lại tới thăm em.”

Không hề bất ngờ khi nghe Trác Phồn lãnh đạm trả lời: “Anh không cần đến nữa, tôi không bao giờ muốn gặp anh nữa.”

Tiêu Hàm dừng lại một chút rất hợp thời, sau đó không chút bận tâm đi ra khỏi cửa, ngồi chờ sẵn trên hàng ghế kê ngoài cửa, chờ pháo hôi công bước ra tìm.

Ước chừng không đến hai phút, Ôn Mộ Ngôn quả nhiên bước ra, thấy Tiêu Hàm ở ngoài cửa thì không khỏi sửng sốt, như thể không ngờ người này còn chưa đi xa.

“Đúng lúc tôi có lời muốn nói với anh.” Ôn Mộ Ngôn mặc lại áo khoác, đeo kính mắt: “Đi theo tôi.”

Còn có thể đi đâu được chứ, đương nhiên là tới bãi đỗ xe.

Tiêu Hàm tựa vào vách tường lạnh lẽo, nghĩ đến cảnh tượng hai thằng đàn ông tranh giành tình nhân là một thằng đàn ông khác, trong lòng cảm thấy hết sức buồn cười, nhưng dù có cảm thấy đau trướng, hắn phải nhin không cười, điều này thật sự là một chuyện vô cùng vất vả.

Ôn Mộ Ngôn đẩy kính mắt, vẻ mặt nghiêm túc, mở miệng trước: “Tôi nói lại lần nữa, xin anh sau này đừng xuất hiện trước mặt Tiểu Phồn nữa.”

“Vậy anh là ai?” Tiêu Hàm kỳ thật cũng không muốn trào phúng trước mặt con người đáng thương này, nhưng từ nội dung vở kịch mà nói, quả thật là ngay cả tên của đối phương hắn cũng không biết.

Ôn Mộ Ngôn dừng một chút, không hề lộ ra vẻ không vui nào, không biết là do tính tình tốt thật hay là rất biết che giấu: “Tôi là bạn của Tiểu Phồn, từ nhỏ lớn lên cùng cậu ấy, Ôn Mộ Ngôn.”

Thấy Tiêu Hàm không lên tiếng, Ôn Mộ Ngôn nói tiếp: “Tiểu Phồn đã làm cho anh nhiều chuyện như vậy, anh đều coi như không thấy, chuyện đã tới bây giờ, anh còn mặt mũi gì giữ cậu ấy lại bên người? Loại người như anh căn bản không xứng với cậu ấy!”

Tiêu Hàm thay đổi tư thế dựa vào tường, phối hợp: “Vậy còn anh thì dựa vào cái gì?”

“Dựa vào việc chỉ có tôi mới là người thật sự yêu Tiểu Phồn.” Ôn Mộ Ngôn trịnh trọng nói ra những lời này.

Tiêu Hàm lúc này mới cẩn thận đánh giá Ôn Mộ Ngôn một phen, cảm thấy vừa buồn cười vừa đáng thương, cũng không nhin được nữa, vì thế hắn cười cười, lộ ra một hàm răng trắng.

“Trác Phồn yêu tôi, trước kia là thế, sau này cũng là thế, tôi sẽ không để cậu ấy rời khỏi tôi.”

Tiêu Hàm để lại những lời này, tiến lên vỗ vỗ bả vai Ôn Mộ Ngôn, sau đó thản nhiên bước đi.

Đương nhiên động tác cuối cùng là do tự hắn nghĩ ra.

Nhưng trên thực tế, Tiêu Hàm vô cùng buồn rầu, hắn buồn rầu không phải là chuyện làm thế nào để Trác Phồn hồi tâm chuyển ý, mà là từ nay về sau hắn sẽ bước đi dựa theo hướng đi của kịch bản, biến thành một gã trung khuyến công thật sự, gọi thẳng ra thì chính là tiện công.

Đây quả thật là chuyện không thể nhẫn nhịn!

Nhưng hắn không biết nếu vi phạm sự sắp xếp của kịch bản thì sẽ chịu kết cục gì, dù sao thì bị bức bách cũng sẽ không sống yên được.

Sau khi trải qua mọi khó khăn gian khổ của việc đấu tranh tư tưởng, Tiêu Hàm quyết định đi tắm rửa rồi đi ngủ.

...

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Hàm bước vào phòng bếp chuẩn bị hâm một nồi canh gà, nhưng khi hắn nhìn thấy con gà chỉ bị vật lông nằm trên thớt gỗ thì lại phiền muộn, hắn không biết làm!

Nhưng đừng lo, đã có kịch bản vạn năng rồi!

Bạn đang ?

Vì thế canh gà được hâm rất kĩ. Bạn hỏi vì sao không sợ cúm gia cầm ư? Đừng lo. Trong tiểu thuyết abc xzy mà không đeo bao cả đồng, có mấy người bị AIDS?

Lúc Tiêu Hàm mang theo canh gà đến tìm Trác Phồn, Ôn Mộ Ngôn vừa lúc không có ở đó.

“Anh lại tới làm gì?” Trác Phồn lạnh lùng nhìn hắn, sự nhẹ nhàng cẩn thận trước kia đã không còn sót lại chút gì.

Tiêu Hàm “trong lòng đau xót”, đặt canh lên bàn rồi mở nắp ra, ngữ khí chậm dần: “Anh thấy em gầy hơn trước kia nhiều nên xuống bếp tự tay hâm canh. Ngày trước em vẫn làm việc này cho anh, anh không biết quý trọng, là anh không đúng.”

Trác Phồn hiển nhiên có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã biến thành châm chọc: “Anh coi tôi là gì? Là con chó ném cho một cái kẹo là gọi về được hay sao? Tôi nói rồi, tôi không muốn gặp lại anh nữa!”

Giờ phút này nam nhân vật chính cũng không ý thức được lòng tiểu thụ đã như tro tàn thế nào nên coi chuyện này thành sự giận dỗi bình thường. Vì thế Tiêu Hàm dùng thìa múc một thìa canh thổi thổi rồi đưa qua, nói: “Nhìn em uống hết rồi anh sẽ đi.”

Trác Phồn từ từ nhắm hai mắt xoay đầu đi, cái thìa dờ theo, hoàn toàn không để ý đến yêu cầu muốn mình cút đi.

“Tôi bảo anh cút đi!” Trác Phồn cảm thấy lòng tự trọng bị giẫm lên một cách nghiêm trọng, tức giận vùng tay lên, chén canh gà bị nghiêng sang toàn bộ, nước canh nóng rẫy bắn tung tóe lên người hai người, bỗng đến nỗi khiến Trác Phồn cau mày kêu một tiếng.

Ngay lúc này, cửa phòng bệnh bị mở ra, Ôn Mộ Ngôn mang theo cơm trưa đi đến.

“Tiêu Hàm, anh làm gì Tiểu Phồn?!”

Tiêu Hàm sớm đoán được sẽ có chuyện này, bằng tốc độ nhanh nhất tránh khỏi việc bị nước canh đổ lên da, thuận tiện lấy ra khăn tay đã sớm chuẩn bị tốt, chuẩn bị lau cho đối phương. Trác Phồn đương nhiên muốn trốn, trong lúc xô đẩy, hiển nhiên đã khiến Ôn Mộ Ngôn hiểu lầm.

Một nắm đấm vung vào mặt Tiêu Hàm!

Ai ngờ không đánh trúng, lại xẹt qua gò má, bị Tiêu Hàm lập tức chặn đứng cổ tay.

Tiêu Hàm cảm nhận được sức mạnh trong tay, sắc mặt rất khó coi. Đấm này nếu đánh trúng, có lẽ sẽ rụng một cái răng.

Hắn khẽ nhìn về hướng Trác Phồn một chút, người này vẫn lạnh lùng xoay đầu đi, còn chưa nhìn mình được một cái.

Một đấm không đánh trúng, Ôn Mộ Ngôn đang trong cơn giận dữ đương nhiên sẽ không bỏ qua, lại là một đấm nữa xuống bụng!

Cho dù là diễn kịch, Tiêu Hàm cũng đánh ra cơn tức. Hắn nghiêng người, một khuỷu tay thụi vào bụng đối phương, lập tức đánh cho người không giỏi đánh nhau như Ôn Mộ Ngôn nôn ra một trận.

“Dừng tay!” Trác Phồn thấy bạn tốt bị đánh, lập tức giãy giụa nhảy xuống giường, sau đó đương nhiên đụng vào cái chân bị thương kia, vui tai vui mắt té lăn quay vào trong lòng pháo hôi công.

“Mộ Ngôn, cậu bị thương ở đâu?” Trác Phồn tự trách nhìn hắn: “Là tôi không tốt, vừa rồi không cẩn thận làm đổ canh, khiến cậu hiểu lầm, còn hại cậu bị thương.”

Ôn Mộ Ngôn dịu dàng ôm cậu, lắc đầu: “Tôi đương nhiên không trách cậu.”

“Trác Phồn, chân em làm sao không?” Tiêu Hàm nhẫn nại thể hiện sự quan tâm.

“Không cần anh lo! Tiêu Hàm, anh dựa vào cái gì mà đánh Mộ Ngôn? Từ khi tôi nằm viện, người đầu tiên tới thăm tôi là cậu ấy, người vẫn một tác không rời chăm sóc tôi cũng là cậu ấy, anh có tư cách gì mà đánh người?!” Trác Phồn phẫn nộ dùng ánh mắt công kích Tiêu Hàm, muốn bao nhiêu ghét cay ghét đắng thì có bấy nhiêu ghét cay ghét đắng.

Tiêu Hàm cười lạnh trong lòng, Ôn Mộ Ngôn đánh hắn thì là đương nhiên, hắn phản kích một cái cũng bị mắng.

Hắn cố kiềm chế cơn tức, tiếp tục nội dung vở kịch, tiến lên một bước kéo Trác Phồn từ trong lòng Ôn Mộ Ngôn qua, đen mặt lạnh lùng nói: “Theo anh về nhà, sau này để anh chăm sóc em.”

“Buông ra!” Trác Phồn một chân bị thương, dùng sức giãy ra nhưng vẫn khó tránh khỏi đối phương, đành phải tay kia dùng hết sức vùng tới!

“Chát-!”

Theo một tiếng này vang lên, phòng bệnh chợt an tĩnh lại.

Cách một giây, Tiêu Hàm mới bắt đầu cảm giác được má phải truyền đến cảm giác đau và tê, hơn nữa càng ngày càng đau.

Thảo! Nê! Mã! [14]

[14] Thảo Nê Mã: Ngôn ngữ internet, được dân mạng TQ gọi là một trong “Thập đại thần thú”, được lưu hành rộng rãi trong các forum, diễn đàn với ý nghĩa chửi thề tương đương “đmm” của dân mình, ký hiệu là “ . . . ” và “ . Y . ” ,

Mẹ nó chứ kiếp trước hẳn đã tạo nghiệt gì mà phải chịu đựng vở kịch này!

Tiêu Hàm ói ra một ngụm máu ở trong lòng, nhưng cái này vẫn chưa đủ, một tát này hoàn toàn chưa khiến Trác Phồn hết giận. Cậu hờ hững nhìn ra ngoài cửa sổ, như thể ngay cả một ánh mắt cũng không đáng cho hắn: “Tiêu Hàm, tôi không còn yêu anh nữa, chúng ta chia tay đi, sau này anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Ánh mắt Tiêu Hàm dần dần trở nên đen tối không rõ, nhìn cậu thật lâu, chậm rãi xoay người bước ra khỏi phòng bệnh.

Nhưng hắn không đi xa, bởi vì kịch bản khiến hắn ngồi yên cả ngày ở ngoài cửa phòng, suy nghĩ, rồi ngày hôm sau dùng khuôn mặt tiêu tụy bước vào nhận lỗi với người vừa cho mình một cái tát.

Ôn Mộ Ngôn tiến đến đỡ lấy cơ thể lung lay sắp đổ của Trác Phồn, vui mừng nói: “Tiêu Hàm là đồ khốn, chỉ biết khiến cậu đau lòng như vậy, mà vậy cũng tốt, cậu còn có tôi.”

Trác Phồn như thể vẫn chưa thể phục hồi tinh thần lại từ trong hoảng hốt, ánh mắt có chút mơ hồ. Từ sau khi Tiêu Hàm bước ra ngoài, tầm mắt cậu vẫn chăm chú không rời khỏi cánh cửa, theo bản năng giãy khỏi cánh tay Ôn Mộ Ngôn, cười lớn: “Tôi không sao đâu, bác sĩ nói mấy ngày nữa là tôi có thể xuất viện rồi.”

“Thật sao? Vậy thì tốt quá.” Ôn Mộ Ngôn buông hai tay đang đông cứng trên không trung, mỉm cười nói.

“Ừm...”

“Rầm” một tiếng, cửa phòng lại bật ra, người đi tới rõ ràng là Tiêu Hàm!

Thấy Tiêu Hàm đang đi tới chỗ mình, Trác Phồn nhú mày, vẻ mặt mệt mỏi nghiêng mặt sang một bên, giọng nói xa xôi: “Tiêu Hàm, anh tha cho tôi đi, bất luận bây giờ anh có nói gì, tôi cũng sẽ không quay lại bên anh. Anh tha cho tôi đi, tôi không...”

Cậu nói được một nửa đột nhiên dừng lại, cũng không phải do bị chặn lời, mà là Tiêu Hàm đi đến trước mặt cậu mà không dừng lại, lại đi thẳng qua bên cạnh, đi đến trước bàn, rồi cầm lên bình giữ nhiệt đựng canh gà bị cậu làm đổ mất vừa nãy.

Phát hiện mình tự mình đa tình, trong chớp mắt, sắc mặt Trác Phồn trở nên cực kỳ khó coi.

Tiêu Hàm cầm bình theo đi tới cạnh cửa, đột nhiên quay đầu, cười cười nhìn Trác Phồn: “Biến m* nó tâm như tro tàn đi, bye bye~.”

...

Cửa lại bị đóng lại, Tiêu Hàm lần này bước đi, tinh thần sảng khoái, toàn thân dễ chịu, rốt cuộc không cần chịu đựng đau trứng nữa. Tuy không biết kết cục của người bóp méo kịch bản là gì, nhưng để hắn ăn tát một bên mặt còn phải vác bên kia đến cho người ta đánh tiếp, đó là chuyện tuyệt đối không thể.

Lái ô tô rời khỏi bệnh viện, ánh dương bên ngoài rực rỡ hết như tâm trạng của hắn vậy.

Ngay khi Tiêu Hàm đang nghĩ đến chuyện sau này sẽ tiến hành chuyện an bài cuộc sống không dựa theo kịch bản như thế nào nữa thì một chiếc xe tải từ hướng đối diện lao về phía hắn!

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Tiêu Hàm chỉ kịp để lại di ngôn của hắn ở thế giới này...

Chỉ có hai chữ, ha ha.

3. Chương 3: Cái Gọi Là Hậu Quả Xấu

Sắc mặt Tiêu Hàm u ám như sông băng đêm hè của Bắc Cực vậy. Hắn từng nghĩ vi phạm sự an bài của kịch bản cùng lắm chỉ chết mà thôi, không ngờ nó còn đáng sợ hơn cả cái chết – chết cũng không được giải thoát!

.
. .
.

Tiêu Hàm cảm thấy mình đã mơ một giấc mộng rất dài, khi tỉnh lại còn hơi không phân biệt được đâu là mộng, đâu là thật.

Cho đến tận khi hắn chăm chăm nhìn lên tấm màn vàng thêu rồng vàng phủ trên nóc giường hồi lâu, sau đó cả người vùng dậy, ngẩng nhìn bốn phía, nhìn thấy bình sứ men xanh, tấm bình phong vàng, trước giường có đặt một đôi giày thêu rồng vàng, bên ngoài cách đó mấy bước là một cái lò sưởi chạm rồng khối bay lượn lơ, không chỗ nào không được bố trí tinh xảo, toàn những món đồ phục cổ đẹp đẽ quý giá.

Hình như tiếng vang lúc hắn rời giường đã làm kinh động người hữu tâm, lập tức có một người đàn ông trẻ tuổi khom người vội vàng bước vào trong phòng, dừng lại trước tấm bình phong, nhỏ giọng dò hỏi: “Bệ hạ dậy rồi đó ạ? Trạng nguyên đã chờ lâu trong Đông Ngõa các.”

Đây là Nhân Phúc, thái giám tổng quản bên người của Thanh đế, từ nhỏ đã theo hầu hắn. Thanh đế tâm cơ thâm trầm, hỉ nộ vô thường, Nhân Phúc có thể hiểu được ba phần tâm ý của hắn cũng được coi là tâm phúc trong tâm phúc rồi. Lúc này thấy hoàng đế trầm mặc ngồi trên giường rồng, gã lại thở dài trong lòng, nghĩ đến Trạng nguyên hàng đêm được thánh tâm hoan sủng sợ là đã đến lúc kết thúc rồi. Có ai mà không biết bệ hạ là người vô tình nhất; những cuộc hoan ái tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ có thể đáng tiếc cho Trạng nguyên đối với bệ hạ là một mối tình si, nhất định đã trảng xe cát. Bây giờ, người ấy còn đang chờ ở Đông Ngõa các mong ngóng bệ hạ triệu hồi.

Nhân Phúc khom người chờ đợi một lát, trên chiếc giường rồng sau tấm bình phong làm bằng gỗ tử đàn rất cuộc cũng truyền đến chút động tĩnh.

“Cứ để y chờ đi.” Thanh đế nói rất chậm, giọng nói khàn khàn trầm thấp hơn cả ngày xưa, chui vào lỗ tai Nhân Phúc lại như thể lạnh hơn một chút, thậm chí còn chứa chút tức giận trong đó.

Thái giám tổng quản trong lòng chợt hơi căng thẳng, da mặt cũng căng lại. Bệ hạ tức giận thì không sao, nhưng ngay cả chuyện cơn giận của bệ hạ từ đâu mà đến gã cũng không biết, này không phải muốn lấy mạng gã ư!

“Vào đây, rót cho Trẫm chén nước.”

Trái tim Nhân Phúc như bị treo lên, nghe thấy lời sai, lập tức nhanh chân đi rót một chén trà cung kính bưng tới. Tuy rằng lời này của Thanh đế không quá trôi chảy, lúc tự xưng rõ ràng đã dừng lại trong một cái chớp mắt, nhưng những cái này cũng không ảnh hưởng gì hết, gã cũng không muốn suy nghĩ nhiều hơn.

Thanh đế không thích người hầu cách hắn quá gần, sau khi bưng nước trà đến, Nhân Phúc lại cung kính quay lại đứng sau tấm bình phong.

Lúc này đúng là mùa đông, nước trà hơi nóng cũng không bị bỏng, lá trà là Liên Tuyết Châm được tiểu quốc Tây Nam tiến cống, mùi trà thơm nồng nàn bay vào trong mũi. Thanh đế ngậm một ngụm trà trong miệng, nhưng dù là trà thơm ấm áp thế nào cũng không làm thay đổi gương mặt lạnh lẽo như gió tuyết kia.

Chén trà này uống một hồi lâu, Nhân Phúc càng không đoán nổi tâm tư của Thanh đế, không nhìn được bên thoáng nhếch mắt liếc trộm đối phương một cái, cái nhìn này đột nhiên chạm phải con ngươi đen sẫm của Thanh đế. Nhân Phúc âm thầm giật nảy mình, hai đầu gối mềm nhũn, thiếu chút nữa đã quỳ xuống đất.

“Nhân Phúc.” Thanh đế đặt chén trà sang một bên, sau một hồi nó đã trở nên lạnh lẽo, giống như khẩu khí của hân vậy: “Gọi y vào đây hầu hạ.”

“Vâng, thưa bệ hạ.” Nhân Phúc cúi đầu lui ra ngoài, đến tận khi đóng cửa lại, đi mấy bước, gãi mới nhẹ nhàng thở ra, chà lau mồ hôi lạnh trên trán, chạy chậm một đường vào Đông Ngõa các.

Có lẽ là do đã hy vọng hồi lâu, bước chân của Trạng nguyên vô cùng nhẹ nhàng, tiếng chân giẫm lên tuyết động phát ra âm thanh có vẻ êm tai.

Khi sắp đến Trường Thanh điện, y lặng lẽ kéo tay áo Nhân Phúc, thật cẩn thận nhỏ giọng hỏi: “Nhân công công, không biết đêm nay tâm tình của bệ hạ thế nào?”

Nhân Phúc đột nhiên thấy miệng hơi đắng đắng, bất đắc dĩ trả lời: “Đại nhân, xưa nay bệ hạ luôn không thích kẻ dưới chúng ta đoán mò thánh ý, ngài đây là đang khiến tiểu nhân khó xử đấy. Đại nhân được bệ hạ ân sủng, không cần đa tâm, nhưng... kính xin cẩn thận hầu hạ bệ hạ.”

Trạng nguyên sững sốt, lập tức đa tạ công công đã chỉ điểm.

Cũng không biết có phải Thanh đế cố ý hay không mà tối nay Trường Thanh điện không thắp nhiều đèn, có chút u ám.

Trong tấm điện, lò sưởi được đốt lớn, lúc mở cửa có để chút gió lọt vào, rất nhanh đã bị hơi ẩm thổi tan. Trạng nguyên cởi tấm áo khoác bằng lông da rất nặng ra, lộ ra bên trong là bộ quan phục màu xanh tím, làm nổi bật dáng người vô cùng gầy yếu đơn bạc.

Y cúi đầu đi đến trước tấm bình phong, quỳ xuống hành lễ thỉnh an, sau khi lễ nghĩa chu toàn, tỏ vẻ ngượng ngùng, có khí chất nho nhã nhỏ nhẹ của người có học.

Thanh đế nằm nghiêng trên giường, nhắm mắt dưỡng thần [15], từ khi Trạng nguyên đẩy cửa tiến vào, hân vẫn không để ý đến, lúc này mới mở mắt liếc qua người quỳ trước giường.

[15] Dưỡng thần: Giữ trạng thái cân bằng của cơ thể và tâm lý.

“Ngẩng đầu lên.” Giọng nói bình thản, lại để lộ uy nghiêm nặng nề.

Trong giây phút Trạng nguyên ngẩng đầu, chung quy y vẫn không nhìn được mà nhìn lên giường rồng. Trên giường rủ xuống một tấm voan mỏng màu sáng, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy thiên nhan. Sống mũi ngay thẳng, môi mỏng mảy mai, gương mặt lúc nghiêng lạnh như sương giá, vẫn hết như ngày đó – Thanh đế đi tuần, ngồi trên xe rồng [16] cao lớn, được con dân thiên hạ quỳ bái, lòng lấy khoan thai, uy nghiêm vô song.

[16] Xe rồng (long liễn): Xe dành cho vua chúa.

Lúc ấy y chen chúc trong đám người chật chội, từ xa xa nhìn thấy gương mặt nghiêng của Thanh đế cũng như vậy, sau đó nhớ thương như đã mê muội.

Ánh sáng nhàn nhạt của lò sưởi chiếu vào gương mặt y, như có như không chiếu ra một màu đỏ hồng.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy rõ gương mặt y, con ngươi của Thanh đế chợt co rút lại – Trạng nguyên kia rõ ràng là gương mặt của Trắc Phồn! Tuy rằng có khí chất khác với kiếp trước, nhưng diện mạo ấy vẫn liếc mắt một cái đã có thể nhận ra.

Thanh đế, là đế vương của Thanh quốc, quốc họ là Tiêu, tiên hoàng ban tên cho trưởng tử, Hàm. Tên của Thanh đế đúng là... Tiêu Hàm.

Mà vị Trạng nguyên đang quỳ trước giường hân, đúng là người mà trên Kim Loan điện bị Thanh đế liếc mắt một cái đã nhầm trúng, khâm điểm đứng đầu bảng vàng, Trắc Phồn.

Trắc Phồn có diện mạo vô cùng tuấn tú, hào hoa phong nhã. Thanh đế vốn ưa nam sắc, lại quen nhìn đám oanh oanh yến yến nịnh nọt lấy lòng trong hậu cung. Chính khí chất nho nhã và sự quý mến âm thầm rất cẩn thận trong mắt Trắc Phồn đã khiến Thanh đế hai mắt tỏa sáng.

Chuyện này giống như một người quen ăn sơn hào hải vị đột nhiên lại thèm ăn những món ăn thôn quê vậy, Thanh đế không tốn chút sức nào đã đưa được tân khoa Trạng nguyên lên giường rồng, hàng đêm ân sủng. Rồi sau đó người vốn mang lòng ái mộ với Thanh đế, lại chịu những thủ đoạn của hắn, cuối cùng đã khiến y say đắm không dứt, ngày ngày đắm chìm trong giấc mộng đẹp được ân ái ngọt ngào với người trong lòng, hoàn toàn quên mất Thanh đế thật sự là một vị đế vương phong lưu bạc tình như thế nào.

Nào ngờ, những người từng được Thanh đế sủng hạnh trong hậu cung này đều từng cho rằng mình là người đặc biệt nhất, không giống với người khác, đều từng ngây thơ nghĩ rằng Thanh đế sẽ vì mình mà thay đổi, từ một thiên tử phong lưu biến thành kẻ si tình.

Còn có chuyện gì có thể cầu huyết [17] hơn chuyện này không?

[17] Cầu huyết: Ngôn ngữ mạng TQ, chỉ những việc rập khuôn, lặp lại tình tiết theo một motif cũ rích nào đó mà chỉ cần nghe đến cũng biết kết thúc thế nào.

Để tóc dài thì cho mình là thiếu nữ à? Đạo này không nhiều người mắc bệnh công chúa lắm!

Sắc mặt Tiêu Hàm u ám như sông băng đêm hè của Bắc Cực vậy. Hắn từng nghĩ vi phạm sự an bài của kịch bản cũng lắm chỉ chết mà thôi, không ngờ nó còn đáng sợ hơn cả cái chết – chết cũng không được giải thoát!

Tuy rằng đã thay đổi thân phận, đã thay đổi nội dung vở kịch, nhưng cái kiếp “tra tiện” chết tiệt nọ luôn đặt ở phía trước, chờ hắn bước vào.

Chẳng lẽ kết cục của chuyện không khuất phục kịch bản chính là vĩnh viễn vướng vào với người này? Nghĩ đến chuyện này, sắc mặt xanh mét của Tiêu Hàm dần dần trở nên tái nhợt.

“Bệ hạ?” Trác Phồn vẫn đang quỳ, thấy ánh nhìn chằm chằm của Thanh đế sau màn lụa vào mình hình như có chút khác thường, y cảm thấy hơi bất an. Vừa rồi Nhân công công đã dặn mình cẩn thận hầu hạ, sợ là đã biết nguyên nhân mà tâm trạng bệ hạ không tốt.

“... Ngươi, đứng lên.” Giọng nói của Thanh đế lạnh lẽo, không hề có âm điệu.

Trác Phồn lại giống như đã thành thói quen, chậm rãi đứng dậy, mấy ngày nay được sủng hạnh khiến lá gan y to lên một chút, thỉnh thoảng làm vài chuyện quá đáng cũng được Thanh đế dung túng. Vì thế, mệnh lệnh này giống như một ám chỉ nào đó. Trác Phồn tiến lên trước một bước, tiến về phía trước thì nghiêng nghiêng thân mình. Thấy Thanh đế thờ ơ, y như được ủng hộ, cẩn thận đi đến trước giường, vén tấm lụa mỏng manh kia lên.

Thanh đế mặc một bộ hoàng bào màu vàng lợt tỉ mỉ, mặc cả áo ngoài, đang ngồi dựa vào đầu giường, nâng mắt nhìn y, ánh mắt sắc nhọn như đao.

Trác Phồn bất giác tránh đi ánh mắt đó, cúi đầu nói: “Bệ hạ, xin cho vi thần cởi áo cho bệ hạ.”

Thanh đế vẫn không biểu hiện gì, không phản đối, cũng không cự tuyệt, Trác Phồn thấy vậy, tự nhiên nghĩ là đế vương ngầm đồng ý.

Cổ lấy dũng khí bò lên giường, hai tay cũng ấn lên lồng ngực đối phương, Trác Phồn vừa định kéo vạt áo hắn ra, tay lập tức bị giữ lại. Y ngẩng đầu, chỉ thấy Thanh đế mắt còn không nhìn mình, chỉ nghe tiếng ra lệnh: “Ngươi cởi đi.” dứt lời liền nhanh chóng buông tay y ra.

Tuy có chút khó hiểu, nhưng Trác Phồn vẫn hơi gật gật đầu, chậm rãi cởi bỏ móc cài của áo quan, cởi đến khi chỉ còn lại áo lót cũng không dừng lại, đổ mặt bỏ đi thứ che đậy cuối cùng.

Mặc dù mấy ngày gần đây hàng đêm được sủng ái, song rốt cuộc Trác Phồn vẫn là kẻ da mặt mỏng. Hiện nay một chút ý chủ động của đối phương cũng không có, Trác Phồn nhất thời không biết làm sao, cũng không biết nên đặt tay vào đâu cho phải.

Giằng co một hồi, Tiêu Hàm vẫn không phản ứng. Trác Phồn đành phải cắn răng, cúi người hôn lên môi đối phương.

Ai ngờ Tiêu Hàm nhượng mảy, theo bản năng quay mặt sang một bên, khiến y hôn lên mặt hắn. Nhìn lại, thấy Trác Phồn mang vẻ mặt bi thương vô tội quỳ ở nơi đó, không thử hôn mình nữa, mà cúi đầu xuống, cách một lớp áo bào nhẹ nhàng hôn chỗ đó.

Nghĩ đến chuyện hư hỏng này, trong lòng Tiêu Hàm không hề có chút vui sướng nào cả, nhưng trong lòng biết đêm nay sợ là không tránh thoát, trừ phi hắn lại thay đổi nội dung vở kịch, nhưng hậu quả xấu của việc đó hắn cũng đã hiểu rõ, đó là kết quả còn đau trướng hơn cả những chuyện đang xảy ra trước mắt!

... ít nhất trước khi nghĩ ra cách đối phó với kịch bản, hắn vẫn nên tạm thời đi theo nội dung của vở kịch.

Tuy rằng trong lòng hắn không hề có tình yêu với Trác Phồn, nhưng dưới kiểu hầu hạ này, thân thể hắn vẫn có cảm giác. Tiêu Hàm nhắm mắt lại, không nhìn vào mặt người dưới thân nữa.

Tiêu Hàm vẫn duy trì vẻ mặt không chút thay đổi, cho đến tận khi sắp tiết trong miệng Trác Phồn, hô hấp của hắn mới trở nên nặng nề hơn một chút. Hắn cau mày mở mắt ra, làm hoảng sợ Trác Phồn đang chuẩn bị ngồi xuống.

“Bệ hạ?” Trác Phồn bất an, tuy rằng trong điện có lò sưởi, nhưng giữa mùa đông mà cởi hết vẫn làm tay chân y lạnh cóng.

Tiêu Hàm đề lấy eo của y, lạnh lùng nói: “Chớ lộn xộn, đừng quay đầu lại.”

Trác Phồn lại càng thêm bất an, nhưng vẫn thuận theo, nằm úp sắp xuống...

===== tôi là một con cua [18] bì bõm bì bõm nha nha nha ~=====

[18] Cua (hay cua đồng): Ngôn ngữ mạng TQ, chỉ việc censor những đoạn nhạy cảm, nói trắng ra là cắt những đoạn H.

Chỉ là dù thân thể càng ngày càng khô nóng, nhưng trong lòng lại càng ngày càng lạnh, như thể có một người khác đang mượn đôi mắt của hắn, rồi lạnh lùng bàng quan nhìn mọi chuyện hoang đường này vậy...

Con người tối đen của hắn nhìn chăm chú vào thứ dung dịch trắng đục chảy ra một chút từ giữa chân Trác Phồn, làm bản tấm chắn. Hắn có ý không muốn gặp mặt người này nữa, vẻ mặt lạnh nhạt đến cực điểm.

Trên người dinh dính khiến hắn có phần thấy khó chịu, Tiêu Hàm cau mày sửa sang lại mình cho sạch sẽ rồi lập tức bước xuống giường, cũng không quay đầu lại, không nhìn thấy người nằm trên giường đang lã chã chực khóc. Trong đại điện, ngoại trừ tiếng thở dốc không thôi của Trác Phồn thì chỉ còn lại tiếng bước chân lạnh lùng, có vẻ hết sức hoang vắng.

... Nếu kịch bản muốn hắn là tra công, vậy cứ tra đến cùng, tra từ đầu đến cuối đi!

4. Chương 4: Cái Gọi Là Lớp Xe Dự Bị

Tha đi rồi...

Đi rồi...

.
. .

Lại nói từ ngày ấy trở đi, Tiêu Hàm thích ứng rất nhanh với thân phận mới của mình.

Chưa bao giờ làm hoàng đế ư? Đừng lo, đã có kịch bản.

Không biết phê tấu chương ư? Đừng lo, đã có kịch bản.

Không biết cai quản quốc gia, không biết mưu tính đế vương, không biết mở rộng biên giới, không biết cân bằng thế lực triều đình? Đừng lo đừng lo, chỉ cần biết chuyện yêu đương là đủ rồi!

Bất cứ ai khi còn là học sinh đều từng mơ ước mình có một chú mèo máy, có thể dùng những bảo bối kỳ diệu nhét tất cả tri thức vào trong não mình. Tiêu Hàm cũng không phải ngoại lệ, tuy rằng trước mắt, dường như hắn đã thực hiện được nguyện vọng trẻ con này tới một mức độ nào đó, nhưng trong lòng hắn vẫn không thể vui vẻ.

Vì thế trong mắt đại thần, thái giám, phi tử, tính tình hỉ nộ vô thường của Thanh đế càng ngày càng trở nên trầm trọng thêm, lại càng khiến người khác lo sợ hơn cả ngày trước.

Tuyết rơi, bay lả tả từng bông, hoàng cung như được khoác thêm một tấm áo bạc.

Nhàn Phúc cầm đèn đi thẳng một đường, thoáng dừng lại trước Trường Thanh điện, sửa sang lại quần áo xong rồi mới chậm rãi bước vào. Chiếc cửa gỗ cao lớn sơn đỏ ngăn cách gió tuyết lại bên ngoài.

Gã khom người đi vào phòng trong, chỉ thấy Thanh đế khép mắt nằm tựa trên cái tháp bằng gỗ Lê Hoa. Trên tháp có lót một tấm lông bạch hổ dày và ấm áp, đỉnh được đốt lên để sưởi ấm. Trong cái bình sứ men xanh đặt trên bàn là vài cành mai vàng được Lễ bộ Trác thị lang đưa tới hôm qua.

Nghe thấy tiếng bước chân, Thanh đế chậm rãi mở mắt, Nhàn Phúc vội vàng bưng trà nóng đưa lên, vừa âm thầm quan sát vẻ mặt bệ hạ, vừa thầm nói bằng chất giọng quan tâm: “Bên ngoài tuyết rơi nhiều quá, bệ hạ đi ngủ cũng phải cẩn thận không nhiễm phong hàn.”

Thanh đế miễn cưỡng đứng dậy, áo khoác bằng nhung cáo trên vai trượt xuống, lộ ra một bộ áo dài màu đen mạ vàng được may sát với vóc người. Hắn có vai rộng eo hẹp, càng làm nổi bật thân hình cao lớn anh tuấn.

“Tuyết lại rơi ư?” Mặc dù hỏi vậy, Tiêu Hàm cũng không nhìn ra cửa sổ, ánh mắt dừng lại trên bình hoa mai vàng. Mới chỉ một ngày mà đã có vẻ sắp tàn lụi.

“Đúng vậy thưa bệ hạ.” Nhàn Phúc chú ý tới tấm mắt của Thanh đế, vội vàng nói: “Nô tài vừa gặp Trác thị lang. Thị lang còn hỏi nô tài mấy cành mai này đã tàn hay chưa, thị lang sẽ hái vài cành tươi mới dâng cho bệ hạ thưởng ngoạn.”

Chẳng bao lâu sau chuyện lần đó, Trác Phồn được hần phong làm Lễ bộ thị lang. Đây đó trên dưới mặc dù không dám nói trực tiếp cái gì, nhưng đều ngầm đồn đãi, chuyện nhằm bay đầy trời. Tất cả đều không ngoài chuyện Trác Phồn dựa vào chuyện trèo lên giường rồng dùng sắc đẹp mê hoặc quân vương nên mới một bước lên mây, ngồi vào vị trí Lễ bộ thị lang nhanh như vậy.

Lời này tuy khó nghe, nhưng đúng là sự thật.

Trác Phồn vốn là người có tấm lòng thanh cao, hơn nữa được hoàng ân ban ơn quá nhanh, ở trong triều lại bị người khác đổ ky, nhân duyên không được tốt lắm. Ngoại trừ đám tiểu nhân nịnh nọt, chỉ có vị thám hoa đồng khoa tên là Thiệu Trạch là có chút thân cận với y. Trác Phồn khinh thường chuyện làm bạn với đám tiểu nhân nịnh nọt, mà Thiệu Trạch tuy có tình nghĩa bạn cùng một trường, nhưng lại cực kỳ bài xích quan hệ dây dưa mập mờ của y và Thanh đế, hễ có cơ hội thì lập tức khuyên y đừng cuồng dại mà gửi gắm nhằm người, đừng ngu muội giao tấm chân tình cho Thanh đế. Trác Phồn nghe thấy câu này tự nhiên sẽ nổi giận, không muốn nhiều lời với gã nữa. Cứ như vậy, mỗi ngày vào triều hạ triều cũng chỉ có Trác Phồn cô đơn bóng chiếc.

Cho đến gần đây, thế tử Ôn Mộ Ngôn do Thân vương tự phong kế thừa tước vị Văn vương trở về kinh thành nhận sự ban thưởng của Thanh đế.

Nghĩ đến chuyện này, cõi lòng lạnh lùng của Tiêu Hàm như được phơi nắng, ánh mắt lại càng tỏa ra sự dịu dàng, đầu ngón tay nghịch ngợm lên đóa hoa mai đỏ mềm mại, như thể đang mơ nắn gò má tình nhân: “Y thân mình đơn bạc, sao chịu được gió tuyết lớn như thế, mau triệu y vào điện đi.”

Nhàn Phúc lĩnh mệnh lui ra.

Đợi cửa đóng hẳn, Tiêu Hàm phát ổng tay áo một cái, mai đỏ rụng xuống đầy đất, trên cành chỉ còn lại vài bông hoa linh tinh, tro tro thật là không thể không thương xót.

Trác Phồn tới rất nhanh.

Trên thực tế ngay sau đêm hôm đó, y đã được phong làm Lễ bộ thị lang. Nhưng trong lúc đường quan trường thoả thê mãn nguyện, dường như Thanh để lại dần dần mất đi hứng thú với y, không còn hàng đêm sủng hạnh nữa. Tuy rằng đế vương vẫn ôn tồn, nhưng y càng ngày càng thấy mình giống như là con chó con mèo nhỏ bên chân Thanh đế. Thỉnh thoảng hẳn có hứng thì sẽ đến đây xoa đầu, nhìn một cái, ôm trong tay mà đùa giỡn, rồi sau một cái chớp mắt cũng vụt sang một bên, chẳng buồn quan tâm nữa.

Chỉ số thông minh của kẻ sa chân vào bể tình luôn là âm vô cùng. Hễ ai sáng suốt thì đều có thể nhìn ra Trác Phồn đã thất sủng, nhưng y còn bị hãm ở trong đó thì vẫn chờ đợi sự may mắn, ngày ngày lo được lo mất. Nhưng số lần Thanh đế triệu kiến y càng ngày càng ít, mỹ nhân trong cung càng ngày càng nhiều. Đến khi thấy mình sắp sửa trở thành một trong vô số oán phụ bị Thanh đế lãng quên, cuối cùng Trác Phồn đã cảm thấy không thể chịu đựng thêm nữa.

“Vi thần tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn an.”

Tiêu Hàm chậm chạp quay đầu nhìn Lễ bộ thị lang quỳ trước mặt mình, hôm nay ngay cả áo choàng y cũng không khoác thêm, trên vai đầy những bông tuyết. Có lẽ y đã đứng lâu trong gió tuyết, gương mặt đông lạnh hơi xanh xao, chóp mũi hơi đỏ lên, đôi mắt u oán khép nửa, mái tóc dài đen nhánh như tơ lụa cũng dường như rủ xuống dán vào sau lưng. Cơ thể y càng có vẻ mỏng manh gầy yếu, mảnh dễ đáng thương.

“Bình thân.” Tiêu Hàm lạnh nhạt phun ra hai chữ, hàng lông mày thoáng cau lại có chút châm biếm. Hẳn thật sự không thể lý giải sở thích quái quỷ của cái kịch bản này...

... Thân là rường cột của một quốc gia, không suy nghĩ làm sao để đền đáp triều đình, lại suốt ngày ai oán nghĩ về hoàng đế, biến thành một “nương pháo [19]” mù quáng tin vào người ta thì có gì hay ho?

[19] Nương pháo: Ngôn ngữ mạng TQ, chỉ những người đàn ông có các hành động bộc lộ sự nữ tính hóa.

Tưởng mình đang diễn Chân Huyền truyện [20] chắc?

[20] Chân Huyền truyện (tác giả Lưu Liễm Tử): Câu chuyện xoay quanh những đấu đá của các phi tần nơi hậu cung. Chân Huyền là một thiếu nữ tài sắc vẹn toàn nên được Hoàng thượng nhất mực yêu mến. Cũng vì thế, cô trở thành cái gai trong mắt Hoàng hậu. Tuy nhiên, bằng sự thông minh của mình, Chân Huyền đã vượt qua mọi trò hãm hại của Hoàng hậu và dần khẳng định quyền lực của mình chốn hậu cung (trích blog olasontrang).

“Bệ hạ, hoa mai này...” Trác Phồn trong lòng ôm mấy cành mai vừa hái, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy trong cái bình sứ Thanh Hoa cắm vài cành lan quân tử nụ hoa chớm nở.

Theo ánh mắt của y, Tiêu Hàm nhìn bình hoa lan, cười cười ý vị thâm trường, làm như vô tình nói: “Đó là hoa lan vừa rồi Mạc Lan đưa tới, Trẫm thấy hoa mai đã rụng nên gọi người tới đổi. Vụn hoa rơi đầy đất, thật là mất hứng.”

Nghe thấy tên Mạc Lan, trong lòng Trác Phồn run lên, đây không phải tên của nam sủng hôm trước mới nhập cung hay sao? Mới hai ngày ngắn ngủn, người đó đã khiến Thanh đế vui vẻ?

“Hóa ra bệ hạ không thích hoa mai, quả là vi thần đã làm điều thừa thãi...” Trác Phồn ôm thật chặt vài cành mai trong lòng, trái tim như lửa nóng cũng dần dần nguội lạnh. Y hy vọng Thanh đế có thể nói nhiều hơn đôi câu với y, nhưng hẳn chẳng hề nói thêm gì.

Hóa ra, hóa ra, từ đầu tới cuối đều là y tự mình đa tình...

Nhìn sắc mặt thất hồn lạc phách của Trác Phồn, Tiêu Hàm cũng không có nhiều cảm xúc lắm. Mặc dù hẳn không muốn làm tổn thương y, nhưng vô tình chính là y lại yêu hẳn.

Tiêu Hàm chỉ lạnh lùng lặp lại lời thoại kịch bản: “Ái khanh còn có chuyện gì không? Nếu không còn gì nữa thì lui xuống đi.”

Trác Phồn dường như còn muốn nói điều gì, nhưng không khéo là, ngoài cửa vừa lúc truyền đến tiếng bấm của Nhân Phúc: “Bệ hạ, Mạc Lan ở ngoài điện xin cầu kiến.”

“Để y vào.” Tiêu Hàm chẳng buồn để ý tới Trác Phồn, lại quay lại nằm xuống tháp ẩm đậm êm, khép mắt dưỡng thần.

Trác Phồn vẫn sững sờ đứng tại chỗ như trước. Lý trí nói cho y biết y phải chạy thật nhanh, rời khỏi cung điện lạnh như băng này. Nhưng y nghe thấy tiếng cửa điện bị Mạc Lan đẩy ra, nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng của người ấy, cả người y như bị đóng đinh tại chỗ, không thể động đậy.

Mạc Lan là mỹ thiếu niên còn rất trẻ, diện mạo có chút thanh tú, lại thức tình thức thời. Y quay đầu thân nhiên cười với Trác Phồn, nụ cười tràn đầy sự châm biếm.

“Mạc Lan thỉnh an bệ hạ. Nghe Nhân công công nói bệ hạ chính sự vất vả, nô tài cố ý hầm cháo nắm tuyết cho bệ hạ, xin bệ hạ nếm thử.”

Tuy rằng Mạc Lan cũng không phải mẫu người Tiêu Hàm thích, nhưng người này tốt xấu cũng coi như thức thời. Tiêu Hàm vẫy tay với y, y lập tức thông minh đến sát cạnh hần, mập mờ thổi từng muống cháo dứt cho hần.

“Bệ hạ cảm thấy thế nào?” Mạc Lan lấy lòng vuốt ve trên lồng ngực Thanh đế, đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ vài vòng.

“Coi như không tệ.”

Được sự khẳng định, Mạc Lan như một con cún cưng, lập tức vẫy vẫy đuôi, cười ha ha.

Bị lạnh nhạt ở một bên xem hai người tình nồng ý mật, Trác Phồn như nứt ra từng vết. Y không biết mình đã rời khỏi Trường Thanh điện thế nào. Gió tuyết mãnh liệt, bông tuyết tán loạn, Trác Phồn bị gió lạnh thốc tới, mặt trắng như giấy vàng. Y ngơ ngác đứng phía dưới cánh cửa sổ ngoài Trường Thanh điện, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng cười của Mạc Lan hòa với tiếng thở dốc ngọt ngào, tưởng tượng thấy người được Thanh đế đặt dưới thân khiêu khích yêu thương biến thành người khác, chỉ cảm thấy lòng đau như cắt, hận không thể lập tức chết đi.

Y yêu Thanh đế như vậy, Thanh đế có thể nào vô tình với y đến thế?

Nhưng Tiêu Hàm ở bên trong cùng mỹ thiếu niên diễn trò cũng không cảm thấy tốt hơn chỗ nào – nhìn cái “gương mặt trẻ con” mới mười sáu mười bảy tuổi này, Tiêu Hàm thật sự không dậy nổi nửa điểm hứng thú. Mới tùy tay luồn vào trong quần áo sờ soạng hai cái đã kêu còn gọi tình hơn cả mèo hứng tình. Đau trứng hơn là, hần không muốn ăn cháo-nắm-tuyết!!!

Má nó [21] chứ không phải trà sâm thì là đủ thứ cháo, không phải bánh hoa quế thì cũng là bánh hạch đào. Làm một vị hoàng đế, hần cũng có quyền lợi được gặm chân gà chứ!

[21] Nguyên văn là ni mã (), từ này có cách đọc giống mẹ nó (), ngôn ngữ mạng TQ, được dùng như trợ từ thể hiện sự rít gào khi biểu cảm, chữ thể nhưng không làm mất sự nho nhã, xuất hiện đầu tiên năm 2011. Từ này giống dân mình thay vì “đm” thì hay nói “đờ mờ” vậy.

Tiêu Hàm đã ăn ngọt đến mức sắp ói ra rồi. Hần cảm thấy Mạc Lan này kiếp trước nhất định là thiên sứ ăn muối mặn quá mà chết phải không? Cho nên kiếp này không ngọt chết thì không hạnh phúc phải không?

Giờ phút này, từ trong sâu thẳm cõi lòng hần bỗng dâng lên một điều ước. Hi vọng có một ngày hần mở được một nông trường trồng đầy cỏ, trong nông trường sẽ chất đầy lạc đà [22], sau đó có thể mỗi ngày đứng trong sân hô to: Thảo nê mã, thảo nê mã!

[22] Lạc đà (): Thực chất đây là giống lạc đà nhà Nam Mỹ, tên quốc tế là Alpaca. Alpaca có vẻ bề ngoài gần giống một con llama (lạc đà không bướu) nhỏ, về cơ bản thì giống con Thảo nê mã.

Nên nói là cái thứ văn phong quý dị vừa nghiêm túc vừa khó đỡ này có chút không đúng, hay vẫn nên nói kỳ thật mỗi gã tra công trong những câu chuyện bị bức bách đều có một trái tim lúc nào cũng rít gào giấu dưới vẻ bề ngoài?

Tiêu Hàm ho khụ một tiếng, giận tái mặt ra hiệu cho Mạc Lan mang cháo đi. Hắn khoác thêm áo đi đến phía trước cửa sổ, lặng lẽ nhắc lên một góc cửa gỗ. Từ góc độ của hắn vừa vặn có thể thấy một bóng người lung lay sắp đổ cách đó không xa.

Nội dung vở kịch tiến hành đến đây, cái gọi là nam phụ si tình chắc cũng sắp lên sàn rồi.

Thanh đế ẩn thân phía sau màn tùy tay nắm lấy một vốc hạt dưa trên bàn, vừa cắn hạt dưa vừa bắt đầu xem kịch vui. Mạc Lan đứng phía sau vẻ mặt vô cùng khó tả, y vốn chuẩn bị bước lên đem tất cả vốn liếng ra mà hầu hạ, kết quả lại bị đối phương một cước đá văng.

Chuyện gì đang xảy ra thế này?

?

Tuyết rơi dần dần bớt đi, nhưng hạt mưa lại to thêm rất nhiều. Mặc dù Trác Phồn tránh dưới mái hiên, nhưng một lát mà đã ướt sũng, tứ chi lạnh lẽo, mặt cắt không còn giọt máu, tóc đen cũng ướt đẫm dán trên người, nhưng bất luận nhìn kiểu gì Tiêu Hàm cũng chưa thể nhìn ra vẻ đẹp diễm đam đáng yêu “quần áo ướt đẫm dán vòng quanh dáng người mảnh mai”, “làn da tái nhợt như trong suốt”, “bóng lưng cô đơn càng lộ ra vẻ quật cường, lặng yên như đóa hoa trên đỉnh núi [23]” như miêu tả của kịch bản.

[23] Hoa trên đỉnh núi: Thành ngữ. Nếu là một đóa hoa mọc trên đỉnh núi cao thì chỉ có thể đứng xa ngắm nhìn. Chỉ một thứ cao quý, một cảm giác không cách nào chạm tới được, một cái đẹp cách quá xa cuộc sống thực tế.

Chi bằng nói là một thủy quái vừa xuất hiện thì chính xác hơn?

Tiêu Hàm có chút nói không nên lời. Không phải hắn muốn châm biếm Trác Phồn, chẳng qua đối với sở thích của kịch bản vừa ngược tiện thụ, đặt tiện thụ ở địa vị đáng thương của người bị hại; vừa dùng bao từ ngữ xây dựng đủ điều tốt đẹp khiến người ta thương yêu, thật khiến Tiêu Hàm buồn nôn.

Trác Phồn cảm giác rất lạnh, cơ thể lạnh, tâm còn lạnh hơn, nhưng đầu y rất nóng, nóng đến mức muốn nổ tung.

Trong mộng lung, dường như y thấy có người che ô đến gần. Hạt mưa hắt vào mặt y, dồn dập dày đặc, mắt của y sớm đã giống như không còn tiêu cự, chỉ cảm thấy khắp thế giới là một tấm màn trắng xóa, có một cơ thể cao lớn dùng một tấm áo choàng ấm áp bao lấy mình, cây ô giờ ra che lên đầu mình, một tay người đó ngăn cản mưa tuyết đầy trời cho mình.

Nếu... là Thanh đế thì thật tốt.

Nghĩ như vậy, nghĩ như vậy, Trác Phồn ngất xỉu.

Người này tất nhiên không phải Thanh đế, trước mắt thì Tiêu Hàm hãy còn đang núp sau cửa sổ xem cuộc vui.

Người này có cơ thể cao gầy đẹp đẽ, gương mặt tuấn lãng ôn hòa, nhất là một đôi mắt dài mảnh đen nhánh thâm thúy khiến người ta cảm thấy như đang được nhào nặn trong một bể dịu dàng, vô cơ mà đa tình.

Hắn đứng là vị vương gia khác họ duy nhất đương triều có tước vị Văn vương – Ôn Mộ Ngôn.

Trong gió tuyết, Văn vương một tay che ô, một tay nắm lấy vai Trác Phồn, cúi nhìn người thanh niên trong lòng. Chiếc ô không ngăn được bông tuyết và hạt mưa, chúng rơi xuống tấm áo choàng màu đen và mái tóc dài của hắn. Từ xa xa nhìn lại, thật sự là một bức tranh thủy mặc động lòng người.

Tiêu Hàm ăn luôn hạt dưa cuối cùng, vỗ tay cười. Hay cho một cảnh gió tuyết thổi đầy đầu, nhìn hệt như một mái đầu bạc vậy.

Mạc Lan cũng không hiểu rốt cuộc thì Thanh đế nhìn thấy cái gì qua cửa sổ, lại càng không hiểu được hẳn đang cười cái gì, chỉ yên lặng bưng trà nóng đưa tới.

Người bên ngoài đang suy nghĩ gì, Tiêu Hàm đương nhiên không thèm để ý. Mắt của hắn đang dõi theo Ôn Mộ Ngôn đang ôm lấy Trác Phồn, nghĩ đến chuyện vận mệnh của cái “lớp xe dự bị” hoàn mỹ này cuối cùng không phải cũng bị tiểu thụ một cước đá văng hay sao? Si tình như vậy là có tội gì~ là có tội gì a~.

Đầu ngón tay nghịch miệng chén ấm áp, Tiêu Hàm cúi đầu uống một ngụm trà nóng, giương mắt nhìn lại, thấy Ôn Mộ Ngôn lão đảo một cái, thiếu chút làm ngã Trác Phồn đang hôn mê.

Tiêu Hàm có chút kinh ngạc, lại có chút buồn cười. Ai ngờ Văn vương đi được vài bước lại phải ngừng lại, đặt người xuống nghỉ, rồi lại ôm lên tiếp tục đi.

Chuyện này thiếu chút nữa đã khiến Tiêu Hàm cười ra tiếng – theo hắn thấy, như thế tuyệt đối do Trác Phồn quá nặng, Ôn Mộ Ngôn ôm khó quá, ha ha ha ha.

Tiêu Hàm nhìn theo bọn họ đi đến góc của dãy hành lang gấp khúc. Có lẽ Văn vương thật sự sức lực không lớn, lại có lẽ là gió tuyết khiến đường thật sự không dễ đi, Văn vương hoàn toàn không ôm nổi Trác Phồn.

Đành phải thả người ta xuống, ngó trái ngó phải thấy không có người, Ôn Mộ Ngôn đành ngồi xổm xuống nghỉ ngơi, xoa xoa tay, hà hơi khí, giữ hết bông tuyết trên áo choàng, cuối cùng đi quanh Trác Phồn hai vòng, nghĩ ra ý hay – hắn túm lấy hai tay Trác Phồn, hì hục tha y đi như người ta tha một bao tải lớn vậy...

Tha đi rồi...

Đi rồi...

...

Mạc Lan kinh ngạc nhìn Thanh đế nghiêm trang trầm mặt “phì” một tiếng phun ra cả ngụm trà, sợ tới mức ba hồn rời vía, vội vàng quỳ xuống đất run giọng thỉnh tội.

“Bệ hạ, nước trà nóng quá phải không? Nô tài đáng chết! Nô tài đáng chết! Xin bệ hạ thứ tội!”

“Không liên quan đến người, lui xuống đi.” Tiêu Hàm đặt chén trà nhỏ sang một bên, lạnh lùng vung tay áo. Đợi hắn đẩy cửa sổ ra nhìn lại, trên hành lang đã không còn bất kì bóng người nào.

Hắn lẳng lặng đứng trước cửa sổ nghe mưa đánh gió thổi, bên môi hơi hơi nhếch lên một nụ cười thâm trầm – Ôn Mộ Ngôn này, hình như có chút thú vị hơn kiếp trước.

5. Chương 5: Cái Gọi Là Lợi Dụng Sơ Hở

Thanh đế lại uống một ngụm trà, lại ăn miếng điểm tâm.

.
. .
.

Khi Trác Phồn tỉnh lại, gió tuyết đã ngừng rơi.

Hắn mở mắt ra, mơ mơ màng màng thấy có một người đàn ông đang ngồi bên giường. Người ấy đang lẳng lặng đọc sách, nghe thấy động tĩnh thì nhìn về phía y, hờ hững mỉm cười: “Người tỉnh rồi?”

“... Văn vương?” Khi thấy rõ hẳn là ai, dưới sự kinh hãi, Trác Phồn lập tức đứng dậy hành lễ, lại bị hắn ấn xuống nằm lại.

“Người còn đang bệnh, không cần hành lễ.” Bàn tay ấm áp của Ôn Mộ Ngôn đặt lên trán y: “Bổn vương đã mời Thái y đến xem. Thái y nói người nhiễm phong hàn, may là đã hạ sốt, đợi lát nữa uống hết thuốc rồi hãy ngủ tiếp.”

Trác Phồn mở to mắt nhìn hắn, ngơ ngác nói cảm ơn.

Y biết đến vị Văn vương này cũng trong khoảng thời gian y bắt đầu thất sủng. Đó là khi trưởng thế tử Ôn Mộ Ngôn vào kinh diện thánh, Thanh đế sắc phong tước vị Văn vương, lại mời hấn ở lại trong cung một thời gian. Y và hấn đã từng gặp mặt vài lần trên triều, không biết vì sao mà dường như hấn rất có hảo cảm với y.

Khi đó y còn một lòng dồn vào Thanh đế, bất luận là đối với bạn bè là Thiệu Trạch hay Văn vương lấy lòng đều hoàn toàn không nhìn đến. Nay đã hoàn toàn nhận ra Thanh đế bạc tình, những tình cảm ấy bỗng đáng quý như hòn than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi giá rét.

“Vừa rồi, Nhân Phúc có đến thăm người.” Ôn Mộ Ngôn quay lại ghé ngồi vào chỗ của mình, lại cầm lấy quyển sách kia lên, làm như lơ đãng nói ra một câu như vậy.

Trác Phồn cười khổ: “Không ngờ lại làm kinh động tới Nhân công công...”

Ánh mắt hững hờ của Ôn Mộ Ngôn mặc dù dừng lại trên trang sách, nhưng tâm tư lại không biết đã bay tới chỗ nào. Hồi lâu sau, hấn lại lên tiếng: “Là bộ hạ đặc biệt phải người tới thăm người.”

Nghe thấy câu này, Trác Phồn cả người cứng đờ, cúi đầu ngồi trên giường, vô cùng châm biếm mà nói: “Bộ hạ trong lúc ân ái với tân sủng mà vẫn nhớ đến sống chết của vi thần, vi thần có nên cảm tạ hoàng ân mệnh mông hay không?”

Văn vương đặt sách xuống, diêm đạm lắc đầu: “Lời này truyền đi, bị kẻ có lòng nghe thấy rồi đồn đãi lung tung cũng không hay.”

Trác Phồn gập hai chân ôm lấy đầu gối, quật cường nói: “Để họ nghe thấy càng tốt, để họ chê cười ta càng tốt! Dù sao thì ta cũng đứng là thẳng góc!”

Y vùi đầu sâu vào trong cánh tay, không hề chú ý đến vẻ mặt của Văn vương, chỉ cảm thấy một lúc sau, có một bàn tay ấm áp vỗ nhẹ vào sau lưng mình, từ trên cao truyền xuống giọng nói từ tính dễ nghe của đối phương: “Ngẩng đầu lên, người sẽ phát hiện trong thiên hạ này còn có người khác đáng để người yêu.”

Những lời này nói ra vô cùng chậm rãi, rất chậm, có lẽ Văn vương cũng phải lấy dũng khí lắm mới nói ra thành lời. Trác Phồn ngẩng đầu lên nhìn thấy gương mặt tuần lãng của hấn, lập tức chân tay luống cuống đứng lên: “Vương... Vương gia, ta...”

“Không cần nhiều lời.” Ôn Mộ Ngôn rút tay lại cực nhanh: “Nếu người có chuyện gì khó xử, cứ việc tới tìm ta.”

“Vương gia thứ tội! Hạ quan xin được cáo lui trước!” Trác Phồn nhẹ nhàng thở ra, cũng không để ý đến cơ thể còn yếu vừa hạ sốt, lủi ra ngoài cửa như muốn chạy trốn.

Chẳng biết tại sao, những chỗ bị Văn vương chạm qua như bị một ngọn lửa thiêu đốt, trái tim cũng đập thình thịch.

Trở về Trác phủ, Trác Phồn vẫn còn ngơ ngẩn cả người, thiếu chút nữa đâm sầm vào người bạn tốt đã chờ hấn lâu ngày – Thiệu Trạch.

Thiệu Trạch có bề ngoài bình thường, dáng người hơi mập, cũng không cao lớn cho lắm, nhiều nhất có thể gọi là khỏe mạnh. Gã có gương mặt chữ quốc, luôn giữ vẻ mặt nghiêm túc. Nhưng nhiều năm qua Thiệu Trạch vẫn chân thành với y, cũng thật sự rất tốt với y.

“Hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Nghe nói huynh ngủ lại phủ Văn vương một đêm?” Thiệu Trạch bắt được cánh tay Trác Phồn, vẻ mặt không ngờ đến.

Tuy rằng khẩu khí nghiêm khắc, nhưng Trác Phồn vẫn nghe ra trong đó giấu giếm sự quan tâm. Y gật đầu cười khổ: “Đêm qua ngắm chút mưa tuyết, hình như nhiễm phong hàn rồi té xỉu. Văn vương đi qua đã cứu ta, hôm nay ta tỉnh lại thấy mình đang ở trong phủ của ngài.”

“Cái gì? Bây giờ huynh còn khó chịu không?”

Nói xong, Thiệu Trạch làm bộ muốn sờ lên trán y. Trác Phồn vội vàng né tránh: “Ta khỏe hơn nhiều rồi, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ khỏe hẳn.”

Yên lặng thu tay lại, Thiệu Trạch cũng không tỏ vẻ buồn bực, khôi phục dáng vẻ nhíu mày thuyết giáo như bình thường, trầm tư một lát mới mở miệng: “Hôm nay lâm triều, Văn vương đã xin nghỉ giúp huynh, phản ứng của bệ hạ có chút tế nhị. Nghe nói sau khi hạ triều, bệ hạ liền sai Nhân công công đến chỗ Văn vương thăm huynh, mà huynh lại ngủ một đêm ở chỗ Văn vương... Trong cung đều truyền ra mấy lời khó nghe, nếu huynh nghe thấy gì thì cũng đừng để trong lòng. Huynh cũng biết Hoàng hậu nương nương vẫn coi huynh như cái gai trong mắt. Tin đồn trong hậu cung, không biết chừng do Hoàng hậu đứng sau tung tin muốn làm khó dễ huynh đó.”

Thấy y không phản ứng, Thiệu Trạch tiếp tục cố gắng khuyên bảo: “Trước nay bên người Thánh thượng đều không thiếu mỹ nhân, nay huynh cũng đã thấy, trước kia ta đã nói huynh đừng dây dưa với vị ấy mà. Huynh đường đường là kim khoa Trạng nguyên, hà tất phải giống hậu cung...”

Nói tới đây gã đột nhiên dừng lại, Trác Phồn cười thầm thiết, nụ cười kia còn khó coi hơn cả khóc: “Huynh nói đúng, ta đường đường là kim khoa Trạng nguyên, cũng phải ngông nghênh chứ! Dựa vào cái gì mà phải xu nịnh cho hắn làm nhục. Ta đối với hắn là một tấm lòng thành, hắn không nhìn thấy. Con người bạc tình bạc nghĩa như hắn, ta sẽ không bao giờ... không bao giờ... vì hắn mà đau lòng nữa!”

“Đúng! Rốt cuộc thì huynh cũng đã suy nghĩ thông suốt rồi, không uổng công cái “mặt đen [24]” này của ta, nghĩ thông suốt là tốt rồi!” Thiệu Trạch dưới sự kích động, nắm lấy tay Trác Phồn. Thấy y chỉ đỏ mặt, không tránh né mình giống như trước thì càng thêm cao hứng, hưng phấn mà giảm thấp giọng: “Trác Phồn, ta và huynh cùng trường nhiều năm, huynh hẳn là hiểu được tấm lòng của ta đối với huynh, tuyệt đối không kém bất luận kẻ nào, ta...”

[24] Mặt đen (Hắc kiếm): Chỉ mặt Bao Công, chỉ những người trung thành chính trực, thiết diện vô tư; hoặc để chỉ những nhân vật lỗ mãng. Điển hình cho người “mặt đen” là Bao Chửng và Trương Phi.

Nhìn gương mặt chữ quốc ngay ngắn của đối phương lộ ra vẻ hớn hở tươi rói hiếm gặp, Trác Phồn hoảng sợ. Cũng không biết vì sao, trong lòng y bỗng hiện lên dáng vẻ phong độ nhanh nhẹn của Văn vương, vội vàng rút tay về, bối rối xin lỗi: “Thiệu Trạch, ta biết huynh tốt với ta, ta cũng rất cảm kích huynh. Nhưng ta vẫn chỉ coi huynh như người bạn tri kỷ, không có ý gì khác, sau này cũng sẽ không có!”

Thiệu Trạch sững sốt, vẻ mặt thoáng có chút mất tự nhiên. Gã cười khổ một cái, ra vẻ vô tình thả tay xuống, nói: “Kỳ thật ta cũng chỉ thuận miệng nói thôi, cũng không có ý gì khác. Ha ha, huynh cũng đừng để ý, quên đi.”

Trác Phồn nhẹ nhàng thở ra, thử dò hỏi: “Chúng ta vẫn là bạn tốt như trước, phải không?”

Tuy rằng trong lòng vô cùng buồn khổ sau khi bị lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, nhưng Thiệu Trạch vẫn cố gắng gạt đầu đồng ý: “Đương nhiên.”

Nghĩ đến chuyện hai người từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, thời gian mình thăm mên Trác Phồn đến nay cũng đã gần mười năm, đáng tiếc Trác Phồn chưa bao giờ thích mình. Haiz, điều này cũng không thể trách Trác Phồn, dù mình có thương y đến đâu cũng không thể cưỡng cầu đối phương đáp lại. Chỉ cần mình được gần y, nhìn y sống những ngày hạnh phúc là đã thỏa mãn rồi.

Nhưng thế sự khó liệu, Trác Phồn lại nhất kiến chung tình với đế vương vô tình! Ghê tởm hơn, Thanh đế lại coi thường tấm chân tình của Trác Phồn! Sau khi đùa bốn tình cảm của y thì lạnh nhạt đẩy y sang một bên!

Trác Phồn chính là cả thiên hạ mà gã ấp trong lòng bàn tay!

Hiển cả thể xác và tinh thần cho kẻ phụ bạc kia, rồi lại phải chịu sự đối đãi như thế?! Thanh đế đúng là đồ cặn bã!

Trác Phồn của gã vốn nên là một đóa hoa trên núi, cao quý lãnh diễm. Y thiện lương như vậy, si tình như vậy, tốt đẹp như vậy, được người như vậy yêu là chuyện may mắn cỡ nào! Gã bạc tình kia đúng là ở trong phúc mà không biết hưởng phúc. May là bây giờ Trác Phồn đã hoàn toàn chết tâm với Thanh đế. Phải để Thanh đế biết rằng hắn đã đánh mất người như thế, khiến hắn hối hận cả đời!

Trong lòng Thiệu Trạch quay cuồng những suy nghĩ đó, giấu đi sự mê luyến sâu thẳm trong mắt, dõi theo Trác Phồn cho đến khi bóng dáng y biến mất sau cánh cửa, gã mới xoay người rời đi.

Trác Phồn không ngờ cùng lắm chỉ phát sốt một đêm lại biến thành như vậy. Trong đầu y liên tiếp tái hiện dáng vẻ của Thanh đế và Văn vương. Y sắc mặt tái nhợt, lắc lắc đầu, hoàn toàn không chú ý đến những tâm tư của Thiệu Trạch ở đằng sau, đi thẳng vào phòng rồi ngã vật xuống giường, nghiêng đầu mê man.

Giữa lúc nửa mê nửa tỉnh, y thấy mình như đang đặt trong một căn phòng màu trắng, trước mặt là chiếc giường màu trắng, trên giường có một người đàn ông mặt lạnh như băng, gương mặt giống Thanh đế như đúc.

Đây là một người chết.

Dường như Trác Phồn nghe thấy mình gào lên với người chết này. Nơi nào đang vang lên những âm thanh “Lòng ta như tro tàn, người lại đuổi theo ta”? “Quý xuống cho ta, rơi lệ, chấn đạn”? “Trần ngập tình yêu cường chế giữ lấy”?!

Người mau tỉnh lại! Tuy rằng ta không yêu người, nhưng người không thể không yêu ta! Tuy rằng ta giẫm đạp người, người cũng phải lập tức hối hận, lúc nào cũng giữ ta ở trong lòng!

Cho dù người là cặn bã, ta một phen kháng cự, nhưng vẫn sẽ lòng dạ mênh mông, miễn cưỡng tha thứ cho người!

Tuyệt đối là vì bị người cuốn lấy không dứt, đòi sống đòi chết, chứ tuyệt đối không phải vì người là si tình trung khuyến “cao phú suất [25]” mới tha thứ cho người!

[25] Cao phú suất: Ngôn ngữ mạng TQ, nghĩa là “cao giàu đẹp trai”, đối ngược với “cùng ải tha” tức “nghèo lùn xấu xí”, hình dung một người đàn ông mà đáng người, tiền bạc, tướng mạo đều hoàn mỹ không một thiếu sót.

Sao người lại có thể chết được?! Người mà chết thì ai sẽ tranh đấu gay gắt, tranh giành tình nhân với các lớp xe 1 2 3 để ta thâm vui chứ?

Kịch bản không phải như vậy!

Y cảm thấy mình rất tức giận, vô cùng tức giận, sau đó y tức chết.

Cảnh tượng trong mộng hòa với tiếng la rõ ràng một cách bất thường. Nhưng đợi khi Trác Phồn tỉnh lại, y không nhớ ra chút gì nữa, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, huyết Thái Dương giật lên liên hồi.

Một gia đình ở ngoài cửa cúi đầu khom lưng chạy vào: “Lão gia lão gia, ngài tỉnh rồi. Trong cung có người tới truyền ngài tiến cung!”

“... Người trong cung đến?” Sắc mặt Trác Phồn đổi màu xám trắng, thì thào lặp lại, rồi cười lạnh nói: “Chẳng lẽ bệ hạ sai người đến?”

Gã gia đình gật đầu cực nhanh: “Đúng vậy đúng vậy. Hơn nữa còn là Nhân Phúc công công tự mình đến! Đây chính là vinh hạnh lớn lao...”

“Ta không đi!” Trác Phồn nặng nề nằm xuống giường, lật người xoay lưng về phía gã, khẩu khí như đinh đóng cột: “Ta không phải con chó hần gọi là đến xua là đi. Người đi nói lại với Nhân Phúc công công là ta nhiễm phong hàn, không thể xuống giường, phiền công công thay ta nhận lỗi với Hoàng thượng.”

“Hả? Lão gia, chuyện này... Ôi lão gia, xin ngài thương xót! Ngộ nhờ Hoàng thượng tức giận thì phải làm sao bây giờ?” Gã gia đình đi lòng vòng vài lượt, quỳ xuống đất cuống quýt dập đầu, hi vọng Thị lang lão gia hồi tâm chuyển ý.

Nhưng người nằm trên giường hồi lâu mà vẫn không thấy có động tĩnh gì, sợ là đã quyết tâm...

Đang lúc gã hết đường xoay sở, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng náo động ồn ào. Gã vội vàng chạy ra cửa, không nhìn không biết, vừa thấy đã giật mình: “Hoàng... Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Văn vương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Tại cổng chính, hai người đàn ông được vài tên thị vệ đáng người cường tráng bảo vệ, một trước một sau chậm rãi đi đến. Đúng là Thanh đế và Văn vương.

Đời này, gã chưa từng được tiếp cận thiên tử ở khoảng cách gần như vậy, thiếu chút nữa bị dọa tè cả ra quần, nói năng cũng không lưu loát.

Tiêu Hàm một tay đặt trước thắt lưng, tay áo dài màu vàng rủ xuống. Hắn bước đi hờ hững, không chớp mắt lấy một lần, dừng lại trước cửa phòng ngủ, chậm rãi mở miệng hỏi: “Trẫm nghe nói Trác ái khanh mắc bệnh, ngay cả Trẫm truyền lệnh triệu kiến cũng không thể vào cung. Nghĩ đến sợ là bệnh nặng, Trẫm tự mình đến đây hỏi thăm, tại sao đóng cửa không ra gặp?”

Gã gia đình quỳ trên nền đất sững sờ nhìn hắn, cho đến khi Văn vương ra hiệu cho gã đứng dậy, gã mới đột nhiên hoàn hồn nhận ra Hoàng đế đang hỏi mình, vội vàng giải thích: “Hồi Hoàng thượng, lão gia nhà con nhiễm bệnh, thần chí không rõ, không có cách nào vào cung, tuyệt đối không phải cố ý coi rẻ Hoàng thượng!”

?

Người đây là “fan não tàn” hay là “anti fan [26]” của lão gia nhà các người?

[26] Nguyên văn: Chuyên nghiệp hắc (): Ngôn ngữ mạng TQ, là một cặp trái nghĩa với fan não tàn ().

Tiêu Hàm im lặng một hồi. Sau đó, hắn miễn cưỡng chỉ vào cửa: “Hủy nó đi cho Trẫm.”

“Hả...?”

Không đợi hạ nhân trong phủ Thị lang hoàn hồn, đám thị vệ bên người Thanh đế đã nhanh tay lẹ chân tiến hành công tác tháo dỡ.

Đừng nói gã gia đình đang trợn mắt há mồm, ngay cả Văn vương cũng có chút xấu hổ. Nhưng hắn thông minh ở chỗ không có bất luận ý kiến phản đối nào với phát biểu bốc đồng của Hoàng đế bệ hạ.

Tuy nói kịch bản sẽ cho Thanh đế ăn chè bẻ môn [27], ở ngoài cửa hối lỗi, nhưng nó lại không giới hạn thời gian. Một khi đã vậy, Tiêu Hàm sẽ giúp kịch bản cố định một giây đồng hồ là được. Về phần trong lòng hắn đang đau lòng tự trách hay đang nghĩ đến chuyện bữa tối nay ăn cánh gà gì gì đó, quần nhiều như vậy làm gì, kịch bản có giỏi thì xuất hiện cản hắn đi!

[27] Chè bẻ môn (bẻ môn canh, bẻ môn tạ khách): Đóng cửa từ chối không cho khách vào nhà gọi là cho khách ăn chè bẻ môn.

Trải qua một thời gian ngắn sắm vai tra công, Tiêu Hàm cũng dần dần học theo một phần ghê gớm của kịch bản. Ví dụ, chỉ cần không phải là những câu thể nào hắn cũng phải nói, hoặc là những chuyện thể nào hắn cũng phải làm thì hắn muốn làm thể nào cũng được, kịch bản sẽ không trừng phạt hắn. Trong đó có cả suy nghĩ trong lòng. Dù kịch bản có thần thánh đến đâu cũng không thể khống chế tâm tư của hắn được.

Nói cách khác, kịch bản bắt hắn đứng thẳng, hắn không thể ngồi xuống. Nhưng kịch bản chưa nói bắt hắn đứng một canh giờ, hắn có thể chỉ cần đứng một giây.

Hơn nữa, trải qua sự giáo huấn đau đớn thâm lần thứ nhất, không làm theo yêu cầu của kịch bản, kết cục chính là không được chết tử tế, hơn nữa lại tiếp tục xuyên việt. Nhưng, những chuyện kịch bản không nói tới, như là buổi tối sẽ lật bảng của mỹ nhân nào hoặc là chạy tới ngự thiện phòng gặm chân gà, đều không có áp lực.

Những ngày qua làm hoàng đế, Tiêu Hàm đã dần dần nắm được kỹ năng trực tiếp đối phó với kịch bản: Lợi dụng sơ hở. Ngoại trừ thỉnh thoảng thấy vài chuyện treo lủng lẳng không thể không thấy trước mặt, ngoại trừ thần phiến phức Trác Phồn, cuộc sống tạm bợ của hắn trôi qua vẫn vô cùng dễ chịu.

Đáng tiếc, muốn sống dễ chịu mãi đương nhiên là không thể, bởi vì tình tiết “tâm tĩnh trung liêm” vui tai vui mắt đã tới phút cuối cùng.

Cái gì? Bạn hỏi cái gì là “tâm tĩnh trung liêm” ư? Đương nhiên là tâm như tro tàn hoàn toàn tỉnh ngộ – trung khuyến quỳ liêm!

Tuy nói lần này Tiêu Hàm có nhiều thủ đoạn chống lại kịch bản hơn một chút, nhưng dù sao hắn cũng tiếc cái mạng này. Ngộ nhỡ lần này lại chết, không biết hắn sẽ bị kịch bản an bài đến đâu, sống lại trong xác người nào, tiếp tục lặp lại những tình tiết lần qua lộn lại thế nào.

Hơn nữa, bị xe đâm chết rất đau. Tiêu Hàm sợ nhất là đau. Hắn chỉ muốn một cuộc sống yên yên ổn ổn. Cảm giác chết một lần rất phê, hắn không hưởng thụ nổi.

Trong lòng nghĩ những tâm sự lung tung đó, trong chớp mắt, cửa đã bị dỡ bỏ. Động tĩnh tạo ra lớn như vậy, Trác Phồn đương nhiên không thể tiếp tục giả vờ chết. Lúc này cửa phòng rộng mở, y ngồi dậy từ trên giường, quần áo đơn bạc, gương mặt tái nhợt, thần sắc mệt mỏi, đôi mắt vừa vô thần vừa tang thương. Nếu Thiệu Trạch ở đây, gã nhất định gào lên trong lòng: Ôi, nam thần làm rung động lòng người của ta!

Đáng tiếc kẻ ở đây không phải Thiệu Trạch, mà là Tiêu Hàm và Ôn Mộ Ngôn.

Đón lấy ánh mắt trống rỗng tràn đầy ưu thương của Trác Phồn, Tiêu Hàm chậm rãi thông thả bước vào nhà, liếc mắt nhìn Nhân Phúc khom người đứng hầu bên cạnh một cái, gã lập tức thông minh kéo ghế hầu hạ Thanh để ngồi xuống.

“Không biết bệ hạ giá lâm, vi thần trong người có bệnh, không thể nghênh đón từ xa, kính xin bệ hạ thứ lỗi.” Trác Phồn gian nan đứng lên, xoay người xuống giường hành lễ.

“Ái khanh nếu thân thể không khoẻ thì miễn lễ đi.” Tiêu Hàm cảm thấy rất may mắn vì kịch bản không cần hắn bước qua diu người ta đứng dậy. Nhân Phúc vịn năng đứng bên cạnh cũng không biết từ chỗ nào đã hô biến ra trà bánh, chân chó [28] bưng đến trước mặt hắn. Nhất thời trong lòng Tiêu Hàm bật ngón cái với Nhân Phúc, đây mới là nhịp điệu của tình yêu thật sự a! Người này là thái giám thật sự rất đáng tiếc.

[28] Chân chó: Ngôn ngữ mạng TQ, thể hiện sự nịnh hót bợ đỡ, tương tự như từ “vuốt mông ngựa”.

“Xin thứ cho vi thần vô lễ, phong hàn dễ lây bệnh, lậu xá [29] không khí vẫn đục, vì long thể, kính xin bệ hạ sớm hồi cung.” Trác Phồn không hề cảm kích đứng dậy, lại ngang bướng tiếp tục quỳ, ánh mắt xa xăm nhìn chằm chằm mặt đất, ngữ điệu cứng nhắc, lộ ra sự lạnh lùng tránh người ngàn dặm. Như thể nếu Thanh đế không đi, y sẽ vĩnh viễn không đứng dậy vậy.

[29] Lậu xá: Cách nói khiêm tốn chỉ nhà mình sơ sài, xấu xí.

Thanh đế uống một ngụm trà, ăn miếng điểm tâm.

Trác Phồn cảm giác chân đã hơi tê tê.

Thanh đế lại uống một ngụm trà, lại ăn miếng điểm tâm.

Trác Phồn bắt đầu cảm thấy hối hận sao lại không biết thời biết thế mà ngồi lên giường.

Thanh đế... sao người này vẫn còn tiếp tục uống trà được?!

Chờ hắn giống như chết khát ba ngày ba đêm trong sa mạc, uống sạch một bình trà, rốt cuộc mới nhớ ra lời kịch nên nói của mình. Trong miệng hắn vừa nhai bánh hoa quế cung đình đã được kịch bản chuẩn bị, vừa nói một câu hoàn chỉnh:

“Nghe nói ái khanh vì thay Trầm hái mai nên mới bị bệnh, trong lòng Trầm vô cùng cảm...” Hình như do ăn nhiều mà nghẹn, Thanh đế nuốt xuống miếng điểm tâm, mới bổ sung một chữ cuối cùng: “... động.”

Trác Phồn: “...”

“Khụ.” Văn vương yên lặng đứng một bên vốn đang tỏ ra mình không tồn tại, lúc này đột nhiên ho khụ một tiếng. Thanh đế hất mi nhìn hắn một cái, cũng không biết có phải do ảo giác hay không, hắn vẫn cảm giác sắc mặt Ôn Mộ Ngôn có chút vụn vụn.

Tiêu Hàm sờ sờ cằm, đây có phải là thấy mình bắt nạt đồng chí tiểu thụ, thân là lớp xe dự bị vạn năm – si tình pháo hôi công muốn giận dữ thay lam nhan [30]? Dù thế nào cũng phải tỏ vẻ một chút chứ?

[30] Lam nhan: Nam có gương mặt xinh đẹp, lấy từ từ “hồng nhan” dành cho nữ.

Phải tức giận mắng mình một trận, hoặc là khinh bỉ châm biếm mình một phen, hoặc là dứt khoát xông lên đâm mình một cái giống như kiếp trước?

Kịch bản không biểu hiện sao, hắn thấy thật là nôn nóng.

Nhưng cũng không khiến Tiêu Hàm đợi lâu, Văn vương điện hạ rốt cuộc nói ra lời kịch đầu tiên hôm nay. Chẳng qua, Văn vương lại không lời mặn lời nhạt với hắn, cũng không ôn tồn che chở tiện thụ.

Những lời này của hắn lại nói với Nhân Phúc.

“Nhân Phúc công công, mang cho bốn vương một cái ghế.” Ôn Mộ Ngôn đã nói như thế.

6. Chương 6: Cái Gọi Là Thông Báo

Lần này sự áy náy của Tiêu Hàm là thật tâm thật lòng, vì thế hắn cũng thật tâm thật lòng nói: “Trong cung của Trẫm có cửa.”

.

.

.

Nghe được câu nói như thế, cả phòng đều ngơ ngác một chút. Đường như tâm trạng Thanh đế không tệ, mỉm cười xua tay với Nhân Phúc. Gã lập tức hiểu ý, thoát cái mà đã chuẩn bị tốt một bàn trà nước điểm tâm.

Nhưng vị thái giám tổng quản trẻ tuổi vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng thì phải? Hai vị kia không phải tới thăm bệnh Trắc thị lang hay sao? Vì sao lại giống như đến rạp hát xem kịch vậy...

Mắt nhìn mũi mũi thẳng tim, Nhân Phúc ngoan ngoãn đứng phía sau Thanh đế, dù sao thì đây cũng không phải chuyện gã nên lo đến.

“Người đâu.” Thanh đế nhẹ vỗ tay hai cái. Thị vệ đứng ngoài cửa lên tiếng trả lời rồi bước vào, trình lên hai cái hộp, một cái trong đó được lót tơ lụa đỏ, đặt một củ sâm vương trăm năm; chiếc còn lại thì đựng đầy các món điểm tâm đủ màu, toàn những thứ Trắc Phồn thích ăn.

“Củ sâm vương này do Cao Bổng quốc tiến cống, tổng cộng chỉ có hai củ, còn những món này đều là thứ khanh thích ăn. Sáng nay Trẫm đã đặc biệt lệnh cho ngự thiện phòng chuẩn bị, thấy khanh gầy đến vậy, không phải khiến Trẫm đau lòng hay sao? Nào, ăn thử xem có hợp khẩu vị hay không?”

Trắc Phồn cứng cổ quay mặt sang một bên: “Vi thần e sợ, không dám nhận sự ưu ái của bệ hạ...”

Tiêu Hàm đương nhiên biết Trắc Phồn sẽ không nhận, người ta còn chưa nói dứt lời, hắn đã khấp khởi nói với Nhân Phúc: “Nhân sâm mang về, điểm tâm để lại ăn.”

Trắc Phồn: “...”

Nhân Phúc mang về mặt sùng bái gật đầu, đây là vị đế vương cần kiệm đến thế nào! Nếu đổi là người khác, nhất định là thà ném đi cũng không chịu nhận lại đâu.

Có lẽ do đầu gối đau nhức quá, Trắc Phồn lập tức quỳ không yên, nghiêng ngả như muốn té. Tiêu Hàm đã sớm chuẩn bị tốt bước xa một cái liềm xông lên trước, ôm lấy người ta. Hắn nắm cả bả vai gầy gầy của Trắc Phồn, “đau lòng” nhìn y: “Nền nhà lạnh như vậy, bên ngoài giá rét buốt cóng, khanh còn đang mắc bệnh, tại sao lại không biết yêu quý thân thể mình như thế?”

Không đợi Trắc Phồn trả lời, Tiêu Hàm lại cau mày thầm nói: “Khanh xem, trong phòng khanh ngay cả một cánh cửa cũng không có!”

Trong chớp mắt, vị Lễ bộ Thị lang đang kịch liệt giãy giụa trong lòng Thanh đế cả người đều có chút khác thường: “... Hình như cửa là do bộ hạ sai người dỡ xuống!”

Tiêu Hàm lựa chọn coi như không nghe thấy những lời này, tiếp tục thâm tình chân thành tự thuật: “Đêm qua là Trẫm không tốt, không nên lạnh nhạt khanh. Khanh theo Trẫm hồi cung đi, Trẫm sẽ bồi thường cho khanh.”

Nhớ tới những lời nghĩ lại mà thương tâm này, Trác Phồn dùng sức đẩy hẳn ra, mặt mũi nói: “Hoàng thượng, xin thứ cho vi thần vô lễ, dù là con chó con mèo ngài nuôi nhưng cũng có tính cách! Huống chi Trác Phồn thần đường đường là nam tử hán. Những lời hôm qua ngài nói, vi thần đã suy nghĩ cẩn thận, cũng đã hiểu rõ. Vi thần sẽ không bao giờ ngu ngốc si tâm vọng tưởng như trước! Giá rét buốt cóng, hàn xá đơn sơ, Hoàng thượng vẫn nên sớm hồi cung, tránh cho Hoàng hậu nương nương quở trách vi thần mị hoặc quân thượng, hại nước hại dân. Tội trạng đó, vi thần không gánh nổi!”

Bên ngoài gió Bắc gào thét thổi qua, thổi trúng mái tóc hỗn loạn của Trác Phồn, khí huyết dâng lên, khiến sắc mặt tái nhợt của y thoáng chốc đỏ rực.

Y thập phần gian nan nói hết những lời này, cảm xúc kích động, bờ ngực phập phồng kịch liệt, hốc mắt hơi đỏ hồng, quật cường trừng mắt nhìn Thanh đế. Đúng là đáng về nhu nhược mà cố giả bộ kiên cường, thật là khiến người ta nghe thấy rơi lệ, nhìn thấy đau lòng.

Thanh đế xưa nay luôn uy nghiêm lạnh lùng, nghe thấy Trác Phồn lên án mạnh mẽ, càng tỏ vẻ áy náy tự đáy lòng.

Lần này sự áy náy của Tiêu Hàm là thật tâm thật lòng, vì thế hẳn cũng thật tâm thật lòng nói: “Trong cung của Trẫm có cửa.”

“ ... ”

Trong nháy mắt, căn phòng vốn trong không khí ưu thương đột nhiên chìm trong một sự trầm mặc quỷ dị.

Từ cổ họng Trác Phồn phát ra tiếng “hự hự” quái dị, không biết có phải do sắc nước bọt hay không?

Còn Văn vương đang đoan chính ngồi yên uống trà ở một bên, đột nhiên bất cẩn nhả ngụm trà vừa uống vào chén. May mà hần cực lực khống chế động tĩnh, Thanh đế cũng không chú ý tới hẳn, chỉ có Nhân Phúc thông minh lập tức chân chó đi đổi một cái chén khác cho hẳn.

“Khự... ý của Trẫm là...” Tiêu Hàm nổi lên một chút tình cảm, chậm rãi nói: “Hoàng hậu ngầm làm những chuyện kia, trong lòng Trẫm đương nhiên biết rõ. Khanh cứ yên tâm, những kẻ ác ý dám hại khanh, Trẫm nhất định sẽ trừng trị để khanh hết giận. Chỉ cần khanh đồng ý hồi cung với Trẫm, Trẫm cam đoan chỉ độc sủng một mình khanh, những thứ dung chi tục phần khác sao có thể sánh được với khanh?”

Cuối cùng lời thoại lại bị rẽ về quỹ đạo chính xác, Trác Phồn thở dài yếu ớt: “Những lời này của Hoàng thượng, thứ cho vi thần thật sự không thể tin, Hoàng thượng vẫn nên quay về đi.”

“Ồ, vậy được rồi.” Tiêu Hàm nhún nhún vai, không có chút gì gọi là lưu luyến, buông tay ném người ta sang một bên, đứng dậy ngồi về trên ghế.

“ ... ”

Trác Phồn còn ngẩn người không kịp phản ứng, may có Văn vương đúng lúc nói vào: “Trác đại nhân phong hàn chưa khỏi, nên nghỉ ngơi thật tốt mới đúng. Nếu không muốn vào cung thì ở lại trong phủ tỉnh dưỡng cũng được. Bệ hạ đã thăm người rồi, hay là nên sớm hồi cung đi thôi. Bệ hạ ngày đi vạn dặm, chính sự trong triều vẫn quan trọng hơn.”

Tuy nói Tiêu Hàm đã sớm nhưng nhớ lò sưởi ấm áp dễ chịu và tấm thảm lông mềm như nhung ở Trường Thanh điện, nhưng hẳn vẫn phải nói cho hết lời kịch. May là lời kịch của hẳn chỉ còn một câu, sau đó cùng lắm chỉ là những tâm tư phù vân kiểu “thấy Văn vương và Trác Phồn thân cận mà ghen ghét dữ dội”, “âm thầm căm giận”, “trong đầu nảy ra suy nghĩ cường chế người ta vào cung”...

Vì thế, Tiêu Hàm nghĩ đi là đi, bước thẳng ra ngoài phòng, vừa đi vừa đều đều nói: “Văn vương, Trác Phồn là người của Trẫm. Khanh thức thời thì tốt nhất nên tránh xa y một chút. Trác Phồn, Trẫm đã nói sẽ bồi thường khanh thì nhất định sẽ làm được.”

Thời điểm nói xong những lời này thì người đã sớm đi thật xa, hai người kia có nghe thấy hay không thì không thành vấn đề, quả thật giống như là nói với không khí vậy.

Hắn đi dọc theo hành lang, đi đến góc rẽ, trên tường là một cửa sổ mặt giấy. Tiêu Hàm thán một tiếng trong lòng. Kịch bản hôm qua khiến Trác Phồn đứng lâu trong góc tường nghe chuyện, hôm nay lập tức đến phiên mình.

Chẳng lẽ kế tiếp bên trong sẽ trình diễn GV sống?

Tiểu thụ tình cảm thất bại, tinh thần hư không vừa kêu “dừng... dừng...”, vừa “ôm ỡ”, “vô lực bị bắt” dưới sự an ủi thâm tình cộng thêm “bá vương ngạnh thượng cung [31]” của si tình pháo hôi công, bị đề lên giường?

[31] Bá vương ngạnh thượng cung: Bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngạnh thượng cung” hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ”, mà “cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” [đọc là “qiang jian”] hài âm hoàn toàn với “cưỡng gian”, mà “cưỡng gian” thời xưa là một từ đại kỵ hủ, nên người xưa vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô vàn, đã dùng năm từ “bá vương ngạnh thượng cung” thay thế cho hai từ “cưỡng gian”.

Sau đó cam chịu, thậm chí đòi sống đòi chết, tâm như tro tàn, đôi mắt trống rỗng vô thần tỏ vẻ đồng tình. Sau đó pháo hôi công lập tức “lòng tràn đầy áy náy nhưng không chút hối hận cưỡng bức tiểu thụ”, “càng thêm sủng ái, thậm chí còn thề muốn đoạt lấy tiểu thụ từ tiểu công chính quy”.

Tiếp theo tiểu thụ trong lòng thì rối rắm nghĩ đến tra công, nhưng thân thể lại “không thể không” bị si tình pháo hôi công làm vậy, hơn nữa còn sinh ra logic thần thánh: “Thật ra người này vô cùng đáng thương; hắn chỉ là đối với ta một mảnh cuồng dại, cầu mà không được. Ta tuy rằng không yêu hắn nhưng cũng không trách hắn.”

Tiêu Hàm ác ý suy đoán, dù sao kịch bản chính là “đức hạnh” này.

Trúng mẹ nó chứ, lão tử làm mi một lần thì là đùa giỡn tình cảm của mi, làm tổn thương lòng tự ái mi, mi lập tức quay đầu trở mặt. Bị pháo hôi công đề ra thì có thể tha thứ, lại còn thương cảm đồng tình?

Làm tra công thật là không dễ!

Tiêu Hàm đuổi hết tùy tùng quanh đó, âm trầm chọc một lỗ trên cửa sổ dán giấy. Dù sao thì cũng là vở kịch miễn phí, không xem cũng phí.

Đối với hành động đáng khinh của Thanh đế, hai người trong phòng đương nhiên không biết rõ tình hình. Giờ phút này, Trác Phồn đang ngồi trên giường, đưa lưng về phía Thanh đế, đầu cúi thấp xuống. Văn vương đứng bên giường, chậm rãi nói những lời an ủi khuyên giải:

“Bốn vương vốn không nên quấy rầy người nghỉ ngơi, nhưng thấy người thương tâm đau khổ như thế, bốn vương thật sự không thể yên tâm.”

“Vương gia quan tâm như thế, thật khiến ta sợ hãi vô cùng. Không biết Trác Phồn có tài đức gì mà khiến Vương gia quan tâm ta đến vậy?” Trác Phồn ngẩng đầu nhìn, thấy Văn vương thần sắc mơ hồ, không khỏi lo lắng: “Vương gia làm sao vậy?”

“À, bốn vương... Bốn vương chỉ là đang nhớ tới lần đầu tiên gặp người.”

Trác Phồn sửng sốt: “Chẳng lẽ không phải là trong lúc lâm triều?”

Lắc đầu, Văn vương thở dài một tiếng, ngữ khí tịch liêu: “Haiz, xem ra người đã quên rồi. Không sao, bốn vương ghi tạc trong lòng là được.”

Thấy vẻ mặt khó hiểu của của Trác Phồn, Ôn Mộ Ngôn dừng lại một lúc rất lâu. Sau hồi lâu muốn nói lại thôi, rốt cuộc hắn cũng dùng một loại ngữ điệu mang theo hồi ức và hoài niệm, thần nhiên tự thuật: “Thật ra bốn vương không phải con trai duy nhất của phụ thân, ta từng có một cậu em cùng cha khác mẹ. Mặc dù không phải con trưởng nhưng mẫu thân cậu ấy là con gái của một vị quan lớn trong triều. Mẫu thân

của bốn vương mặc dù là Vương Phi, nhưng nhà mẹ khôn đồn, thế lực không bằng thiếp thất. Chính vì vậy mà mẹ con họ coi ta là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, mưu đồ ngầm hại chết ta để Nhị đệ kế thừa tước vị Văn vương.”

“Ta còn nhớ, năm ấy phụ thân phụng mệnh đi sứ ở tái ngoại [32], mẫu phi cũng đi cùng. Còn ta vì nhiễm bệnh, không nên bôn ba nên ở lại vương phủ. Mẹ con họ thừa dịp này âm thầm xuống tay với ta. May là những hộ vệ mà mẫu phi để lại đã dùng tính mạng bảo vệ ta, ta mới thoát được.”

[32] Tái ngoại: Chỉ một đất nước khác bên ngoài phạm vi lãnh thổ.

“Lúc ấy bên ngoài mưa rất to, thân thể ta bị thương nặng, chạy ba ngày ba đêm, người ngơng chật vật. Khi chạy đến một ngôi miếu đổ nát, ta chỉ cảm thấy vừa đói vừa khát, cùng đường bí lối. Mà trong ngôi miếu đổ nát kia đúng lúc lại có một người đang tránh mưa...”

“A! Hóa ra người đó chính là...” Nghe đến đây, Trác Phồn mới nhớ lại chuyện mấy năm trước quả thật đã từng cứu một người đàn ông trẻ tuổi trong một ngôi miếu đổ nát. Chỉ là lúc ấy đối phương người dính đầy máu, gương mặt cũng bị bùn và mái tóc ướt sũng che khuất, y căn bản không nhận ra là ai. Không ngờ người ấy và Văn vương phong độ nhanh nhẹn trước mặt lại là cùng một người.

Ôn Mộ Ngôn mỉm cười gật đầu, tiếp tục nói: “Đang lúc ta nghĩ rằng cái mạng này chẳng còn được bao lâu thì người lại cho ta tất cả số nước và thức ăn người có, còn tìm đại phu đến trị thương cho ta. Nếu không có những thứ đấy, chỉ sợ ta đã không đợi kịp những hộ vệ trung thành của ta đến cứu. Người đã cứu tính mạng của ta, cho nên từ ngày đó, ta vẫn ghi nhớ người trong lòng.”

“Những năm gần đây ta vẫn luôn tìm kiếm tung tích của người, nhưng mãi mà không tìm được. Cho đến tận ngày ấy nhìn thấy người trên triều, người có biết khi đó ta kinh ngạc đến thế nào hay không?”

Nói xong, Văn vương dịu dàng chạm vào gương mặt Trác Phồn, xúc động: “Người xuất hiện trong lúc ta bất lực nhất, tuyệt vọng nhất, đau khổ nhất, mang đến cho ta ý chí sinh tồn và hi vọng sống. Khi đó ta phát giác, ta đã...”

Nói tới đây, Ôn Mộ Ngôn đột nhiên ngừng lại một chút giống băng ghi âm bị kẹt, khuôn mặt có chút tái nhợt. Hắn đặt tay lên ngực rồi mới nói tiếp: “... đã yêu người thật sâu rồi.”

Trác Phồn kinh ngạc trừng lớn hai mắt, đỏ mặt không biết nên nói gì.

Nhào người bên ngoài cửa sổ nghe lén, khoe miệng Tiêu Hàm giật giật, trong lòng cười lạnh. Tùy tay bố thí cho chút đồ ăn đã khiến mi nhớ thương vậy rồi? Sao mi không nghĩ đến những hộ vệ vì cứu mi mà ngay cả mạng sống cũng không còn?

Hắn thật sự đã không chịu nổi giọng điệu mục nát của vở kịch này, da gà nổi lên đầy người. Hắn vô cùng hối hận vì vừa rồi đã ăn nhiều điểm tâm quá, chúng đang nổi loạn trong dạ dày hắn.

Trong phòng, Ôn Mộ Ngôn còn đang thâm tình thông báo: “Vốn nghĩ rằng cuộc đời này chỉ có thể đi lướt qua nhau, ôm hận cả đời. Ai ngờ ông trời lại cho đôi ta gặp lại. Lần này, ta tuyệt đối không trở mặt nhìn người biến mất trong sinh mệnh của ta...”

Không biết có phải do Tiêu Hàm hiểu nhầm hay không mà hắn thấy sắc mặt của Ôn Mộ Ngôn càng lúc càng trở nên tái nhợt, vẻ mặt thật là có chút cứng ngắc.

“... Nếu không có người, cuộc sống của ta sẽ u tối vô vị biết nhường nào, cho dù đem toàn bộ thiên hạ ra đặt lên trước mắt, cũng không sánh bằng...”

“.. không sánh bằng một cái nhăn mày...”

“...một cái nhăn mày của người...”

Hình như càng nói càng gian nan, Ôn Mộ Ngôn vừa nói xong, lập tức ối ra...

Lập tức ối ra...

Ối ra...

...

“Vương gia, vương gia làm sao vậy?!” Trác Phồn hoảng sợ nhìn Văn vương vừa rồi còn lạnh lặn tâm sự bỗng nhiên miệng sùi bọt mép, thiếu chút nữa u mê.

Tiêu Hàm ngoài phòng cũng hết sức kinh hãi, thế này có phải do thấy ghê tởm quá mà ói ra?

Lại thấy Ôn Mộ Ngôn khôi phục lại với tốc độ cực nhanh, nhanh chóng lấy trà súc miệng, lại lau mặt, chỉnh trang lại rồi mới xấu hổ cười cười nhìn Trác Phồn: “Xin lỗi, chắc ta lỡ ăn nhầm cái gì đó, hơi buồn nôn, nôn quen rồi.”

“A, Vương gia không sao là tốt rồi.” Trác Phồn yên lòng, thần sắc lại thê lương giễu cợt, hạ tầm mắt xuống, yếu ớt nói: “... Không phải ta không biết tâm ý của Vương gia, nhưng ta nay đã chết lòng, thật sự chẳng còn sức đâu mong muốn những điều khiến ta thêm thương tâm thất vọng...”

Lấy góc nhìn của Tiêu Hàm chỉ có thể nhìn thấy chính diện Ôn Mộ Ngôn. Hắn thê tuyệt đối không phải hấn hoa mắt, hấn rõ ràng thấy người này đã liếc nhìn một cái khinh bỉ ở nơi Trác Phồn không nhìn thấy!

Nhưng miệng lại càng dịu dàng: “Không còn sức lực thì dừng nghỉ nữa. Yên tâm, bổn vương tuyệt đối không phụ người như người ấy.”

Nói xong, chỉ thấy Ôn Mộ Ngôn dùng vẻ mặt vắn vẹo đưa tay xoa đầu Trác Phồn. Trác Phồn kinh ngạc một chút, không được tự nhiên muốn né tránh, lại bị Ôn Mộ Ngôn cứng rắn đè lại hai vai, ra vẻ muốn hôn y.

“Vương gia không thể! Vương... Vương gia, xin ngài buông ra... Ừm... dừng...”

Tuy rằng miệng thì vậy vùng như thế, nhưng cánh tay đang đẩy người của Trác Phồn lại giống như đang thêu hoa, dễ dàng bị Ôn Mộ Ngôn đè xuống. Đường đường là Thanh đế đang dí sát mặt vào song cửa sổ, một mắt nhòm qua lỗ rách, nhìn người bên trong kêu cứu, thuận tiện không quên ôn ỏi trong lòng. Ôn Mộ Ngôn này rõ ràng sức yếu muốn chết, lúc này lại thành cánh tay Kim cương? Đồng chí Tiểu Trác rõ ràng là chỉ cần dựa vào thể trọng là có thể hất được Ôn Mộ Ngôn ra, nay cả người ẻo lả là cái thể loại gì?

Nhưng chỉ một lát sau, Trác Phồn sau khi bị Văn vương kéo quần áo, bắt lực đặt trên giường, ai oán thở dốc.

7. Chương 7: Cái Gọi Là Bùng Nổ

Ôn Mộ Ngôn trầm mặc thật lâu thật lâu thật lâu, rồi mới gian nan mở miệng đáp: “... Được... được cái đầu mi á!”

.

.

.

Đang lúc Tiêu Hàm nghĩ rằng nội dung vở kịch sẽ phát triển theo hướng gian ác nhất thì Văn vương bỗng nhiên ngừng lại, luống cuống trấn an Trác Phồn đang đầy một bụng uất ức và bất lực: “Xin lỗi, là bổn vương nhất thời nóng vội, không nghĩ đến cảm nhận của người.”

Bị Ôn Mộ Ngôn ngăn cản, Tiêu Hàm không nhìn thấy vẻ mặt Trác Phồn, nhưng đại khái là kiểu ngạo kiều [33] không được tự nhiên. Nhưng pháo hồi công này đúng là quá thảm, lúc này không “ăn” được, mấy canh giờ sau Trác Phồn cũng sẽ bị mình dùng một đạo thánh chỉ ép tiến cung. Sau này đơn giản chỉ còn là tiết mục tiện công quỳ liếm bị từ chối, còn Văn vương một mảnh tình si thì ngoại trừ việc bị tiểu thụ lấy làm lá chắn chọc tức hoàng đế thì chẳng còn chút ích lợi nào.

[33] Ngạo kiều: “Ngạo” trong kiều ngạo, “kiều” là xinh đẹp.

Nghĩ đến tình tiết sau này, Tiêu Hàm không nhịn được mà cảm thấy nóng ruột thay Ôn Mộ Ngôn.

Đáng tiếc dịu dàng chung tình trung khuyển pháo hôi công Văn vương đã dùng vẻ mặt áy náy mặc lại quần áo cho Trác Phồn. Sau một hồi nhỏ nhẹ trấn an, hắn mới bước nhanh rời đi, thuận tiện còn sai thủ hạ lấp lại cửa phòng cho Thị lang đại nhân.

Nhìn bước chân vội vàng của Văn vương, ánh mắt Tiêu Hàm có vài phần tỉnh táo.

Bất kể như thế nào, nội dung vở kịch vẫn còn tiếp tục.

Nghe nói Thanh đế hồi cung rồi nổi giận trong tấm cung, sau đó ở Trường Thanh điện hạ một đạo thánh chỉ, lệnh cho Lễ bộ thị lang Trác Phồn lập tức tiến cung. Nếu Trác thị lang vẫn thân thể không khoẻ thì dù phải khiêng cũng phải khiêng được người đến.

Mặc dù Trác Phồn không tình nguyện thế nào, nhưng y vẫn bị Thanh đế giam lỏng bên trong tấm cung của hắn.

Biết chuyện mà đến, Hoàng hậu nghiêng một cái răng bạc, chỉ trích Trác Phồn mị quân họa quốc, lại bị Thanh đế la mắng kịch liệt ngay trước mặt Trác Phồn, quát lên ra lệnh cho nàng ở yên trong Phượng Thê cung, không được bước ra ngoài nửa bước, vi phạm thì đầy vào lãnh cung.

Về phần Mạc Lan thì càng không cần phải nói, lập tức rời khỏi Hoàng cung. Thật ra thì người này cũng chẳng làm chuyện gì sai lầm, chỉ là ai bảo hắn ta có một gương mặt châm biếm, mà châm biếm ai không châm biếm lại đi châm biếm tiểu thụ cơ chứ?

Từ đó về sau, đột nhiên Thanh đế nhân cách phân liệt, sửa lại sai lầm, chuyên tâm độc sủng Trác Phồn. Đáng tiếc đường đường là Trạng nguyên người ta cũng có tôn nghiêm, tuyệt đối không phải người mà Thanh đế tùy tiện lấy lòng là có thể lừa được!

Tra công muốn trèo lên giường y cầu hoan? Dám chạm vào y một cái y lập tức tuyệt thực, cắn lưỡi! Tiêu Hàm buồn bực, vì sao Văn vương cưỡng hôn thì không biết lấy cái chết ra mà bảo vệ trinh tiết đi?

Cứng không được thì mềm, dịu dàng tiến công, hàng đêm thổ lộ? Trác Phồn đều tỏ vẻ không hề xúc động.

Cứng mềm đều không ăn, hay là dùng tính mạng của Văn vương để uy hiếp? Trác Phồn lập tức kích động, trái tim thiện lương bắt đầu dao động! Văn vương chỉ yêu ta mà thôi, không hề làm sai chuyện gì, đồ hôn quân như ngài sao lại làm liên lụy đến người ấy... Phía dưới lược bỏ một nghìn chữ cộng thêm dấu chấm câu.

Nghe thái giám hầu hạ trong Trường Thanh điện kể lại, Thanh đế tuy giận đến nổi trận lôi đình nhưng lại không biết làm sao với tình nhân, ngày ngày tự trách – phần nộ – đau lòng – hối tiếc không thôi; lúc nào cũng thật cẩn thận đối đãi với người này như thủy tinh dễ vỡ, sợ đối phương không để ý bệnh nặng chưa lành mà dám rời khỏi mình – cái quỷ gì không biết!

Chưa tỉnh ngủ à? Mấy người này đúng là quá hoang tưởng.

Đúng là “YY một lúc, cả nhà hoả táng [34]”.

[34] YY một lúc, cả nhà hoả táng: YY là ngôn ngữ mạng TQ chỉ việc tự sướng. Câu này ám chỉ trong lúc đang hoang tưởng một việc nào đó thì một hành động xấu khác đã xảy ra, gây hậu quả xấu.

Tình hình chân thật là gì?

Thanh đế giam lỏng Trác Phồn ở tấm cung, nhưng tấm cung chỉ có một cái giường rộng. Đến đêm, Tiêu Hàm ngáp miệng muốn đi ngủ, Trác Phồn dùng vẻ mặt thấy chết không sờn, khẩu khí không màng sống chết yếu ớt thê lương nói: “Bệ hạ nếu muốn dùng sức mạnh với thần, vì thần cũng không thể phản kháng, chỉ có cắn lưỡi tự sát, bệ hạ có được chỉ là thi thể của thần mà thôi!”

Nói xong, y liền nhắm mắt lại, như liệt phụ trinh tiết bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng tự sát để bảo vệ “cúc hoa [35]” đã sớm bị Thanh đế chơi đùa lần thứ N.

[35] Cúc hoa: Ngôn ngữ đam mỹ, chỉ hậu môn.

Nhưng đợi cả nửa ngày, y vẫn không thấy Thanh đế có chút động tĩnh gì.

Trác Phồn cảnh giác mở mắt, thấy Thanh để dùng về mặt mắt kiên nhẫn ngáp một cái xem thường: “Nói xong chưa? Xong rồi thì ra tháp bên ngoài mà ngủ, Trầm muốn ngủ giường.”

“ ... ”

Nếu như, Thanh để thấy Trác Phồn ngày ngày chẳng ăn chẳng uống, hẳn sẽ lệnh cho ngự thiện phòng làm một bàn toàn sơn hào hải vị, gấp một đồng thức ăn giống như một ngọn núi nhỏ vào bát Trác Phồn, sau đó... sau đó sẽ ném người ta sang một bên, còn bản thân thì bắt đầu hưởng thụ mỹ thực.

Chờ hẳn ăn xong lau miệng, thấy Trác Phồn vẫn hực hực không chịu ăn cơm, không khỏi giận dữ: “Không ăn phải không? Nếu khanh không ăn, Trầm sẽ triệu Văn vương tiến cung ‘làm’ hẳn một trăm lần!”

Trác Phồn cắn môi phẫn uất: “Bệ hạ, Văn vương không làm gì thần hết, vì sao ngài lại vì vương gia đối tốt với thần mà giận chó đánh mèo? Tình yêu của ngài đối với thần như vậy sẽ chỉ khiến thần cảm thấy hít thở không thông...”

“ ... ”

Hít thở không thông cái mả cha nhà mi [36] ấy! Hẳn mới hít thở không thông mới đúng?

[36] Nguyên văn: “Tiên nhân bản bản”: Quan tài của tổ tiên.

Ngôn ngữ Tứ Xuyên, được sử dụng rộng rãi ở Tứ Xuyên với ý tức giận, dùng để mắng chửi người. Tiếng Việt nhà mình có câu cực khớp chính là “mả cha nhà mày” (hơi tục tĩu một tí).

Tiêu Hàm đột nhiên cảm thấy vừa rồi hẳn ăn hơi nhiều, sao lại có cảm giác dạ dày đang lộn cả lên. Xem ra hẳn nên gọi Thái y đến xem bệnh thôi.

Từ sau khi Trác Phồn tiến cung đến nay đã được một thời gian. Tuy rằng ngày ngày Tiêu Phàm đều phải đối mặt với vị thần phiền phức chán ghét kia, nhưng tốt xấu gì thì cuộc sống vẫn có thể tạm qua.

Nhưng kịch bản tuyệt đối không cho Tiêu Hàm được sống tiêu dao. Bạn đang ?

Vì “tác hợp” cho tra công và tiện thụ mau mau chạy về phía HE, chỉ dựa vào việc tra công mỗi ngày “tính ngộ đuổi ngược” đương nhiên là không đủ, nhất định phải nhờ vào một sức mạnh bên ngoài kích thích.

Cứ như vậy, Tiêu Hàm lập tức cảm thấy đau trứng dày đặc.

“Sức mạnh bên ngoài” là gì ư? Các nước thuộc địa xung quanh Thanh quốc liên hợp, rục rịch muốn làm phản. Thanh đế quyết định ngự giá thân chinh, đi đến chiến trường!

Vua dân trên dưới, đầu đầu cũng xôn xao chuyện này, tất nhiên là bao gồm cả Trác Phồn. Tuy trong lòng thì vẫn không muốn Thanh đế gặp chuyện không may, nhưng muốn y hạ mình xin Thanh đế đừng đi, đó là chuyện tuyệt đối không thể.

Thời gian khai chiến càng lúc càng đến gần, Tiêu Hàm duy trì uy nghiêm để vương, tỏ vẻ không hề bận tâm, bác bỏ mọi tấu chương khuyên can, trong đầu lại có vô số cảnh đạn mạc lướt qua. Lúc này, tiếng chửi “thảo nê mã” hoàn toàn đã không đủ để biểu đạt tâm trạng hận không thể đào cả mộ tổ tiên nhà kịch bản lên của hẳn!

Bởi vì biết được những phần nội dung vở kịch có liên quan đến mình nên Tiêu Hàm đương nhiên biết mình sẽ không chết trên chiến trường, nhưng hẳn sẽ bị quân địch bắn trúng một tên xuyên qua ngực, không chết cũng đi mất nửa cái mạng.

Tiêu Hàm nhú mày khổ sở suy nghĩ, hẳn không sợ chết, nhưng hẳn sợ đau! Nay muốn hành hạ hẳn như thế, thà cho hẳn thống khoái còn hơn.

Nhưng mặc hẳn phỉ báng kịch bản thế nào, hôm nay vẫn sẽ diễn tới phút cuối cùng.

Thanh đế bụng đầy tâm tư đã đặt cả lên chiến trường nên không chú ý tới một tình tiết bị che giấu. Ngay trong hôm hấn ngự giá thân chinh, Trác Phồn bị hấn cẩn thận nhốt trong tấm cung sẽ đón một vị khách – người này không phải ai khác, đúng là người đã mưu tính vượt qua hết bao nhiêu trắc trở với ý đồ lên đưa ý trung nhân ra Hoàng cung – Văn vương.

“Văn vương, vương gia... sao vương gia đến đây?”

Nhìn ý trung nhân gầy yếu như thế, Văn vương đau lòng nói: “Những chuyện nhỏ nhặt này đừng hỏi vội, mau cùng bốn vương trốn khỏi nơi đây. Hoàng thượng rời cung là cơ hội tốt, chiến sự nguy cấp, đao kiếm không có mất, rất có thể ngài sẽ không quay về được nữa. Ta đưa người cao chạy xa bay. Tước vị, phú quý... ta từ bỏ mọi thứ, chúng ta mai danh ẩn tích, không bao giờ quay về đây nữa, người nói có được hay không?”

Trác Phồn bị khiếp sợ, hồi lâu nói không ra lời, y lắc đầu theo bản năng: “Vương gia, thần không thể... không thể trơ mắt nhìn Hoàng thượng lâm vào hiểm cảnh mà để mặc được. Vương gia nếu thật lòng đối đãi, xin hãy đồng ý một yêu cầu quá đáng của thần!”

Sau khi vắt vả lắm mới hạ quyết tâm từ bỏ tất cả thì lại bị cự tuyệt, Văn vương không lộ ra vẻ mặt quá kinh ngạc, hấn chỉ chết lặng nhìn Trác Phồn, khóe miệng mấp máy: “Người nói đi.”

“Thần không thể xuất cung, nhưng Vương gia có thể, xin Vương gia thay thần bảo vệ bộ hạ!”

“...”

Thật ra Thanh đế cũng không phải cố ý muốn nghe lén, chẳng qua là trước khi xuất chinh, dựa theo yêu cầu của kịch bản mà hấn phải đi bẻ một cành mai, chuẩn bị đưa cho Trác Phồn.

Nhưng kịch bản lại cố tình khiến hấn sau khi xuất cung thì chợt nhớ đến Trác Phồn, càng nghĩ càng sợ nếu mình chết trên chiến trường, không kịp thổ lộ cõi lòng, nên đã tùy hứng bỏ lại các tướng sĩ, một mình chạy về, chân chó dăng tằng cành mai kia cộng thêm thâm tình chào ly biệt.

Tiêu Hàm vốn nghĩ cùng lắm sẽ là một phen cầu huyết, ai ngờ phần nội dung được che giấu này mới là phần mà kịch bản đã dốc lòng suy tính.

Nghe thấy “lời tâm huyết” của Trác Phồn, Tiêu Hàm không khỏi cười lạnh, đã có suy nghĩ này, lúc người đang còn thì sao cứ đuổi đi? Người ta đi rồi thì mới bắt đầu vở si tình khốn khổ?

Lúc này hấn vẫn chưa biết, bi kịch thật sự chính là pháo hôi công vì đồng ý thay Trác Phồn bảo vệ Thanh đế nên đã lấy thân mình đỡ mũi tên trí mạng kia, rồi chết thảm trên chiến trường, không còn đường về.

Thậm chí trước khi chết, hấn còn nắm tay Thanh đế, để lại di ngôn: Nếu người không đối tốt với Trác Phồn, dù hóa thành lệ quỷ, ta cũng không tha cho người!

Nhìn xem, tình sâu như biển, một mảnh cuồng dại, vì tình yêu mà không hề giữ lại cho mình cái gì, ngay cả mạng sống cũng cho đi, vô oán vô hối.

Vì thế đợi khi Thanh đế chết hụt quay về, Trác Phồn biết hết mọi chuyện, trong lòng y vĩnh viễn đặt Văn vương tại một góc đặc biệt trong trái tim – đây chính là người đàn ông đã chết cho hạnh phúc của y! Y sao mà không cảm động không bi thương không thương tiếc được chứ? Nếu có kiếp sau nhất định phải đáp Thanh đế ra rồi đối tốt với hấn!

Ôn Mộ Ngôn trầm mặc thật lâu thật lâu thật lâu, mới gian nan mở miệng đáp: “... Được... được cái đầu mi á!”

“Coi lão tử là băng vệ sinh, dùng xong thì ném đi chắc?! Vật hi sinh cũng phải có tôn nghiêm chứ!”

“Lão tử yên ổn làm Vương gia tiêu dao thì không làm, lại đầu óc úng thủy đi thật lòng với cái đồ 2B [37] như mi, cái gì mà cao phú suất – phúc hắc – si tình – dịu dàng – một lòng chứ, cuối cùng cũng làm vật hi sinh cho mi mà thôi!”

[37] 2B: Ngôn ngữ mạng TQ, có ý mắng chửi “thằng ngu”, “đồ ngu”.

“Còn gì mà vĩnh viễn sống trong lòng mi nữa không biết, ai thèm sống trong lòng mi? Trong lòng mi có giường có tủ lạnh hay là có bồn cầu?”

“Đầu ta có lỗ thủng hay sao mà kiếp sau còn muốn ở với mi? Xin mi kiếp sau tránh xa ta ra một chút, cẩn thận không ta cuồng bạo cho mi xem!”

“Dựa vào cái gì mà lúc nào lão tử phải làm lớp xe dự bị hả? Dựa vào cái gì lão tử lại phải vì cứu tình địch mà chết hả?”

“Chỉ số thông minh của mi hóa bướm bay hết rồi sao?”

“Lúc nào cũng làm cái vẻ đau lòng không sống nổi, mi cho là kiếp trước mi là cánh gà New Orleans chắc? Cho dù mi cảm thấy cuối cùng vẫn thích ăn Kentucky Fried Chicken, cũng không đến mức chạy đến MacDonald gào lên, này, lấy một phần cánh gà nướng New Orleans chứ, mi có nghĩ đến cảm nhận của MacDonald không hả? Hả!”

Trác Phồn đã trở nên ngơ ngác.

Tiêu Hàm cũng choáng váng, hắn trợn mắt há mồm nhìn Ôn Mộ Ngôn tao nhã qua một giây bỗng rít gào, sau đó dùng dáng vẻ vô cùng sáng khoái quay đầu bước khỏi đại điện.

Sau đó ngẫm nghĩ ý nghĩa, hắn bắt đầu cất tiếng cười to, hóa ra MacDonald và Kentucky Fried Chicken là quan hệ tình địch ha ha ha ha ha, khoan đã khoan đã, cái này hình như không phải trọng điểm ha ha ha ha ha ha ha ha

~ Cười như vậy, cười như vậy, thế là hắn chết vì cười.

8. Chương 8: Cái Gọi Là Gặp Lại

Rất nhanh, hắn đã kịp phản ứng lại, tiếp đón đối phương: “Hê, chúng ta kiếp sau lại gặp mặt, MacDonald!”

.
. .

Hồi trung học, Tiêu Hàm từng chơi một trò chơi tên là “The Sims”, niềm vui lớn nhất của hắn chính là thay đổi phương pháp để các vai phản diện của mình dùng đủ cách bất thường nhất để chết.

Những thứ như bị chết cháy, chết đói, bơi lên bơi xuống kiệt sức mà chết, nhịn tiểu mà chết, bị ruồi bọ đốt chết, bị ma quỷ dọa chết, bị thiên thạch va chết mới thật là đặc sắc.

Nhưng bất luận thế nào, Tiêu Hàm cũng không ngờ có ngày hắn sẽ chết vì cười...

Vì thế khi hắn tỉnh lại từ trong hôn mê, một sự phản nộ mãnh liệt và cảm giác bất lực lan tràn trong lòng. Hắn cảm thấy mình giống như nhân vật phản diện được tạo ra trong trò chơi, bị một tên biến thái nào đó đùa cợt, chỉ phối hành động. Chỉ cần nội dung vở kịch lệch khỏi quỹ đạo đã định, hắn sẽ chết một cách kì lạ.

Điều hắn tức nhất là, rõ ràng kiếp trước hắn đã chuẩn bị tốt để đi theo tiết tấu của kịch bản, vì sao vẫn phải chết?

Tiêu Hàm ngồi dậy từ trên giường – đại gia hắn đang nằm trên giường, vì sao mỗi lần xuyên việt thì đều ở trên giường?

Căn phòng rất rộng, trang hoàng bài trí đều là phong cách hiện đại, tương đối xa hoa, toàn bộ sàn nhà được phủ kín bằng lớp thảm mềm mại. Tông màu đen trắng thể hiện cá tính đặc biệt, tuyệt đối không giống một phòng ngủ ấm áp, nơi này tràn ngập cảm giác nghiêm túc hà khắc.

Tiêu Hàm tùy ý nhìn chung quanh một lần, phát hiện một tấm ảnh chụp chung ở trên tủ đầu giường. Trong bức ảnh có một người đàn ông giống mình như đúc đang ôm một người đàn ông khác trẻ hơn, vẻ mặt vô cùng thân thiết. Chỉ là tấm ảnh này rõ ràng có dấu vết bị cắt từ giữa trở đi, sau đó lại được dán lại.

Nhìn qua thì diện mạo của người đàn ông trẻ tuổi trong ảnh có chút quen mắt, Tiêu Hàm híp mắt suy nghĩ nửa ngày: Người này không phải nhân vật trong kịch bản thể thân kiếp thứ nhất, cậu bạn tốt Lương Thần Lễ mà mình đã thăm mếu bao năm hay sao?

Xem ra người này lại thành khách mời, biến thành tình nhân cũ của “mình” rồi.

Ngay khi Tiêu Hàm đang tự hỏi nội dung vở kịch của đời này là gì thì tiếng gõ cửa lồi thoi vang lên: “Thiếu gia, bữa sáng đã chuẩn bị xong.”

“... Biết rồi.” Tiêu Hàm đành phải đặt khung ảnh xuống, rửa mặt, mặc đồ trong nhà rồi bước ra ngoài. Ngoài cửa có một ông bác trung niên đeo mắt kính đã chờ sẵn, đúng là quản gia tâm phúc đã đi theo Tiêu gia nhiều năm. Sau khi ba của Tiêu Hàm qua đời, người này đã toàn tâm toàn ý phụ tá Tiêu Hàm nắm giữ thế lực gia tộc trong tay, cuối cùng thành công đập đổ đại ca xã hội đen thành phố X của vùng này, chiếm lấy vị trí đứng đầu cho Tiêu gia.

Ông bác này – không phải phiên bản trung niên của Nhân Phúc hay sao!

Tiêu Hàm mặt không biến sắc ngồi vào bàn, nhìn quản gia Nhân Phúc cẩn thận phục vụ bữa sáng, nghĩ rằng đây đúng là đủ loại “sức mạnh có sẵn”, hết như phim truyền hình.

Bất luận bối cảnh câu chuyện biến đổi thế nào, quan hệ của các nhân vật vĩnh viễn vẫn như vậy, nội dung vở kịch vẫn đi theo hướng “tôi thích anh nhưng anh không thích tôi, chờ tôi không còn thích anh nữa thì anh lại bắt đầu thích tôi”. Đó gọi là bình cũ rượu mới. Kịch bản trên thế giới này đa phần là thế.

Nếu nói hai lần trước xuyên việt Tiêu Hàm nhịn không được muốn nôn mửa một phen thì bây giờ hắn đã hoàn toàn thông suốt, tâm như chỉ thủy. Trước mắt, hắn chỉ muốn hỏi hai chuyện, thứ nhất là làm thế nào để thật sự thoát khỏi sự chi phối của kịch bản, còn việc thứ hai thì có liên quan đến Ôn Mộ Ngôn.

Hắn dám dùng “trái dưa chuột” của mình để cá rằng tên kia tuyệt đối không phải thứ hàng vừa đóng gói xong ở kiếp thứ nhất, rất có thể là kiếp trước hắn vừa mới xuyên việt tới.

Nhưng những điều này đều chỉ là phỏng đoán của hắn, còn rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì thì phải gặp được “lớp xe họ Ôn” thì mới biết được.

“Thiếu gia, Trác Phồn thiếu gia vẫn đang làm loạn. Cậu ta nói nếu không gặp thiếu gia thì sẽ tiếp tục tuyệt thực.” Thấy Tiêu Hàm đã ăn đủ, Nhân Phúc lập tức tiến lên thấp giọng nói.

Tiêu Hàm không nhịn được mà đưa tay day day huyệt Thái Dương, bây giờ hắn cứ nghe thấy hai chữ Trác Phồn này thì lập tức thấy buồn bực. Tiêu Hàm cười lạnh một tiếng: “Vậy cứ để cho hắn chịu đói, tưởng mình vẫn là thái tử chác? Truyền cho hắn đường glu-cô và chất dinh dưỡng.”

“Vâng, thiếu gia.” Nhân Phúc cung kính trả lời đầu ra đấy. Có lẽ nếu Tiêu Hàm lệnh cho ông đi chém chết Trác Phồn, ông ta cũng sẽ không chớp mắt lấy một cái.

“Nhân Phúc, ông đi điều tra cho tôi một người đàn ông tên là Ôn Mộ Ngôn, càng kĩ càng tốt.” Tiêu Hàm lau miệng, làm chuyện dư thừa thì kịch bản cũng sẽ không ngăn cản hắn: “Người này chắc hẳn có liên quan với Trác Phồn, hơn nữa còn có quan hệ mật thiết.”

“Tôi hiểu, thiếu gia.” Nhân Phúc mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng ông không hề bộc lộ ra bên ngoài.

Bây giờ tạm thời thì hắn không cần đến gặp Trác Phồn, bởi vì dựa theo nội dung kịch bản thì bây giờ hắn cần đến một nơi.

“Chuẩn bị xe, tôi muốn đến nghĩa trang Nam Sơn.”

Bây giờ đang là cuối mùa thu, bầu trời vốn âm u rất đúng lúc rơi từng cơn mưa nhỏ.

Lúc này, người đến tảo mộ rất ít. Hai chiếc xe hơi màu đen chậm rãi chạy theo đường núi, dừng lại trước khu mộ của người giàu. Bốn vệ sĩ mặc đồ Tây màu đen rất nhanh xuống xe, một người trong đó mở ô che đầu, chạy đến mở cửa của chiếc xe phía sau.

Tiêu Hàm bước xuống xe, chiếc kính râm bản to che khuất gương mặt của hắn, chỉ còn nhìn thấy vành môi nhếch thành một đường cong, vừa mỏng vừa lạnh.

Hắn ôm một bó cúc trắng trong lòng, nhận ô của vệ sĩ, lạnh nhạt ra lệnh: “Chờ ở chỗ này.”

“Vâng.” Bốn người đồng thời đáp một tiếng, phân ra hai người một bên bắt động như núi canh giữ lối đi nhỏ của cửa vào.

Đi qua mười ngôi mộ, Tiêu Hàm dừng bước trước ngôi mộ ở tận cùng bên trong, xung quanh ngôi mộ ấy rất sạch sẽ. Khu mộ này có chuyên gia thường xuyên quản lý.

Chủ nhân của nấm mồ này không phải ai khác, chính là Lương Thần Lễ. Trên tấm bia có tạc: Người yêu Tiêu Hàm lập mộ.

Tiêu Hàm đặt hoa xuống, yên lặng thầm thì: “Thần Lễ, năm đó Trác Phồn vì ghen ghét cậu mà cố ý để lộ tin ra ngoài. Giấy nợ đã giết cậu, thù này tôi sẽ đòi lại gấp mười cho cậu. Trác gia đã bị tôi lật đổ, lão già bên đấy vừa đi, rốt cuộc đã không còn ai làm chỗ dựa cho Trác Phồn nữa rồi. Hắn đã bị tôi bí mật giam giữ, cậu hi vọng tôi sẽ làm gì với hắn?”

“Ha ha, năm đó Trác gia một tay che trời, người thừa kế duy nhất của Trác gia thì lại quần lấy tôi, chỉ tại lúc đó tôi chưa đủ mạnh, không thể bảo vệ cậu. Sau khi cậu đi rồi, tôi giả vờ chấp nhận Trác Phồn, hư tình giả ý, ngằm sắp đặt thiên la địa võng. Nay rốt cuộc đã thành công, dẫm nát Trác gia dưới chân. Chỉ tiếc, cậu đã không thể nhìn thấy những chuyện này...”

Nói xong, Tiêu Hàm chậm rãi tháo kính râm xuống, lộ ra gương mặt lạnh lùng như núi băng. Trong cơn mưa thu hiu quạnh, bóng lưng cô độc của hắn càng có vẻ cô đơn lạnh lẽo.

Hắn gài kính râm vào túi áo gió, lại lấy từ túi bên kia ra một cục đồ màu trắng.

Đó là một củ hành tây.

Bởi vì còn một tay cầm ô, Tiêu Hàm có chút bất tiện. Hắn nhìn trái nhìn phải thấy chung quanh không có ai mới kẹp ô ở cổ, dùng một tư thế vô cùng quái dị ngồi xổm trước mộ mà bắt đầu bóc hành tây, vừa bóc vừa lệ rơi đầy mặt: “Thần Lễ! Sao cậu lại nhẫn tâm bỏ lại tôi rồi đi? Tấm ảnh chụp chung duy nhất của chúng ta đã bị Trác Phồn cắt bỏ rồi, tuy rằng tôi đã dán nó lại, nhưng dấu vết kia sẽ vĩnh viễn tồn tại...”

“Càng ngày, tôi càng cảm thấy hình bóng cậu trở nên mơ hồ, nhưng tôi không muốn quên cậu...”

“Dù tôi có trả thù Trác Phồn thế nào thì cậu cũng sẽ không bao giờ trở lại, vậy tôi làm những điều đó còn có ý nghĩa gì...”

...

Cho đến khi khóc sưng hai mắt, Tiêu Hàm mới nhẹ nhàng thở ra: “Sớm biết rằng bóc hành tây khổ thế thì thà đi mua thuốc nhỏ mắt còn hơn. Đồng chí Lương Thần Lễ bất hạnh, từ đầu đến đuôi chỉ là người qua đường A, kiếp thứ nhất cũng không có cảm giác tồn tại, kiếp này thì ngay cả cơ hội lên sân khấu cũng không có. So với cảm giác tồn tại rầm rầm của các pháo hôi công 1 2 3, pháo hôi thụ chính là một đồng phân, vừa xả xong đã bị nước cuốn trôi.”

Hắn lại đứng lên, cực kỳ nhanh đeo lại kính râm che khuất đôi mắt đỏ hồng như mắt thỏ, tiếp tục dùng hình tượng đại ca xã hội đen lãnh khốc tiêu sái xuất hiện trước mặt vệ sĩ, ngồi vào trong xe rồi biến mất.

Đợi hắn xử lý xong một vài chuyện quan trọng rồi quay về biệt thự, sắc trời đã hoàn toàn tối đen.

Tiêu Hàm cởi ra áo khoác bị mưa thấm ướt đưa cho hầu gái, vừa kéo cà-vạt vừa nhíu mày hỏi: “Trác Phồn thế nào rồi?”

Quản gia đẩy kính mắt, giọng nói có chút bất đắc dĩ trả lời: “Trác Phồn thiếu gia làm ầm lên nói muốn gặp ngài, náo loạn một chút, buổi chiều cho cậu ấy uống thuốc an thần, bây giờ đã ngủ rồi. Thiếu gia, nước tắm đã chuẩn bị xong xuôi, cơm tối ăn ở nhà phải không ạ?”

“Mang đến phòng Trác Phồn.” Tiêu Hàm vẫn nhú đầu lông mày, mặt không chút thay đổi đi vào phòng tắm tắm rửa.

Hắn ngâm mình trong bồn tắm hồi lâu mà vẫn không thể rửa trôi tình cảm buồn bực khi lại phải nhìn thấy vị thần phiền phức kia, cuối cùng đành phải mặt lạnh bước ra, mang theo cả người còn ẩm ướt, đi chân trần vào phòng Trác Phồn.

Trong phòng có thiết kế một chiếc đèn màu quất đặt dưới đất, dịu dàng mà mờ ám. Nghe nói nếu đặt một ngọn đèn có ánh sáng màu quất trong phòng ngủ sẽ dễ khiến người ta nảy sinh tính dục, Tiêu Hàm cảm thấy lời ấy toàn là nói hươu nói vượn.

Trên giường là một người đàn ông đang im lặng ngủ, khuôn mặt tái nhợt, trong lúc ngủ mơ cũng cũng nhú chặt lông mày, đúng là do ngủ không được ngon giấc.

Tiêu Hàm đứng bên giường, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm gương mặt quen thuộc này một hồi, sau đó bỗng nhiên đặc biệt muốn cởi giày ra dẫm lên mặt người này!

Nhưng khi hắn chạm phải bàn chân trần mới phát hiện mình hoàn toàn không đi giày.

Vì thế Tiêu Hàm thất vọng ngồi vào chiếc sofa đơn bên cạnh, cụp mí mắt tiếp tục dựa theo yêu cầu của kịch bản mà nhìn chằm chằm Trác Phồn. Trứng mẹ nó chứ, còn nhìn nữa thì sẽ thành mắt gà chọi đấy!

May là kịch bản cũng không lãng phí nhiều thời gian, Trác Phồn rốt cuộc đã có dấu hiệu tỉnh lại, chớp chớp đôi mắt mê man, chợt nhìn thấy Tiêu Hàm, mắt cậu đột nhiên trừng lớn. Cậu lập tức vùng dậy từ trên giường, chạy tới trước mặt Tiêu Hàm, kéo lấy vạt áo của hắn: “Tiêu Hàm! Rốt cuộc thì anh cũng tới gặp em?! Anh nói cho em biết, có phải vì ngôi vị đứng đầu đó mà anh ở bên cạnh em hay không? Anh nói anh yêu em cũng đều là gạt em?”

Lâu chưa ăn cơm, lại uống thuốc an thần, lúc này đầu óc Trác Phồn chưa hoàn toàn tỉnh táo. Chẳng qua nhìn thấy Tiêu Hàm, cảm xúc vừa yêu vừa hận lập tức xông tới, chiếm cứ đầu óc cậu.

Trải qua hai đời khúc mắc, đối mặt với sự kích động của Trác Phồn, Tiêu Hàm chỉ cảm thấy nhàm chán đến cực điểm, cho nên hắn có vẻ hết sức lạnh lùng, vẻ mặt còn sâu sắc [38] hơn cả những điều kịch bản miêu tả: “Đúng như vậy thì sao?”

[38] Nguyên văn “nhập mộc tam phân” – ăn vào gỗ sâu ba phần.

Tiêu Hàm kéo tay đối phương xuống, sau đó dùng chút sức lực, Trác Phồn gầy yếu lập tức bị hắn quật ngã xuống giường. Nào ngờ Tiêu Hàm dùng sức quá mạnh, Trác Phồn vốn chỉ “ngã xuống giường” theo kịch bản thì nay lại bị lăn hai vòng trên giường rồi trực tiếp lăn xuống đất.

“... Ấy chết, trượt tay, ngại quá.” Tiêu Hàm cũng không ngờ đến điều này, vô tội gãi đầu.

Trác Phồn ngã đến không còn phân biệt được phương hướng, vất vả lắm mới bám được thành giường ngoi lên nằm bò bên giường thở phì phò, đau đớn phần nộ trừng mắt nhìn đối phương, tức giận: “Tại sao anh lại đối với tôi như vậy? Tôi đã vì anh mà làm nhiều chuyện như vậy, đã tin anh như vậy, yêu anh như vậy, vì sao anh lại phản bội tôi?!”

“Phản bội em? Tôi chưa từng thật lòng với em, tại sao lại phải phản bội?” Tiêu Hàm cười lạnh dè người lên, hai ba cái đã lột sạch quần áo đối phương, chỉ còn lại một cái quần lót.

“Buông ra!” Trác Phồn kịch liệt giãy giụa, nhưng cả người không có một chút sức lực nào. Cậu ôm hận nhắm mắt lại, nhớ tới cảnh thân mật của hai người trên một chiếc giường lớn khi xưa, hôm nay lại đối mặt với kẻ phản bội tình yêu của mình, sự xâm phạm này khiến cậu cảm thấy vô cùng khúat nhục và tra tấn: “Tiêu Hàm, anh cắt đi cho tôi! Đừng chạm vào tôi!”

“... Em hại tôi đau đớn mất đi Thần Lễ, tôi phải báo đáp em gấp trăm lần!” Tiêu Hàm bóp chặt cổ cậu, kê vào tai cậu, cười khàn rét buốt.

Cái tay còn lại lưu loát cởi nốt quần lót của đối phương.

Sợ hãi sắp bị cưỡng bức và nỗi đau bị phản bội đánh úp vào lòng Trác Phồn, không ngừng gặm cắn trái tim cậu. Thần kinh căng thẳng rốt cuộc đạt tới điểm tới hạn – khiến cậu ngất đi.

Đúng trong lúc này, đột nhiên có một vị khách không mời mà đến. Người này vóc dáng khỏe mạnh, khuôn mặt lơ đãng, vậy mà không biết đã dùng cách gì để vượt qua tầng tầng lớp lớp bảo vệ giám sát của biệt thự, thần không biết quỷ không hay tìm vào được bên trong, rồi đột nhiên hung bạo đánh ngất hai vệ sĩ trông coi ngoài cửa phòng Trác Phồn, sau đó một cước đá văng cửa phòng chạy vào!

Người này đúng là Ôn Mộ Ngôn.

Tuy rằng sớm đã đoán được trong phòng có thể đang xảy ra chuyện gì, nhưng khi chạy vào phòng, mọi chuyện trước mắt đều khiến hắn ngỡ ngàng...

Tiêu Hàm chỉ mặc một cái áo choàng sau khi tắm đang ngồi trên người Trác Phồn hoàn toàn khỏa thân. Có lẽ trước đó đã xảy ra va chạm nên cái áo cũng bị kéo xuống, lộ ra một mảng lớn lồng ngực căng tràn đầy cơ.

Ôn Mộ Ngôn ngỡ ngàng nhìn Tiêu Hàm trên giường, ngay cả lời kịch đã chuẩn bị tốt cũng quên nói.

Kỳ thật khiến hắn ngỡ ngàng người không chỉ là cảnh xuân trên giường, mà còn vì động tác của Tiêu Hàm – hắn ta đang cầm một cái gì đó màu trắng ngich ngộm trên đầu Trác Phồn.

Mà cái gì đó màu trắng ấy hình như là một cái quần lót.

Người này nhất định là đang có ý định đội quần lót lên đầu Trác Phồn!

... Đây là cái tình huống quái quỷ gì?

Nghe thấy động tĩnh, Tiêu Hàm nghiêng đầu sang nhìn... đúng lúc chạm phải tầm mắt ngu ngơ của Ôn Mộ Ngôn. Rất nhanh, hắn đã kịp phản ứng lại, tiếp đón đối phương: “Hê, chúng ta kiếp sau lại gặp mặt, MacDonald!”

Đợi đã... Ai là MacDonald!

9. Chương 9: Không Có Cái Gọi Là

Sau đó hai người hết sức ăn ý buông tay ra ôm nhau một cái thật chặt. Tiêu Hàm vỗ lưng hắn, xúc động nói: “Cậu sẽ không phải chiến đấu một mình nữa!”

.
. .
.

Ôn Mộ Ngôn tuy rằng ngỡ ngàng cả người, nhưng trước đó thì bảo vệ trong biệt thự đã phát hiện thấy nơi này quái lạ, chuông báo động lập tức vang lên, nhanh chóng đổ về nơi này.

Hóa ra kịch bản là để Ôn Mộ Ngôn tới ngăn Tiêu Hàm trả thù Trác Phồn, sau đó thất bại chạy trốn.

Nhưng theo tình huống trước mắt... hình như có chỗ nào không đúng?

Sự trả thù của Tiêu Hàm chính là – đội quần lót lên đầu Trác Phồn?

“Tiêu Hàm, mày... mày buông Trác Phồn ra.” Nghe thấy tiếng báo động, Ôn Mộ Ngôn cuối cùng đã phục hồi tinh thần, xông lên trước bắt được tay Tiêu Hàm, muốn tha hắn xuống dưới.

Tiêu Hàm sớm có chuẩn bị, lật tay Ôn Mộ Ngôn ra, tay kia thì nắm lấy bả vai hắn, hai người anh tới tôi đi đánh nhau ngay trên giường.

Cái gì, bạn hỏi vì sao hai người bọn họ đột nhiên có võ ư? Kịch bản nói là đây là xã hội đen, những kỹ năng cơ bản này không biết không được á.

“Anh vừa mới nói MacDonald gì?” Sau một hồi thì Ôn Mộ Ngôn chiếm thế thượng phong, đè được Tiêu Hàm xuống giường, hạ giọng hỏi cực kỳ nhanh.

Tiêu Hàm nhấc chân một cước đá văng người bên trên, vươn dậy nhìn hấn, cười không tiếng động: “Ngài nói thử xem, Văn vương điện hạ.”

“!” Ôn Mộ Ngôn lộ vẻ ngạc nhiên, sau đó lập tức kích động: “Anh cũng là...” Câu nói kế tiếp không kịp nói ra, bởi vì bảo vệ đã như ong vỡ tổ tràn tới, bây giờ cũng không phải là lúc nói chuyện. Ôn Mộ Ngôn nhìn đối phương một cái thật sâu, tiếp theo trực tiếp phá cửa sổ chạy trốn, chỉ để lại một câu: “Nếu mày dám động vào một cọng tóc của Trác Phồn, tao nhất định sẽ giết mày!”

“Chà.” Tiêu Hàm đứng trước cửa sổ, dõi mắt nhìn theo Ôn Mộ Ngôn đang bị nhóm bảo vệ điên cuồng đuổi theo, không hề có ý hạ lệnh ngăn cản, cho đến tận khi bóng người hoàn toàn biến mất trong đêm tối.

Một lát trôi qua, Tiêu Hàm trở về thư phòng, Nhân Phúc dùng vẻ mặt tự trách đến báo cáo không thể bắt được người kia.

“Tôi biết rồi.” Hấn bình tĩnh gạt đầu, vắt chân ngồi trên sofa đơn, yên lặng uống trà, trong tay cầm một tờ báo, tùy ý lật xem.

Nhân Phúc kinh ngạc hỏi: “Thiếu gia quen người này ư?”

“Hấn chính là Ôn Mộ Ngôn mà sáng nay tôi báo bác điều tra.” Tiêu Hàm nhô đầu ra khỏi tờ báo, khoe miệng cong một nụ cười, dường như tâm trạng cũng không tệ.

“Thì ra là thế, chuyện này là do tôi thất trách, ngày mai nhất định sẽ có kết quả đưa lên.” Nhân Phúc khom người, lại hỏi: “Bên Trác Phồn thiếu gia có cần tăng thêm bảo vệ không ạ?”

“Không cần.” Tiêu Hàm lắc đầu, lại bổ thêm một câu: “Bỏ bớt một người đi, để lại một người trông là được rồi.”

“?” Nhân Phúc không hiểu, bỗng nhiên nghĩ lại: Hay là chiêu này của thiếu gia là để họ buông lỏng cảnh giác, dụ rần rời hang? A, đúng rồi, nhất định là như thế. Nhân Phúc sùng bái nghĩ, thiếu gia của ông quả nhiên thông minh cơ trí!

Tiêu Hàm trầm tư một lát, lại nói: “Nếu phát hiện hấn lại đến, không nên động thủ, lập tức báo cho tôi biết.”

“Vâng, thiếu gia.”

Ngày hôm sau, khi Tiêu Hàm đến phòng Trác Phồn thì phát hiện người này đã tỉnh, hơn nữa còn mặc quần áo kín mít, núp một góc trên giường, vừa cảnh giác vừa phức tạp nhìn hấn.

Kỳ thật Tiêu Hàm rất muốn biết người này khi tỉnh dậy, phát hiện mình không mặc gì, chỉ có cái quần lót đội trên đầu thì sẽ có vẻ mặt gì? Đáng tiếc hấn nhất định không nhìn thấy.

Dù sao thì kịch bản chỉ nói là hấn sẽ trả thù Trác Phồn mà thôi chứ không nói rõ là phải trả thù như thế nào? Theo sự “niệm tính” của kịch bản thì nhất định là cưỡng hiếp mà chưa toại, nhưng đã có lỗi hở, dựa vào cái gì mà hấn lại không chui? Bảo hấn “làm” vị thần phiến toái này, hấn cũng không muốn!

“Anh... hôm qua vì sao không...” Trác Phồn cau mày, dường như khó mà mở miệng, nhưng lại không nhin được mà ôm một hi vọng.

Tiêu Hàm khinh thường bĩu môi, lạnh nhạt nói: “Tình nhân cũ của em đột nhiên xông tới cứu, tụt hết hứng thú của tôi.”

“Anh nói gì?” Trác Phồn sững sốt, mày nhíu lại càng chặt hơn, thần sắc mờ mịt: “Anh nói là ai?”

“Hừ, còn có thể là ai?” Tiêu Hàm không chút để ý, lật vài tờ tư liệu trong tay, chọn lấy một đoạn đọc: “Trác lão gia từng nhận vài người con nuôi, âm thầm bồi dưỡng, dùng để phụ tá con trai trong tương lai, để họ cạnh tranh với nhau, cuối cùng để lại một người trở thành trợ thủ đắc lực của người thừa kế. Người này thân thủ bất phạm, ý chí kiên định, trung thành và tận tâm với Trác gia. Sau khi Trác gia tan đàn xẻ nghé, chỉ có người này là không thấy tung tích. Trác Phồn, em nói xem, người này là ai?”

Mỗi chữ hần nói đều khiến sắc mặt Trác Phồn trắng thêm một phần, cuối cùng run giọng chất vấn: “Anh làm gì Mộ Ngôn rồi?”

Tiêu Hàm đùa cợt nhìn cậu, cố tình không trả lời.

Trác Phồn tuyệt vọng nhắm mắt lại, vẻ mặt đau đớn, dường như đang tiến hành đấu tranh tư tưởng kịch liệt. Thật lâu sau, cậu mới bình tĩnh trở lại, trợn mắt yên lặng nhìn Tiêu Hàm, đôi mắt trống rỗng, giống như tro tàn.

Lại tới nữa rồi!

Tiêu Hàm nhìn đôi mắt kia, quả thật cảm thấy không thể nhìn thẳng vào được. Ngay sau đó, hần nghe thấy Trác Phồn dùng ngữ khí quật cường không thêm đếm xỉa nói: “Nếu anh đã cho rằng năm đó là tôi hại chết Lương Thần Lễ, anh muốn trả thù thế nào thì cứ trả thù tôi, anh muốn làm nhục tôi thế nào tôi cũng sẽ không phản kháng, nhưng đừng vì tôi mà trút giận sang Mộ Ngôn. Anh ấy là người anh tốt của tôi, anh ấy vô tội, anh ấy chỉ muốn bảo vệ tôi mà thôi!”

Nói xong, dường như đã quyết lòng, cậu chủ động bắt đầu cởi quần áo, sau đó đổ vật xuống giường, nhủ mày nhắm chặt mắt, quay mặt sang một bên, vẻ mặt nhẫn nhục.

Ê ê đại ca đừng như vậy, ai muốn làm gì cậu không biết? Cậu cho rằng cậu khuynh quốc khuynh thành, đàn ông khắp thiên hạ nhìn thấy là muốn đè rồi chắc?

Mau mau mặc lại quần áo, tôi thật sự là không có hứng thú với cái khúc xương sườn như cậu đâu!

Tiêu Hàm chịu đựng xúc động, hai mắt trắng dã. Lại nói logic của cái kịch bản này thật là quá quái dị. Một thằng đàn ông bình thường vì thù hận mà trả thù một thằng đàn ông khác, chẳng lẽ không phải là nên hủy hoại thanh danh sự nghiệp, khiến hần ta thân bại danh liệt, từ nay về sau giống như chuột chạy qua đường, bị đánh đập sỉ vả, sống tạm bợ qua ngày, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, hoặc là giết hết cả nhà họ, không phải sao?

Nếu nói tiện thụ yêu tra công, cho nên tra công lấy lòng tiếp cận cũng coi như hợp lý. Nhưng bây giờ tra công bắt đầu trả thù, thủ đoạn cũng chỉ có cấm vào rồi fap, fap fap fap?

Fap cái mả cha nhà mi ý!

Chỉ mới nghe vì yêu mà sinh hận, chưa từng nghe thấy ai vì hận mà sinh yêu! Sau này khi hoàn toàn tỉnh ngộ, tra công phát hiện từ lúc fap đủ kiểu với tiện thụ thì đã yêu sâu sắc cái người này – chính là kẻ thù đã giết người mình yêu ngày xưa, sau đó tự trách đau lòng vì đã làm tổn thương tiện thụ như thế, thậm chí còn lơ đi chuyện tiện thụ đã hại chết người yêu – đều do cậu ta yêu mình quá nên ghen!

Kỳ thật những người như thế này không nên gọi là tra công, phải gọi là là “quái đản công” mới đúng?

Tiêu Hàm vừa nghĩ, vừa tỏ vẻ đồng tình vô hạn với “shotaro [39]” Lương Thần Lễ, nếu dưới tuổi vàng mà biết được người yêu mình lại cùng hung thủ hại chết mình diễn giả làm thật, rồi lại còn yêu nhau luôn, không tức giận đến bật dậy từ trong quan tài rồi lại tức chết mới là lạ?

[39] Shotaro: Từ tiếng Nhật (phiên âm Trung là “tiểu chính thái”), chỉ những bé trai ngốc nghếch, đơn thuần, trong sáng.

Đúng lúc này, Nhân Phúc đúng lúc gõ cửa: “Thiếu gia, người ấy lại tới! Hần chỉ tên muốn gặp ngài.”

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, Tiêu Hàm nhanh chóng bước đi. Trác Phồn đang nằm ngay đơ trên giường đột nhiên tỉnh thần tỉnh táo, xông lên ôm lấy thắt lưng hần: “Tiêu Hàm, xin anh đừng động vào Mộ Ngôn, tôi đồng ý để anh tùy ý đùa nghịch còn chưa đủ hay sao? Tôi biết anh hận tôi tận xương, nhưng đừng vì tôi mà hận anh ấy!”

Năng lực tự mình đa tình của người này đúng là càng ngày càng cao!

Tiêu Hàm hít một hơi sâu, dùng sức hất cánh tay đối phương ra, quay đầu nổi giận gầm lên một tiếng: “Cút ngay!”

Một cái tát hất bay người dính vào tường là xong việc.

Vừa bước ra khỏi phòng, Tiêu Phàm lập tức sai Nhân Phúc trông chừng cho kĩ, dù Trác Phồn kêu gào thế nào cũng không cần để ý.

Trong phòng khách, ít nhất có hai đội bảo vệ đang nhìn chăm chăm Ôn Mộ Ngôn đứng giữa phòng; một đội ở ngoài sáng, một đội ở trong tối. Đêm qua đã để cho một người sống lù lù im hơi lặng tiếng lén vào bên trong thì thôi, cuối cùng còn không bắt được, toàn bộ bảo vệ của Tiêu gia đều mất hết mặt mũi. Nếu thiếu gia không ra lệnh từ trước là không được động thủ, bọn họ đã sớm cùng nhau xông lên trời người này lại đánh cho một trận rồi.

Bị nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm như vậy nhưng Ôn Mộ Ngôn vẫn giữ vẻ mặt ung dung tự nhiên. Hắn mặc một bộ áo gió màu đen, hai tay nhét trong túi áo. Khi Tiêu Hàm xuất hiện trên đầu bậc thang ở lầu hai, hắn liền liếc qua, nhìn chăm chăm Tiêu Hàm, ánh mắt rạng rỡ tỏa sáng.

“Anh chính là Ôn Mộ Ngôn?” Tiêu Hàm dừng bước trên đầu bậc thang, một tay đặt trên tay vịn, vẻ mặt kiêu căng, từ cao nhìn xuống dưới, ánh mắt như lưỡi dao đang lướt qua người hắn.

“Không sai.” Ôn Mộ Ngôn không chút yếu thế đối diện với hắn. Mười mấy người trong phòng khách không một ai lên tiếng, nín thở tĩnh khí quan sát trận đấu tranh phong này.

Bất kể thế nào, nội dung vở kịch vẫn còn tiếp tục, Tiêu Hàm trầm mặc một lát, lạnh lùng khẽ cười: “Có dũng khí đấy, anh còn dám đến đây nữa. Anh cho rằng tôi không dám tặng anh một viên đạn hay sao?”

“Anh sẽ không làm như vậy. Lần này, tôi quang minh chính đại đi cửa chính, bao nhiêu ánh mắt đã nhìn thấy tôi bước vào, tự nhiên là phải nhìn thấy tôi đi ra.” Ôn Mộ Ngôn lắc lắc đầu, đưa ra yêu cầu của mình: “Để tôi gặp Trác Phồn một lần. Đổi lại, một ít sản nghiệp ngầm che giấu trên danh nghĩa của Trác gia, tôi sẽ nói cho anh biết. Việc này Trác lão gia còn chưa kịp nói cho Trác Phồn, chỉ có tôi biết.”

Tiêu Hàm cười nhạo: “Dựa vào cái gì mà tôi phải tin anh?”

Ôn Mộ Ngôn giống như đã sớm có dự liệu, bình tĩnh thể hiện lợi thế của mình: “Tôi có thể đưa anh đến xem trước một chỗ.”

Tiêu Hàm lúc này mới đồng ý: “Dẫn đường.”

Cũng không có bất kì kẻ nào phát hiện giữa hai người ngoại trừ quan hệ đối địch thì còn có mối quan hệ kì diệu khác. Ôn Mộ Ngôn và Tiêu Hàm ngồi cùng trong một chiếc xe hơi, trước sau còn có ba chiếc xe khác đi theo. Bên trong xe, trước và sau được ngăn cách bởi một tấm màn xe, tuy rằng vướng víu tầm mắt, nhưng đây là cách lý tưởng để cách âm.

Từ sau khi lên xe, Tiêu Hàm bắt đầu đối diện với Ôn Mộ Ngôn. Ước chừng nhìn nhau ba phút, không ai lên tiếng mở miệng trước, giống như đang chơi trò ai nói trước thì sẽ thua vậy.

Cho đến khi Ôn Mộ Ngôn rốt cuộc không nhịn được nữa mà chớp chớp đôi mắt khô khốc, chuẩn bị mở miệng, đột nhiên lại thấy Tiêu Hàm nghiêng đầu sang đây, hạ giọng nói một câu:

“Thiên vương cái địa hồ [40]?”

[40] Thiên vương cái địa hồ: Trong phim Lâm Hải Tuyết Nguyên, xuất bản ở dưới tên Rừng Thảm Tuyết Dày, Thiên vương cái địa hồ là ám hiệu giữa đầu lĩnh thổ phỉ Tọa Sơn Điêu và Dương Tử Vinh. Khi hỏi “Thiên vương cái địa hồ” thì sẽ đáp “Bảo tháp trấn hà yêu”.

“...”

Ôn Mộ Ngôn nghiêm túc nhìn hắn, cũng hạ giọng trả lời: “Tiểu kê đôn ma cô [41]!”

[41] Tiểu kê đôn ma cô: Món ăn nổi tiếng của Đông Bắc, nấu từ nắm khô, thịt gà và miến hấp cách thủy.

Tiêu Hàm thở dài một hơi, dùng sức vỗ vỗ vai hắn: “Chiến hữu!”

Ôn Mộ Ngôn bỗng nhiên kích động, giật bàn tay đối phương trên vai xuống nắm trong hai tay: “Huynh đệ!”

Sau đó hai người hết sức ăn ý buông tay ra ôm nhau một cái thật chặt. Tiêu Hàm vỗ lưng hắn, xúc động nói: “Cậu sẽ không phải chiến đấu một mình nữa!”

Ôn Mộ Ngôn nghe vậy, nhất thời cảm động... không rơi nước mắt.

10. Chương 10: Đều Là Thiên Nhai Luân Khổ Bức Người

Ôn Mộ Ngôn vỗ rầm rầm lên bàn, giận dữ: “Thế nào chả chết! Dựa vào gì mà tôi phải làm lớp xe vận năm cơ chứ?! So với chuyện bị kịch bản lợi dụng hoàn toàn, không bằng sáng khoái một hồi!”

.

.

.

Rất nhanh đã đến nơi cần đến, hai người sau khi xuống xe lập tức không hẹn mà cùng khôi phục thái độ xa cách cảnh giác.

Trước mặt là một quán bar nổi tiếng thành phố X. Ôn Mộ Ngôn đưa tay làm một động tác mời, dẫn đầu đẩy cửa bước vào.

Chỉ đến đêm, quán bar mới làm ăn thịnh vượng, ban ngày thì không có nhiều khách lắm. Ôn Mộ Ngôn dẫn Tiêu Hàm đi loanh quanh một chút gọi là tượng trưng, sau đó dừng lại trước cửa một gian phòng ghi rõ “Không phải nhân viên công tác xin miễn vào”. Hai gã vệ sĩ canh cửa hiểu ý mở cửa ra, thế nhưng trong nháy mắt, tiếng ồn ào từ trước đến sau ào ạt xô tới.

Hóa ra bên trong quán bar mới là chỗ giá trị thật sự của nơi này. Đại sảnh trang hoàng tráng lệ, từng căn phòng độc lập tọa lạc dọc theo hành lang, đủ loại cờ bạc. Ngoại sảnh tương đối ồn ào, chỗ nào cũng là con bạc mất đồ ngẫu. Phục vụ chu đáo mà kín kẽ. Hai cánh cửa trước sau ngăn và mở sòng bạc huyền ảo và quán bar im lặng. Chỉ có khách quen và khách mới do khách cũ có uy tín giới thiệu thì mới được đi vào.

Tiêu Hàm cũng không lộ ra vẻ mặt bất ngờ. Hắn theo Ôn Mộ Ngôn đi dạo một vòng. Trước mặt có một nữ phục vụ bưng rượu xinh đẹp đang đi tới, sau khi cô nàng lấy rượu cho hai người thì lập tức cúi đầu rời đi, cũng không nói nhiều. Tiêu Hàm nhất thời có lòng khen ngợi phục vụ nơi này, sòng bạc xa hoa đúng là khác biệt.

“Sao, Tiêu thiếu gia hài lòng chứ?” Ôn Mộ Ngôn cúi đầu nhấp một ngụm rượu, mỉm cười tương đối tự tin.

“Cũng không tệ lắm, hi vọng mấy chỗ khác cũng không khiến tôi thất vọng.” Tiêu Hàm gật đầu.

“Như vậy chuyện anh đồng ý với tôi cũng nên thực hiện phải không?”

“Chỉ gặp cậu ta một lần, đơn giản như vậy thôi sao?” Tiêu Hàm giễu cợt nhìn hắn: “Anh muốn cứu người ra ngoài, nhưng chưa chắc cậu ta đã theo anh.”

Ôn Mộ Ngôn nhú mày: “Chuyện này không phiền Tiêu thiếu gia lo lắng.”

Tiêu Hàm thấy dáng vẻ đứng đắn của hắn, trong lòng thấy hơi buồn cười. Nội dung vở kịch chắc cũng dừng ở đây rồi. Lúc này hắn đánh mắt nhìn Ôn Mộ Ngôn: “Nếu đã đến đây, cũng nên mời tôi uống một chén phải không?”

“Đương nhiên.” Ôn Mộ Ngôn ngăm hiểu. Cả hai cùng cười rộ lên.

“Tôi và Ôn tiên sinh đi uống một chén, mấy người về trước đi.” Tiêu Hàm quay đầu nói một tiếng với mấy tên đàn em, lập tức có tiếng phản đối. Họ không yên tâm khi để thiếu gia ở lại bên cạnh người nguy hiểm như Ôn Mộ Ngôn này.

“Nếu có việc gì, tôi sẽ gọi.” Tiêu Hàm không hề để ý, một tay cầm chén rượu, một tay đút trong túi quần đi thẳng vào một phòng trong quán bar, dáng vẻ quần là áo lượt như thể chính hắn mới là chủ nhân của nơi này vậy.

“Nhưng... thiếu gia...”

“Thật là, còn lo tôi ăn thiếu gia của mấy người chắc?” Ôn Mộ Ngôn khẽ cười, một tay chặn ở cửa, ngăn cản vài gã vệ sĩ có ý theo vào. Không bị kích bản khống chế, nụ cười của hắn đúng là thấy mà sờn cả gai ốc.

Cho đến tận khi cửa phòng đóng lại, vài gã đàn ông mặc tây trang hai mặt nhìn nhau, đành phải nghe lệnh rời đi, chỉ để lại mấy người canh giữ ở cửa quán bar, chờ đợi sai bảo.

Trong phòng là riêng tư nhất, nếu không rung chuông thì sẽ không có ai đến quấy rầy. Bên trong có một bộ sofa dài kê sát với tường, trên bàn có rượu, đồ uống, xúc xích, bài tú-lơ-khơ... đầy đủ mọi thứ, đối diện là TV và dàn Karaoke stereo.

“... Đi cả rồi sao?” Ôn Mộ Ngôn nhìn trộm vào cửa thủy tinh, xác nhận không còn bất cứ bóng người nào mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hắn quay đầu lại thì thấy Tiêu Hàm đại thiếu gia đang ngồi trên ghế sofa cởi quần áo, nhất thời sợ tới mức trong lòng nhảy dựng lên, nói chuyện cũng bắt đầu cà lăm: “Anh... anh đang làm gì vậy?”

“Cởi quần áo a.” Tiêu Hàm cau mày vắt áo khoác sang một bên, cởi cả áo gi-lê, cuối cùng chỉ còn một chiếc áo sơ-mi cũng bị hắn cởi bỏ nút. Áo phanh mở rộng, lộ ra bộ ngực rắn chắc và cơ bụng. Tay áo được xắn đến khuỷu tay, hắn hất áo để quạt: “Trời thì nóng mà còn phải mặc áo gió giả vờ cái gì không biết, nắng gắt cuối thu cũng nóng chết người được đấy. Điều hòa ở chỗ nào vậy?”

Hắn kinh ngạc nhìn Ôn Mộ Ngôn, quan sát hắn nửa ngày: “Tôi phát hiện cậu không chỉ diễn rất được mà kỹ năng chịu nhiệt cũng khá ghê? Không hổ là mười hạng toàn năng [42]...”

[42] Mười hạng toàn năng: Một hạng mục vận động toàn năng trong điền kinh. Hạng mục này từng trải qua nhiều lần biến hóa phát triển, không ngừng tăng thêm độ khó. Từ này còn có nghĩa là cái gì cũng giỏi.

Tuy nói gương mặt và dáng người của Tiêu Hàm đúng là loại Ôn Mộ Ngôn yêu thích, nhưng trước mắt có chuyện trọng đại hơn phải làm, vì thế Ôn Mộ Ngôn gồng mình gắng sức không nhìn vào sự “quyến rũ” ấy. Ngay khi Tiêu Hàm cầu nhàu tìm điều khiển từ xa điều hòa, hắn ngồi vào sofa, đặt Tiêu Hàm đối mặt với mình, nghiêm túc hỏi: “Rốt cuộc là vì sao anh lại biến thành Kentucky Fried Chicken, à không phải, vì sao anh lại biến thành ‘tra công Tiêu Hàm’?”

Tiêu Hàm dừng động tác lại, trầm mặc một chút, nặng nề lắc lắc đầu: “Tôi cũng không biết, hơn nữa kịch bản đầu tiên của tôi không phải làm Hoàng đế, mà là một võ kịch thể thân hiện đại, bây giờ đã là kiếp thứ ba rồi.”

“... Thì ra là thế.” Ôn Mộ Ngôn đồng tình nhìn hắn, rót rượu cho hai người, vừa uống vừa buồn bực kể khổ: “Tôi vừa tỉnh dậy thì phát hiện mình đang mặc quần áo người cổ đại, chung quanh là một đồng gia đình nha hoàn cung kính gọi Vương gia, hại tôi thiếu chút nữa tè ra quần!”

Tiêu Hàm gờ chén rượu lên, cạn một chén với hắn, vỗ vỗ vai hắn, bi thương nói: “Tôi hiểu!”

Ôn Mộ Ngôn lại chảy xuống nước mắt cảm động.

“... Ngoại trừ nội dung vở kịch phần của mình, tôi còn thường xuyên mơ thấy một giấc mộng. Trong giấc mộng ấy chúng ta mặc quần áo hiện đại, hình như tôi còn đánh anh.” Ôn Mộ Ngôn nhủ mảy nhớ lại.

Tiêu Hàm suy nghĩ một lát, nói: “Theo như tôi đoán thì đó là kiếp thứ nhất của tôi.”

Tiêu Hàm kể lại đại khái nội dung kịch bản kiếp thứ nhất, cuối cùng buồn khổ thở dài: “Khi đó tôi cũng không biết hậu quả, đi ngược lại sự an bài của kịch bản, không ngờ lại bay tới vở kịch thứ hai.”

Lần này đến phiên Ôn Mộ Ngôn an ủi hắn: “Kỳ thật tôi biết kết cục nếu phạm quy...”

“Sao cậu lại biết?” Tiêu Hàm kinh ngạc ngắt đầu.

Đối phương đồng tình nhìn hắn: “Kịch bản cho tôi thấy cảnh anh bị xe đâm chết.”

“...” Tiêu Hàm mặt không chút thay đổi: “Cái này thì an ủi cái nỗi gì?”

Tuy nói đây rõ ràng là câu chuyện bị thảm nghe thấy thì rơi lệ nhìn thấy thì đau lòng, nhưng Ôn Mộ Ngôn vẫn không nhịn được mà nở nụ cười hiền hậu.

Tiêu Hàm một ngụm uống cạn số rượu trong chén, một sự cay nồng chui vào yết hầu hần. Hần lại rót thêm một chén, khó hiểu hỏi: “Nếu biết phạm quy thì ngoan, sao lại đi đến kết cục “tự hủy Trường Thành”, thất bại trong gang tấc?”

“... Aiz, anh không biết đâu.” Ôn Mộ Ngôn nâng ly cùng chén với hần, đầu khổ nói: “Chắc anh cũng giống tôi, chỉ có thể nhìn thấy một đoạn nội dung vở kịch gần nhất kế tiếp chứ không thể trực tiếp đoán được kết cục.”

Thấy Tiêu Hàm gật đầu đồng ý, hần lại nhấp một ngụm rượu rồi mới nói tiếp: “Cho nên đến lúc đó tôi mới biết nội dung vở kịch ép tôi đồng ý yêu cầu của Trác Phồn, đến chiến trường giúp anh, cuối cùng thay anh đỡ một mũi tên trí mạng, hoàn thành sứ mệnh của lớp xe rồi đi đời nhà ma!”

“...” Tiêu Hàm nhất thời tỏ vẻ không biết nói gì hơn.

Ôn Mộ Ngôn vỗ rầm rầm lên bàn, giận dữ: “Thế nào chả chết! Dựa vào gì mà tôi phải làm lớp xe vạn năm cơ chứ! So với chuyện bị kịch bản lợi dụng hoàn toàn, không bằng sáng khoái một hồi!”

“Nói đúng lắm!” Lời này thật sự chạm vào đáy lòng Tiêu Hàm. Hần cười ha ha, đưa tay ôm cổ Ôn Mộ Ngôn: “À còn nữa, nhìn kiếp trước cậu mắng Trác Phồn đến ngớ người, thật sự rất sáng khoái.”

Sau một hồi, trên bàn đã có nhiều vỏ chai rượu. Hai má Ôn Mộ Ngôn hơi nóng lên, cũng không biết do kích động hay do say thật, hần áp trán lên mặt Tiêu Hàm, bàn tay đặt trên lưng đối phương, cười rộ lên ha ha, dường như nhớ tới chuyện gì đó vui vẻ: “Anh đừng nói nữa, kiếp trước nhìn anh làm bộ làm tịch lấy lệ, tôi nhin cười đến đau bụng ấy chứ. Không tin nổi, mặt ngoài thì anh thâm trầm lãnh khốc, thực tế thì ngây thơ vô cùng...”

Tiêu Hàm tuy rằng cũng đã uống nhiều, nhưng lỗ tai vẫn thính, bèn nhắc chân đạp hần một cước, tức giận: “Mắng ai đó? Có cậu mới ngây thơ ấy!”

“Cái loại trả thù ngây thơ kiểu đội quần lót lên đầu người ta, chẳng lẽ là do tôi làm?” Ôn Mộ Ngôn véo hai má của hần.

Tiêu Hàm bắt được tay hần, khinh thường nói: “Cậu cũng chẳng hơn đâu, thoát nhìn thì giống gã si tình tốt bụng, kỳ thật rõ ràng là bụng đầy ý xấu, ra vẻ đạo mạo!”

Ôn Mộ Ngôn tức giận chửi: “Anh đúng là miệng chó không nhả được ngà voi!”

Tiêu Hàm trả lời lại một cách mỉa mai: “Cậu nhả ra một cái cho tôi xem nào?”

“...”

Hai người ngửa mắt nhìn nhau, Ôn Mộ Ngôn nhận thua trước tiên, tỏ vẻ tuyệt đối không độ trí thông minh với kẻ này nữa: “Nào, uống rượu thôi.”

Tiêu Hàm tuy được kịch bản an bài là tử lượng không tệ, nhưng cũng không chịu được kiểu uống như vậy, đầu đã hơi lơ mơ. Ôn Mộ Ngôn cũng không tốt hơn, nhưng hần nói nhiều uống ít, ngoại trừ nóng đến người đầy mồ hôi cởi áo khoác ra thì còn có thể miễn cưỡng giữ tỉnh táo.

“Đúng rồi, cậu vẫn chưa nói cho tôi biết, lần trước cậu chết như thế nào?” Tiêu Hàm uống đến nghiêng lệch xiêu vẹo, tựa vào ghế sofa.

Ôn Mộ Ngôn vúi lấy vai hần, có chút xấu hổ: “Tôi nói rồi, anh không được cười.”

“Tuyệt đối không cười.”

Ôn Mộ Ngôn tạm dừng một hồi, nhỏ giọng nói: “... Sau khi rời khỏi đó, trong lòng tôi luôn nghĩ đến tâm sự, kết quả đang đi thì đâm sầm vào một cây đại thụ... rồi chết...”

“...”

“Ê, không được cười, dám cười tôi sẽ trở mặt!”

Tiêu Hàm mặt không thay đổi: “Tôi có việc phải rời khỏi đây một chút.”

“Việc gì?” Ôn Mộ Ngôn không hiểu nhìn hắn.

Tiêu Hàm không nín được, quay đầu: “Tôi đi ra ngoài cười hai phút ha ha ha... rồi ha ha ha...”

“Tiêu! Hàm! Chết đi cho tôi!” Ôn Mộ Ngôn đầu tiên là sửng sốt, lập tức phản nộ nhào tới đánh hắn.

Hai người vật nhau một trận mới hỗn hển dừng tay, đầu càng quay cuồng. Ôn Mộ Ngôn không còn sức lực nằm bò trên người Tiêu Hàm, nghĩ rằng ôm được mà không chiếm chút tiện nghi thì phí công, không nhịn được bèn sờ sờ cơ ngực của hắn, thấy Tiêu Hàm không có phản ứng gì, lại được dằng chân lân dằng đầu trượt xuống cơ bụng, trong lòng vui thích nghĩ: Xúc cảm quả là không tệ.

Tiêu Hàm bị hắn mò mẫm đến cong người lên, vừa thở vừa cười: “Lấy tay ra, ngựa muốn chết.”

Tác dụng của rượu bây giờ mới bốc lên, Ôn Mộ Ngôn cảm thấy nằm úp thế này rất thoải mái, cũng lười động đây, ngẩng đầu lên: “Tôi nói chuyện của tôi rồi, để công bằng, anh cũng nên nói kiếp trước anh chết như thế nào đi chứ?”

Nghe vậy, Tiêu Hàm lập tức ngậm miệng. Hắn yên lặng nghiêng đầu qua một bên, mặt không chút thay đổi suy nghĩ: Chỉ có chuyện này, đánh chết hắn cũng không được nói! Tuyệt đối!

Vì thế Tiêu Hàm quyết định lảng sang chuyện khác: “Ặc, hình như uống hơi nhiều, WC ở chỗ nào? Cậu không thấy buồn tè à?”

Ôn Mộ Ngôn đa mưu túc trí lập tức thấy rõ sự vờ vịt của hắn, lúc này cười lạnh hai tiếng, ánh mắt xấu xa đặt trên người hắn, phát ra một tiếng cười thật dài:

“Xì ì ì ì ì

”

“...” Tiêu Hàm mua dây buộc mình nhất thời giận dữ: “Mẹ nhà cậu chứ [43]!”

[43] Nguyên văn “Người đại gia!”, tiếng chửi của người Bắc Kinh, cũng là câu cửa miệng thể hiện sự bất mãn giữa bạn bè với nhau.

11. Chương 11: “cảo Cơ ” Cần Gì Từng Quen Biết

Cảo cơ: Tình cảm nam-nam, “cơ” hay “ky” đọc giống từ “gay”. Xuất phát từ từ này, đồng tính luyến ái nam gọi là “cơ lão”, hành động của đồng tính luyến ái gọi là “cảo cơ”. Từ này đến từ điện ảnh Hồng Kông những năm 80, có chỗ còn gọi là “đồng chí”, “pha ly”.

“Không thử thì sao mà biết được?” Hai người cao xấp xỉ nhau, môi hắn rà qua vành tai Tiêu Hàm, thì thầm như chất rượu nguyên chất, dường như còn say lòng người hơn thứ rượu đã uống buổi chiều trong quán.

.

.

.

Bất luận Ôn Mộ Ngôn cứng mềm như thế nào, Tiêu Hàm vẫn không chịu nói, khiến hắn tức giận đến giậm chân nhưng vẫn không có cách nào.

Nhưng có một việc Ôn Mộ Ngôn có thể khẳng định: Cái chết của Tiêu Hàm kiếp trước vô cùng quái đản thì không sai vào đâu được.

Trong nháy mắt, rượu trên bàn đã đổ toàn bộ vào bụng hai người. Tiêu Hàm hai má ửng đỏ, cả người say khướt ngã vào ghế sofa. Ôn Mộ Ngôn cũng không tốt hơn, nhưng cuối cùng vẫn còn chút ý thức, hấn dùng sức vỗ vỗ mặt Tiêu Hàm, khiến đôi phương nhú mày trong lúc mê man mất say lơ dờ.

“Giờ đây? Không uống nữa, khổ quá...”

“Khổ cũng không được ngủ ở đây.” Ôn Mộ Ngôn kéo hấn dậy, xách tai hấn lên nói vào: “Gọi người của anh đưa chúng ta về đi, tôi không muốn say rượu mà bị bắt trên đường đâu.”

“Đừng véo, sợ đau...” Tiêu Hàm đập tay hấn như đập ruồi. Hai người dìu nhau, cảm thấy toàn bộ thế giới đều đang xoay tròn.

Ôn Mộ Ngôn nói thầm: “Ngay cả bị xe đâm chết cũng ném thử rồi, đau có tí kêu cái gì.”

“... Kiếp thứ nhất phần khởi phần kháng kịch bản, kỳ thật cũng bởi vì một cái tát kia đánh tôi rất đau, tôi chưa nói à?” Tiêu Hàm tà ác nở nụ cười: “Đừng thử thách nghị lực của tôi kiếp này. Nếu còn dám đánh tôi, tôi sẽ nhốt cậu và Trác Phồn vào cùng một chỗ.”

“...” Khóe miệng Ôn Mộ Ngôn giật giật một chút: “Anh thắng rồi.”

Đợi cả hai mặc xong quần áo đi ra ngoài, đám vệ sĩ vẫn lo lắng đề phòng chờ đợi bên ngoài giặt nẫy cả mình, kinh hãi nhìn hai người hồi sáng còn găm gờ nhau, bây giờ đã say khướt dìu nhau như đang kẻ vai sát cánh.

Hai người trèo lên xe, Tiêu Hàm nhú mày nghĩ nghĩ, nói với lái xe: “Không về Tiêu gia, tìm một khách sạn quanh đây đi.”

Kỳ thật hấn chỉ là lười quay về đối mặt với bị thần phiền toái kia mà thôi, Ôn Mộ Ngôn phi thường thấu hiểu hấn cũng yên lặng bặt ngón cái trong lòng tỏ vẻ đồng ý.

Nhưng câu này rơi vào tai vệ sĩ khiến gã cực kỳ sợ hãi. Lái xe hoảng sợ nhìn thiếu gia, lại nhìn Ôn Mộ Ngôn nhắm mắt dưỡng thần ngồi bên cạnh thiếu gia, nhất thời cảm thấy mất hết hi vọng đối này thế giới tràn ngập đồng tính này, đồng thời không khỏi âm thầm bội phục thiếu gia nhà mình. Đúng là vô cùng thủ đoạn, uống rượu một chầu là có thể gạt được kẻ thù lên giường.

“Còn không mau lái xe!” Tiêu Hàm từ kính chiếu hậu lạnh lùng liếc nhìn lái xe đang ngẩn người, có chút tức giận nhú mày.

“Vâng, vâng.” Lái xe nhớ ra phía trước có một quán bar đồng tính nổi tiếng, bên cạnh còn có một khách sạn tư nhân xa hoa, thường xuyên có dân đồng tính ra vào. Nếu vào khách sạn này, thiếu gia và tình nhân mới sẽ không khiến người ta chú ý.

Gã tự cho là đúng nghĩ như vậy, lái xe nhanh đi đến đó.

Thoáng cái đã đi qua mấy ngã tư, Tiêu Hàm dường như sắp ngủ, hai vệ sĩ mỗi người đỡ một người say đặt một gian phòng hạng sang. Nhân viên mang về mặt vô cùng hiểu chuyện, ân cần mang đến gel bôi trơn, bao cao su và vài món đồ chơi trợ hứng thông thường đặt trên tủ đầu giường rồi lập tức thức thối lui ra ngoài, nhân tiện đóng cửa thật kỹ.

Tiêu Hàm đã say mèm, căn bản không toan tính những thứ đó. Tuy nói từ khi bắt đầu kiếp thứ ba đến nay hấn vẫn chưa giải quyết nhu cầu sinh lý, nhưng mấy ngày nay nhiều chuyện quá khiến hấn quảng hết mấy thứ râu ria này ra sau đầu.

Lăn qua lăn lại đến giờ, cả người nóng lên, mướt mải mồ hôi, trong bụng có men rượu bốc lên khiến hấn thấy có chút khó chịu. Tiêu Hàm mơ mơ màng màng đứng dậy đi tắm, hai ba nhát đã cởi sạch quần áo, bước vào bồn tắm lớn – mình còn chưa mở nước mà nước đã đầy bồn, phục vụ của khách sạn này đúng là rất được.

Ngay cả sữa tắm cũng đã được chuẩn bị kỹ càng... Ồ, khoan đã, sao bên trong giống như có người?

“Ôn Mộ Ngôn?” Tiêu Hàm lập tức tỉnh lại, vội đưa tay kéo người suýt chìm trong bồn tắm lên, dùng sức vỗ vỗ lưng hắn, để hắn nôn ra nước: “Cậu muốn tự sát hả? Đừng nói với tôi là đang tắm thì ngủ quên nhé!”

Ôn Mộ Ngôn chớp chớp đôi mắt ngái ngủ mông lung, miệng phun ra một bọt khí, sau đó lại ho hai tiếng mới phục hồi tinh thần: “Hử, tôi ngủ quên à?”

Tầm mắt của Ôn Mộ Ngôn vô cùng vất vả ngắm nhìn gương mặt của người đàn ông trước mắt, tiếp theo quét dần xuống, nhìn thấy xương quai xanh hấp dẫn, lồng ngực trần, cơ bụng, độ cong của đường thắt lưng cũng vô cùng đẹp đẽ, xuống thêm chút nữa...

“Này, cậu không sao chứ? Chưa thấy ai say rượu lại còn chảy máu mũi đấy!” Tiêu Hàm quả thật hết chỗ nói nổi, vội vàng thả hắn nằm ngửa vào trong bồn tắm, lấy chút giấy vệ sinh đặt trên bàn, nhét vào lỗ mũi hắn.

Cuối cùng Ôn Mộ Ngôn đã tỉnh táo hơn một chút, xấu hổ bịt mũi: “Chỉ tại nóng trong người chút thôi.”

Tiêu Hàm đang đứng một chân trong bồn tắm bắt đắc dĩ phải thu chân lại, nói: “Cậu cứ tắm tiếp đi, tôi tắm vòi sen cũng được.”

“Ồ.” Ôn Mộ Ngôn vội vàng quay đầu đi, đổ sữa tắm, nhanh chóng xoa lên khắp người... Đợi đã, hình như có chỗ nào không đúng?

“Tiêu Hàm...”

“Gì?” Tiêu Hàm đang gục đầu dưới vòi sen gội đầu nhắm hai mắt, hơi nghiêng mặt sang, tiếng nước bên tai khiến hắn nghe không rõ mấy.

“Trong tình huống này, chẳng lẽ anh không nên chờ tôi tắm xong rồi mới đến lượt anh hay sao?” Cũng không sợ xấu hổ...

“Tôi sợ cậu lại ngủ quên rồi chết đuối, được chưa. Hơn nữa, đều là gay cả, còn sợ bị tôi nhìn chằm?”

“Bởi vì là gay cả nên mới không đúng!” Ôn Mộ Ngôn bắt đắc dĩ rít lên, ném miếng giấy trong mũi sang một bên, ngồi dậy từ trong bồn tắm.

Tầm mắt của Ôn Mộ Ngôn nhìn theo làn nước nóng mờ mịt đang không ngừng chảy qua toàn bộ thân thể trần truồng của đối phương. Hắn bỗng nhiên thấy hối hận không nên quay đầu lại, nhưng lại luyến tiếc dịch chuyển tầm mắt. Toàn thân được ngâm nước, cảm giác ấm áp thoải mái lan tràn tứ chi bách hài [45], sự mơ màng khi say rượu dường như chưa bao giờ rời đi, khiến hắn có cảm giác bồng bềnh choáng váng mất hết sức lực.

[45] Tứ chi bách hài: “Tứ chi” là tay chân, “hài” là xương cốt.

Nhưng Tiêu Hàm trần truồng cứ thản nhiên đứng trước mắt hắn như vậy, bất kể là cái thứ yên lặng rủ xuống phía trước hay là cái mông ngạo ngễ uốn lên phía sau, chủ nhân của thân thể này cũng không hề có chút thái độ nào gọi là xấu hổ, giống như coi Ôn Mộ Ngôn hắn là không khí vậy.

Nhưng càng như thế lại càng khiến hắn không nhịn được mà nghĩ ngợi.

Ôn Mộ Ngôn quán quýt ánh mắt trên người hắn, nhìn ngắm một cách quang minh chính đại, lưỡi liếm môi: “Anh không biết là gay bình thường trong lúc này sẽ nên xảy ra chuyện gì hay sao?”

Lúc này Tiêu Hàm đã gội đầu xong, lau mặt một cái, mở mắt ra, kỳ quái nhìn hắn: “Hai công thì có thể xảy ra chuyện gì? Đánh nhau chắc?”

“...”

Những lời này như là vòng chung kết, trong nháy mắt đã đánh bại Ôn Mộ Ngôn một khắc trước còn tồn tại vô số hình ảnh trong đầu.

Không ngờ ngoại trừ ngây thơ, người này còn có thuộc tính trì độn. Ôn Mộ Ngôn hí mắt cười cười, leo ra từ trong bồn tắm, đi đến bên Tiêu Hàm, từ sau lưng ôm lấy hắn, bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn lồng ngực

theo đường nước chảy, tay kia thì trượt xuống phía dưới trực tiếp cầm lấy thứ đó bắt đầu ma sát từ trên xuống dưới.

“Không thử thì sao mà biết được?” Hai người cao xấp xỉ nhau, môi hấn rà qua vành tai Tiêu Hàm, thì thầm như chất rượu nguyên chất, dường như còn say lòng người hơn thứ rượu đã uống buổi chiều trong quán.

Men say cuốn theo tình dục đột ngột cứ như vậy nhảy lên trên dọc theo xương sống.

“Ừm...” Thân thể phản xạ có điều kiện khiến Tiêu Hàm trong nháy mắt đã bị kiềm chế dưới thủ đoạn của đối phương, nhưng cảm giác sảng khoái rất nhanh đã khiến hấn không khỏi thả lỏng cơ thể. Hô hấp của hấn dần dần nặng hơn, nghiêng mặt qua hỗn hển mở miệng, giọng nói kiên quyết không cho cự tuyệt: “Tôi muốn ở trên, nếu không thì không bàn nữa.”

Ôn Mộ Ngôn có chút kinh ngạc trước sự kiên quyết như đinh đóng cột của hấn: “Vì sao?”

Đáp án của đối phương lại đánh bại hấn, Tiêu Hàm đáp: “Tôi sợ đau.”

“... Được rồi.” Người này sợ đau đến thế cơ à? Ôn Mộ Ngôn đột nhiên thấy hơi bất lực, nhưng trên hay dưới cùng lắm chỉ là vị trí thân thể mà thôi, hấn cũng không để ý.

Lần này đến phiên Tiêu Hàm kinh ngạc: “Cậu đồng ý?”

“Vì sao lại không đồng ý?” Ôn Mộ Ngôn nhướng mày hỏi lại một câu: “Chung quy vẫn phải có người nằm dưới, bằng không thì đừng làm gì. Anh tạm thời nói ít đi mấy câu vô nghĩa được không, không thấy tôi cứng rồi hay sao? Mau sờ.. ừm...”

Ánh mắt Tiêu Hàm trầm xuống, xoay người đè lấy gáy hấn hôn lên. Được nước ấm cọ rửa, hấn đột nhiên cảm thấy toàn thân khô nóng vô cùng.

Bàn tay khấn cấp trượt đi trượt lại sau lưng, xúc cảm nhần nhụi lại càng nóng ướt hơn dưới làn nước, mỗi nơi đi qua dường như đang bắt lửa. Men theo sống lưng đi xuống, nắm lấy hông hấn, bỗng nhiên bắt đầu làm càn, dùng sức nhào nặn.

Đầu lưỡi ra vào trong miệng, không kiềm chế nổi mà tỉ mỉ mút ngậm, sự chiếm đoạt đến thế nào cũng dường như không đủ. Hai người thở hỗn hển, thân thể dán vào nhau khít khao, Ôn Mộ Ngôn dùng hai tay nắm lấy hai thứ đang nhô lên lại với nhau, vuốt ve cọ xát. Chỉ chốc lát sau, nơi triển miên nóng rực càng trở nên trơn bóng ướt át hơn.

Điểm nổi lên trước ngực ma sát trên người đối phương, lại như “gãi ngứa qua giày”, làm thế nào cũng không gãi đến chỗ cần nhất. Tiêu Hàm đặt Ôn Mộ Ngôn dựa vào bờ tường thủy tinh, rời khỏi cánh môi đỏ mềm, dừng lại trên cổ hấn, không ngừng gặm cắn hôn liếm.

“A...” Ôn Mộ Ngôn được giải phóng vùng miệng, không nhịn được liền tràn ra tiếng rên động tình đến cực điểm. Hấn chậm rãi nhắm lại hai mắt, há mồm thở to, có chút khó khăn mà ưỡn lưng lên, bụng thắt lại từng hồi: “Không tồi... Muốn...”

Tay Tiêu Hàm tiếp nhận công việc của hấn, cảm giác tới điểm giới hạn liền tiến đến, hấn ngậm lấy hạt đậu trên ngực Ôn Mộ Ngôn. Dưới sự treu ghẹo của răng lưỡi, sau một hồi nó lập tức căng cứng lên.

“... A... Tiêu Hàm...” Ôn Mộ Ngôn như bị ong đốt, ôm lấy đầu Tiêu Hàm đang chôn trước ngực mình, khó nhịn ngẩng cổ, ngón tay không nén được mà miết hạt đậu bên kia.

Tiêu Hàm lại bỗng nhiên ngẩng đầu lên hôn hấn, kịch liệt hơn nụ hôn trước đó, người đang bị hấn đè nặng cũng ôm lấy cổ hấn nhiệt tình đáp lại. Dưới sự ma sát điên cuồng, hấn cảm nhận được vật trong tay rút cuộc trào dâng, sau đó lại theo dòng nước từ vòi sen chảy xuống đùi hai người, rồi lại chảy xuống tiếp.

“Ha...” Tiêu Hàm đặt đầu trên hõm vai đối phương, nhắm mắt hưởng thụ dư vị sung sướng.

Ôn Mộ Ngôn ôm eo hấn, dán môi lên cổ hấn, tinh tế đặt xuống những nụ hôn. Sau một lần phát tiết, men say lại đột ngột xông tới, hấn mê man nhấc mí mắt lên, than: “Lau sạch rồi lên giường đi, còn ngâm nước nữa da sẽ nhăn vào hết.”

“...”

“Tiêu Hàm?”

“...”

“Này...” Ôn Mộ Ngôn kéo người đang đè lên người mình ra. Người này quả nhiên đã chậm rãi nhắm lại hai mắt, đáng vẻ muốn ngủ.

“Chết tiệt!”

Đóng vùi sen lại, Ôn Mộ Ngôn vội vàng lau khô hai người, lôi túm vắt vả lăm mới tha được Tiêu Hàm lên giường, mệt mỏi thở hổn hển nằm lên người hắn, không cam lòng vỗ vỗ mặt đối phương: “Muốn ngủ sao? Tôi còn chưa thích đủ đâu!”

Bị buồn ngủ bao phủ, Tiêu Hàm chau mày vung tay đầu vô với bàn tay đang quấy rầy giấc ngủ của mình, lại không biết mơ thấy cái gì mà bất mãn lăm lăm: “Tránh ra, đánh chết tôi cũng không nói...”

“Không nói cái gì?” Ôn Mộ Ngôn vẽ mặt khó hiểu.

“Không nói kiếp trước... chết vì cười...”

12. Chương 12: “cảo Cơ” Khó Sống Với Trời Xanh

Hai con thần lẩn nhìn nhau từ xa một hồi, Trác Phồn kinh hỉ đến cực điểm, nước mắt cảm động chảy xuống: “Mộ Ngôn, anh tới cứu em ư?”

.

.

.

Sáng ngày hôm sau, thời tiết không tồi, mặt trời chiếu sáng xuyên qua cửa sổ, nghiêng nghiêng rơi nặng xuống cặp đùi của hai kẻ trần truồng hầy còn đang say rượu chưa tỉnh.

Tiêu Hàm đang ngủ mơ mơ màng màng bỗng trở mình, cảm thấy tay và chân đụng phải cái gì đó khiến hắn khó chịu, hồi lâu mới mê man mở mắt ra, cảm thấy huyết Thái Dương giật giật đau liên hồi.

Hắn vuốt vuốt ấn đường, sau đó không thể không nhìn thấy kẻ nằm bò hình chữ đại () bên cạnh, cũng trần truồng và đang ngủ say.

“... Hình như đêm qua còn cùng người này trong phòng tắm... Sao lại không nhớ ra sau đó xảy ra chuyện gì nữa...” Tiêu Hàm nghiêng đầu nhử mày nghĩ nửa ngày vẫn không có kết quả, cuối cùng tầm mắt quét một cái từ cặp lông mày cao của đối phương đi lên, ánh mắt chợt lóe lên, hạ quyết định.

Hắn xoay người ngồi dậy, vươn một bàn tay quơ quơ trước mặt Ôn Mộ Ngôn, lại kề sát tai hắn nhỏ giọng gọi: “MacDonald? MacDonald?”

Xác định người này vẫn chưa tỉnh, Tiêu Hàm đứng lên ngồi chồm hổm bên chân hắn, dùng một tư thế thập phần đáng khinh vạch móng người nào đó ra, nhìn kỹ một chút: Cúc hoa bình thường, không hồng không sừng không trĩ, càng không có “chất lỏng sinh mệnh màu trắng” nào đó đã nguội lạnh chảy ra.

Thế này rõ ràng chứng minh mọi chuyện đều bình thường, lại khiến Tiêu Hàm đột nhiên căng thẳng: “... Không thể nào, chẳng lẽ tối qua... người bị đè là mình?”

Tuy biết rõ chuyện đó rất không có khả năng xảy ra, nhưng Tiêu Hàm vẫn không nhịn được nghiêng mặt qua, đổi thành tư thế ngồi xổm, nhô người lên, bàn tay đưa đến khe móng mình sờ sờ. Sự thật chứng minh phía sau hắn vẫn an toàn, cũng không thấy bất kỳ cảm giác đau đớn gì, đến lúc này mới khiến hắn nhẹ nhàng thở ra, quay đầu lại.

... Một đôi mắt đen nhánh không nói một lời đang chăm chăm nhìn mình!

Tiêu Hàm bị dọa đến lệch đầu, lại nghe Ôn Mộ Ngôn lăm lăm một câu: “Tiêu Hàm chủ động cười? Chắc mình còn đang nằm mơ...” Rồi nghiêng đầu một cái ngủ tiếp.

“ ... ”

Sắc mặt Tiêu Hàm đen như đáy nồi, hần thề với trời một ngày nào đó sẽ làm người này đến chết đến tàn đến chữa luôn, cuối cùng vẫn mặc lại quần áo nhẹ tay nhẹ chân bò xuống giường, đi dép lê của Ôn Mộ Ngôn, đá dép của mình vào sâu trong gầm giường, thuận tiện còn nhặt lên từng chiếc từng chiếc áo quần của người họ Ôn nào đó đang rơi tán loạn trên nền đất, “tốt bụng” đem đi giặt.

“Thiếu gia dậy rồi ạ? Tối hôm qua có ngon giấc không ạ? Tôi đã dẫn người chờ lâu bên dưới khách sạn ngài ngủ lại, bữa sáng đã kêu phục vụ đưa lên lầu...”

“Được rồi.” Tiêu Hàm uống một ngụm sữa, hàm hồ ngắt lời Nhân Phúc: “Ở nhà thế nào rồi?”

“Mọi chuyện đều tốt, chỉ là hôm qua Trác thiếu gia nhiều lần có ý đồ đào tẩu, đều không thành công. Nhưng không cần thận làm trật chân, đã mời bác sĩ đến khám, không có gì trở ngại, trong mấy ngày nữa sẽ không thể xuống giường.”

Nghe đến đó, Tiêu Hàm không khỏi cười lạnh một tiếng: “Vậy thì tốt, rốt cuộc đã có thể sống yên vài ngày.”

“Thiếu gia còn chuyện gì sai bảo không ạ?”

“Mấy người đi về trước đi.” Tiêu Hàm xem giờ, dựa theo an bài của kịch bản, xế chiều hần phải đi thăm Trác Phồn bị thương, trước đó còn một chút thời gian tự do.

“Vâng, thiếu gia.”

“Khoan đã...” Tiêu Hàm đổi di động từ tai trái sang tai phải, thoáng nhìn qua cửa phòng khép nửa, thấp giọng nói: “Mang hai bộ quần áo sạch sẽ đến đây, cả đồ lót nữa, theo số đo của tôi.”

“Vâng, thiếu gia.” Cúp điện thoại, quản gia Nhân Phúc lấy mệnh lệnh thiếu gia là chỉ đạo cao nhất lập tức nghiêm túc xuất phát tới cửa hàng quần áo.

Ôn Mộ Ngôn dói quá mới dậy, theo tiếng kêu của bụng, hần vừa vò vò mái tóc lộn xộn, vừa hít hít mũi ngửi mùi bữa sáng từ phòng ngoài bay đến, nhưng hần rất nhanh phát hiện ra có chuyện xấu hổ – dép lê và quần áo không cánh mà bay!

Hần lập tức đã đoán được là ai làm, Tiêu Hàm coi mình là nông phu trộm quần áo tiên nữ chắc?

Quần khăn tắm quanh hông, Ôn Mộ Ngôn bước chân trần ra ngoài cửa phòng, quả nhiên thấy Tiêu Hàm tay cầm một tờ báo, miệng gặm một quả táo, mang dáng vẻ tiểu tư sản nhàn nhã.

“Tiêu Hàm, anh giấu quần áo của tôi đâu rồi?” Ôn Mộ Ngôn cả người trần truồng ngồi trên ghế, thuận tay nhét một cái bánh bao vào miệng mình.

Tiêu Hàm ló nửa cái đầu ra khỏi tờ báo, tà ác cười lạnh: “Đưa đi giặt rồi, cả quần lót nữa.”

Ôn Mộ Ngôn tức giận vỗ bàn: “Nhân tính ở đâu!”

Tiêu Hàm nhấc mí mắt lên nhìn hần: “Cái đó không tồn tại.”

“... Đừng đùa nữa.” Ôn Mộ Ngôn cảm thấy đau đầu, vừa ăn bữa sáng vừa nói thảm: “Hôm qua có làm gì anh đâu, nhỏ mọn như vậy làm gì... Quả nhiên chờ anh ngoan ngoãn ngồi trên người hầu hạ tôi đúng là chỉ có thể đợi khi nằm mơ...” Cũng không biết nghĩ đến hình ảnh mộng xuân gì, bắt đầu cười ngây ngô.

Tuy hần nói thảm rất nhỏ, nhưng Tiêu Hàm được an bài là có lỗi tai siêu thính một chữ cũng không lọt, nghe thấy hết toàn bộ. Mỗi một chữ nói ra lại khiến sắc mặt hần đen hơn một phần, cuối cùng quăng tờ báo xuống, lạnh giọng nói: “Cậu cười cái gì?”

Bánh mì nhét đầy trong miệng, Ôn Mộ Ngôn nhai một hồi rồi nuốt xuống, ha ha cười lạnh: “Không có gì, tôi sẽ không giống ai đó, chết vì cười đâu...”

“ ... ”

Tiêu Hàm im bất giống như băng ghi âm đứt điện, mặt không chút thay đổi cầm lấy tờ báo, rồi lại mặt không chút thay đổi rứt đầu về chăm chú đọc báo.

“Này, đồ ngốc nhà anh cầm ngược tờ báo rồi!”

Tiêu đại thiếu gia tuy rằng không có nhân tính, nhưng cũng may quản gia Nhân Phúc còn giữ lại được tí xú. Sau khi mặc xong quần áo, Ôn Mộ Ngôn lệ trâu đầy mặt, nhưng vẫn có cảm giác số đo hơi rộng một chút. Có người ngoài ở đây, hẳn không thể nói thêm cái gì. Cuối cùng, hắn ném cho Tiêu Hàm ánh mắt lần sau gặp lại rồi đi thẳng.

Kéo dài thời gian đến tận lúc thật sự không thể kéo dài thêm nữa, Tiêu Hàm lúc này mới không tình nguyện lái xe quay về Tiêu gia.

Vệ sĩ trông coi Trác Phồn vừa thấy thiếu gia âm trầm tiến vào, sợ tới mức không dám thở mạnh, không nói hai lời liền đóng chặt cánh cửa.

“Tiêu Hàm, anh làm gì Mộ Ngôn rồi?”

Trác Phồn đang nằm ngay đơ trên giường nghe thấy động tĩnh, lập tức ngồi dậy, mặt đầy nước mắt giãy dụa xuống giường, bị Tiêu Hàm túm lấy ném lại vào giường.

“Chà, không ngờ tình cảm của hai người tốt ngoài ý muốn. Tôi vốn đồng ý hẳn cho hai người gặp nhau một lần, bây giờ lại muốn thay đổi chủ ý rồi.” Tiêu Hàm một tay dè vai đối phương, ghì chặt cậu trên giường, con ngươi tối đen phản chiếu trong đôi mắt Trác Phồn, ánh mắt lạnh như băng hình như đang giấu điểm lửa giận nào đó, khiến người ta thở không ra hơi.

Trác Phồn nhếch môi, trong mắt bối rối không giấu được vui sướng. Nhận ra điều này, Tiêu Hàm càng phần nộ. Hắn cũng không biết vì sao mình lại phần nộ, chẳng lẽ Trác Phồn không chỉ là quân cờ trong tay để mình cướp lấy quyền lực của Trác gia hay sao?

Vì sao nghe Trác Phồn luôn mồm gọi người tên là Ôn Mộ Ngôn kia, mình sẽ ghen ghét như thế? Chẳng lẽ...

“Nói, có phải em đã yêu gã họ Ôn kia không? Có phải các người đã sớm lên giường rồi hay không?” Tiêu Hàm hơi nheo lại hai mắt, ngón tay lướt qua đôi môi run run của Trác Phồn, đặt tay lên cần cổ mảnh khảnh của cậu, chậm rãi tăng thêm sức.

Trác Phồn không thể tin, trừng to đôi mắt, bởi vì hít thở không thông mà hai má đỏ bừng: “Anh nói hươu nói vượn cái gì đấy! Mộ Ngôn là anh em tốt của tôi. Tiêu Hàm, anh có thể trả thù tôi, có thể hận tôi, nhưng sao anh lại hoài nghi tôi? Mộ Ngôn từ nhỏ đã lớn lên bên tôi, nay tôi bị anh bắt, anh ấy lo cho tôi nên mới nhiều lần ra tay cứu tôi. Về phần anh, dù sao thì tôi có nói gì anh cũng không tin, trong lòng anh chỉ có Lương Thần Lễ đã chết kia mà thôi! Anh bóp chết tôi đi, dù sao thì tôi cũng không muốn nhìn thấy anh nữa.”

Đứt lời, cậu nhắm lại đôi mắt đỏ bừng, không giãy dụa nữa, yên lặng đợi chết.

Tiêu Hàm hừ lạnh một tiếng thật mạnh, buông tay ra, lại cởi quần áo cậu. Trác Phồn quả nhiên mở mắt, phần nộ đau lòng trừng mắt nhìn hắn.

“Trác Phồn, em nghe kỹ cho tôi, dù họ Ôn tới gặp em, hẳn ta cũng đừng mơ tưởng chạm được vào em!”

Tiêu Hàm cất cao giọng, có vẻ vô cùng phần nộ, trong động tác thô bạo tràn ngập lửa tình. Ngay khi Trác Phồn mất hết can đảm, cho rằng mình sẽ bị làm nhục thì ngoài cửa phòng đột nhiên có tiếng gõ: “Thiếu gia, điện thoại riêng của ngài, nói là việc gấp sống còn.”

Nghe thấy như thế, Tiêu Hàm lập tức buông tay, nhảy dựng lên như một con thỏ, chạy như thiêu như đốt ra khỏi phòng.

Nhốt mình vào thư phòng, Tiêu Hàm gào lên trong điện thoại: “Cậu là tên khốn kiếp, chậm chút nữa là đời này của tôi khó giữ được!”

Bên trong truyền đến tiếng trả lời chậm chạp của Ôn Mộ Ngôn: “Thật không, tôi còn tưởng là mỹ nhân trong ngực, anh giận tôi nhiều chuyện ấy chứ~.”

Tiêu Hàm tự nhiên ngồi xuống uống một ngụm trà an ủi mình: “Đừng lo, cho dù không nhận được điện thoại của cậu tôi cũng sẽ không làm đến cùng đâu. Kịch bản chỉ là một dấu chấm lửng rồi sang hôm sau luôn, dù tôi có làm cả đêm hay ngủ một giấc tới hừng sáng thì cũng thế cả.”

“... Ai lo?”

Tiêu Hàm vui vẻ: “Vậy mười bảy cuộc gọi nhờ này là ai gọi?”

“...”

Ôn Mộ Ngôn bên kia đầu dây ho một tiếng, lại nói: “Trong óc cái kịch bản này ngoại trừ XXOO thì không có cái gì khác à? Sao mà anh tức giận cũng được trả thù cũng được ghen tuông cũng được, còn Trác Phồn kia vĩnh viễn là đâm cúc hoa và đâm cúc hoa với đâm cúc hoa?”

Tiêu Hàm liếc mắt: “Sao tôi biết được? Hơn nữa đều là ghen, tra công là lừa tình đốt người, tiện thụ là đau lòng phần nộ. Cậu nói xem, đều là đàn ông, sao lại khác biệt nhiều như thế?”

Nghe hần oán giận, Ôn Mộ Ngôn đầu dây bên kia cười vài tiếng: “Kịch bản hẹn sẵn là ba ngày sau, ngày mai tôi đến tìm anh nhé?”

“Cẩn thận đừng để vệ sĩ bên ngoài phát hiện.” Tiêu Hàm thăm lọc ra những chuyện sẽ xảy ra trong ba ngày tới. Ngoại trừ việc Trác Phồn ngày ngày chạy trốn không có kết quả thì không còn chuyện gì nữa.

“Yên tâm, tôi đến nhà anh như dạo hậu hoa viên thôi.”

Trả lời hần là tiếng Tiêu Hàm hung hăng đập máy.

Tuy nói như thế nhưng Tiêu Hàm vẫn cố ý vô tình điều một phần tay chân của quần gia đi chỗ khác, để tiện cho người nào đó nhập cư trái phép đến đây, giở trò dưới mí mắt kịch bản.

Ôn Mộ Ngôn lên vào Tiêu gia là chàng vạng ngày hôm sau, vừa giao ban sau bữa cơm tối, cũng là thời điểm phòng bị lời lung nhất.

Ngay khi hần bám trên vách tường lầu hai như thần lẩn, lần mò theo hướng phòng Tiêu Hàm, hần không ngờ lại bắt gặp Trác Phồn cũng đang bám tường như thần lẩn chuẩn bị đào tẩu!

Hai con thần lẩn nhìn nhau từ xa một hồi, Trác Phồn kinh hãi [46] đến cực điểm, nước mắt cảm động chảy xuống: “Mộ Ngôn, anh tới cứu em ư?”

[46] Kinh hãi: “Kinh” trong kinh ngạc, “hãi” trong mừng rỡ.

Ôn Mộ Ngôn cũng kinh ngạc, nhưng không có nửa điểm “hãi” nào hết, hần mặt mày méo mó nhìn chăm chăm bàn tay bị Trác Phồn nắm chặt, vừa đau vừa thương nói: “... Đúng... rồi...”

Trác Phồn liền kéo hần đến một ban công nhỏ có thể đạp chân lên, ôm chặt thắt lưng hần: “Mộ Ngôn, sao anh lại tốt với em như vậy? Em không đáng.”

Đáng cái mà cha nhà mi ấy! Đây tới tìm Tiêu Hàm nhé!

Gió đang rít, ngựa đang hí, Ôn Mộ Ngôn trong lòng đang gầm thét [47]: Lượn đi cho nước nó trong, đồ gay chết tiệt!

[47] Câu này lấy từ lời “Gió đang rít, ngựa đang hí, Hoàng Hà đang gầm thét...” trong bài hát “Hoàng Hà đại hợp xướng” hay “Bảo vệ Hoàng Hà”.

Ôn Mộ Ngôn sức yếu cúi đầu nhìn đôi tay như vòng sắt của Trác Phồn, đón gió rơi lệ, đây đúng là một câu chuyện bi thương.

13. Chương 13: Diễn Kịch Phải Diễn Đến Cùng

Tiêu Hàm giật cả nửa ngày mới phát hiện cúc áo còn ngoan cổ rưng rờ sắp đứt ở trên, không khỏi hạ giọng, dùng âm lượng chỉ hai người mới có thể nghe thấy thì thầm: “Cậu không thể mặc mấy thứ đồ vĩa hè dễ xé một chút được hay sao? Không phải trong tiểu thuyết đều xé cái là rách hay sao? Không khoa học gì hết...”

.
. .

Sự thật là lấy bản lĩnh của Ôn Mộ Ngôn, muốn thần không biết quỷ không hay lén vào phòng Tiêu Hàm mà không làm kinh động đến ai là chuyện không thành vấn đề, nhưng bây giờ lại có thêm một đứa con ghê [48]. Huống chi, tuy nói kịch bản mặc kệ chuyện dư thừa, nhưng ngộ nhờ Ôn Mộ Ngôn thật sự mang theo Trác Phồn chạy trốn, đó tuyệt đối là chuyện thay đổi nội dung vở kịch không chạy đi đâu được!

[48] Nguyên văn “tha du bình” – con của người phụ nữ tái giá đưa cùng đến nhà chồng, ý chỉ “của nợ đời”, thứ vướng bận.

Nghĩ đến chuyện có thể Tiêu Hàm vẫn đang chờ mình, Ôn Mộ Ngôn trong lòng thì như kiến bò chảo nóng, mặt ngoài thì còn phải làm ra vẻ vừa mừng vừa sợ, thâm tình chân thành.

Sau này nếu có thể thoát khỏi kịch bản, hẳn tuyệt đối có thể đi tranh giải “Ảnh đế[49]”, Ôn Mộ Ngôn đang cay giễu cợt nghĩ như vậy.

[49] Ảnh đế: Một trong những giải thưởng vàng của điện ảnh Hồng Kông (Phim hay nhất, Đạo diễn xuất sắc nhất, Kịch bản hay nhất, Nam diễn viên xuất sắc nhất, Nữ diễn viên xuất sắc nhất). Sau này người đoạt giải Nam diễn viên xuất sắc nhất gọi là “Ảnh đế”; tương tự, người đoạt giải Nữ diễn viên xuất sắc nhất gọi là “Ảnh hậu”.

Bất kể thế nào, trước tiên phải dụ được tiểu tổ tông này quay về rồi hãy nói: “Trác Phồn, hôm nay tôi chỉ tới thăm em...”

Hắn nói được một nửa như vậy, lập tức đã bị Trác Phồn cắt lời: “Mộ Ngôn, anh không cần nhiều lời, em hiểu rồi!”

Hiểu cái gì? Ôn Mộ Ngôn dùng vẻ mặt mờ mịt nhìn đối phương, đã thấy Trác Phồn thở dài, nét mặt xa xăm nói: “Mộ Ngôn, em biết anh từ nhỏ đã tốt với em, nhưng em thật sự không ngờ anh lại vì em mà mạo hiểm đến cứu em như vậy. Tiêu Hàm là kẻ có dục vọng chiếm hữu rất nặng, vậy mà lại đồng ý cho anh gặp em một lần, chắc hẳn anh đã phải trả cái giá quá nặng khó mà tưởng tượng. Mộ Ngôn, anh nói cho em biết, đây là vì sao?”

Qua mỗi một câu cậu nói, Ôn Mộ Ngôn lại cảm thấy mặt mình đang tái đi một phần, hắn biết trả lời như thế nào? Nếu không trả lời, hành vi lén vào của hắn hôm nay có thể biến thành náo loạn. Còn nếu trả lời, hắn tuyệt đối chính là náo loạn!

Hắn nghĩ lại, mấy lời này nếu để Tiêu Hàm đang sống cùng một mái nhà với Trác Phồn nghe thấy, không biết lúc ấy tên kia sẽ có vẻ mặt gì.

Giờ này khắc này, Ôn Mộ Ngôn bỗng nảy sinh sự đồng cảm [50] trước nay chưa từng có với Tiêu Hàm.

[50] Nguyên văn “Tâm hữu thích thích”, lấy từ câu “Phu tử ngôn chi, vu ngã tâm hữu thích thích yên” (Phu tử nói, trong lòng ai cũng có sự đồng cảm) của “Mạnh tử – Lương Huệ vương”.

“Trác Phồn, em hãy nghe tôi nói, em trăm ngàn lần đừng nghĩ nhiều. Tôi làm việc này chỉ vì chính tôi, tôi nhất định sẽ cứu em ra ngoài, nhưng không phải hôm nay, em mau về trước đi, đừng khiến người khác hoài nghi.” Ôn Mộ Ngôn mắt nhìn bốn phía, tạm thời vẫn chưa có ai chú ý tới nơi này.

Trác Phồn nhìn hắn thật sâu, gật đầu: “Em hiểu. Mộ Ngôn, em biết anh vì không muốn em khó xử mới nói như vậy.”

Mi hiểu cái quỷ ý!

Ôn Mộ Ngôn cố gắng không chế nét mặt của mình để không biến thành mặt Kim quán trưởng [51], dù sao thì làm gì thì làm hắn cũng phải đuổi được Trác Phồn về phòng.

[51] Kim quán trưởng: Nhân vật trong phim “Kim quán trưởng vs Kim quán trưởng vs Kim quán trưởng”, chiếu ở với tên “Tam đại sư phụ”, trong có có một nhân vật có biểu cảm gương mặt rất đặc sắc, giống mặt troll của mình.

Ngay trong lúc hắn rút cuộc mới nhẹ nhàng thở ra được một hơi, chuẩn bị rút lui từ cửa sổ, cửa phòng lại đột nhiên bị mở ra, người tới chính là quản gia Nhân Phúc mang bữa tối đến cho Trác Phồn!

Hai người đang “bị rịn chia tay” trong phòng hoảng sợ, Nhân Phúc hiển nhiên cũng rất giật mình. Rất nhanh, ông đã lớn tiếng sai người đi thông báo với thiếu gia, vừa kêu người từ bên ngoài chặn Ôn Mộ Ngôn lại.

Nghĩ đến chuyện Tiêu Hàm sẽ lập tức đến đây, Ôn Mộ Ngôn nhanh chóng bình tĩnh lại. Hắn đã không định mạo hiểm đào tẩu nữa. Tay chân bám lấy song cửa sổ, chờ Tiêu đại thiếu gia bắt mình quay trở lại. Tuy quá trình kích thích một chút, nhưng kết quả trở về đúng trong kế hoạch là được.

Đáng tiếc hết lần này tới lần khác lại có người không cho hắn như nguyện – Trác Phồn bước xa một cái xông tới chắn trước cửa sổ, che khuất cơ thể hắn. Trong tay không có vũ khí sắc bén gì, cậu đành phải quơ một cái bình hoa, ném vỡ nó, sau đó nhặt một mảnh vỡ nhỏ kề lên cổ mình.

Tiêu Hàm vội vã chạy tới là lúc nhìn thấy Trác Phồn mang vẻ mặt thấy chết không sờn đòi tự sát như vậy. Hắn nhíu đầu lông mày, nghe Nhân Phúc báo cáo tình huống vừa rồi, nhưng cửa sổ bị Trác Phồn cản trở. Hắn không nhìn thấy rút cuộc thì Ôn Mộ Ngôn còn ở đó hay ở bên ngoài. Mà hắn vừa bước được hai bước, Trác Phồn đã lập tức hô to: “Anh dám tiến thêm một bước, tôi sẽ chết cho anh xem!”

“...” Đây đi! Bình thường trăm phương nghìn kế muốn chạy trốn, sao không thấy có quyết tâm này?

Tiêu Hàm đành phải đứng tại chỗ, không dám tiếp cận cậu. Rơi vào đường cùng, hắn cũng không còn cách nào khác. Tuy hắn không tin người này dám xuống tay thật, nhưng ngộ nhỡ bị thương, chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến nội dung vở kịch hai ngày sau hay sao?

Tiêu Hàm hết đường xoay sở, hắn không biết Ôn Mộ Ngôn đang bám ở ngoài cửa sổ đang không ngừng kêu khổ, tay hắn đã mỏi nhừ. Hắn vốn muốn leo hắn lên, ai biết Trác Phồn như “thần giữ cửa” chắn hết cửa sổ, một tay còn đưa ra sau lưng tới lưng lui không ngừng ra hiệu bảo mình chạy mau.

Ôn Mộ Ngôn né tránh bàn tay thiếu chút nữa vả lên mặt mình lần thứ N, buồn bực cảm thấy mình đã sắp ngã xuống.

“Đâu hết rồi! Mau bắt hắn, đừng để hắn chạy!” Sau một lúc thì bảo vệ biệt thự đã vây dưới lầu. Ôn Mộ Ngôn nghĩ rằng không thể quay về phòng, vậy cũng chỉ có thể treo xuống để bảo vệ bắt.

Quả nhiên, Tiêu Hàm cũng rất phối hợp để bảo vệ không làm bị thương Tiêu Hàm, lễ phép mời người ta về thư phòng là được.

Tuy rằng mệnh lệnh của hắn được nói ra trước mặt mọi người trong phòng, nhưng Trác Phồn lại cố tình không tin. Cậu thái độ bảo Tiêu Hàm lập tức thả người, hơn nữa nhất định phải nhìn tận mắt Ôn Mộ Ngôn đi khỏi đây mới được, nếu không sẽ dùng mảnh vỡ trong tay cắt đứt cổ mình!

Tiêu Hàm và Ôn Mộ Ngôn hai người đứng là muốn chết, nhưng ném chuột lại sợ vỡ đồ. Tiêu Hàm sắc mặt âm trầm hung hăng đưa mắt khoét Trác Phồn một lỗ, chỉ có thể hạ lệnh thả người. Trác Phồn đứng bên cửa sổ nhìn Ôn Mộ Ngôn lưu luyến cẩn thận mỗi bước rời đi, còn tưởng rằng đối phương không bỏ được mình, cảm động không thôi, gào lên với hắn: “Mộ Ngôn anh mau đi nhanh, đừng lo cho em! Chúng ta sẽ gặp lại nhanh thôi!”

Đột nhiên nghe thấy như thế, Ôn Mộ Ngôn lão đảo một cái, gồng mình gắng sức kiềm chế, hận mình không thể quay lại lấy đồ giày dí lên cái bản mặt xúc động ấy của cậu, lại mang vẻ mặt chết lặng bay ra khỏi cổng biệt thự.

Đầu kia Tiêu Hàm cũng không nhận được nữa mà lấy tay bưng mặt. Nghĩ đến tâm trạng lúc này của Ôn Mộ Ngôn, hắn vừa bực mình vừa buồn cười. Cuối cùng nhìn thấy ánh mắt Trác Phồn nhìn sang, hắn không khỏi cảm thấy bất lực. Mặc kệ những câu nói vô nghĩa của cậu, hắn mang vẻ mặt chết lặng nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Bởi vì một câu nhẹ nhàng của kịch bản mà trong ba ngày này Tiêu Hàm đều ở yên trong Tiêu gia yên tĩnh chờ Mộ Ngôn đến, cho nên hắn không được bước ra khỏi cửa, chỉ có thể làm tổ trong thư phòng vụng trộm gọi điện thoại cho Ôn Mộ Ngôn. Hai người cảm thông cho nhau, nói kịch bản chỉ là nói bậy. Ôn Mộ Ngôn cũng không bỏ cuộc, lại chạm vào cửa, đáng tiếc lại bị Trác Phồn phá hỏng chuyện tốt, cuối cùng không giải quyết được gì.

Sự trùng hợp thần kỳ này khiến hai người cho là nếu họ hoạt động bí mật – ma cao một thước thì kịch bản sẽ âm thầm biến đổi – đạo cao một trượng.

Rất nhanh, họ đã phát hiện kịch bản có sự thay đổi – đúng vậy, kịch bản đã sửa lại!

Vốn là ba ngày sau hẹn Ôn Mộ Ngôn tới gặp Trác Phồn, sau đó Ôn Mộ Ngôn lén giấu cho Trác Phồn một khẩu súng lục bỏ túi. Tốt xấu gì thì Trác Phồn cũng từng là thái tử hắc đạo, tuy rằng “tâm tính thiện lương”, nhưng dù gì cũng đã dùng đến súng. Đêm đó Trác Phồn dựa vào nó mà chạy trốn, Ôn Mộ Ngôn tiếp ứng bên ngoài. Hơn nữa trong quá trình lẩn trốn, Tiêu Hàm đuổi theo đến nơi, trong cơn giận dữ đã bắn trúng cánh tay Trác Phồn. Thế nên sau đó cả thân thể và tâm hồn của Trác Phồn đều bị đả kích nghiêm trọng, hoàn toàn tâm như tro tàn. Còn Tiêu Hàm trong cảnh đối phương sống chết chưa rõ, mất hết tung tích thì ngày đêm lo lắng sợ hãi, hoàn toàn tỉnh ngộ, rốt cuộc phát hiện trong quá trình trả thù Trác Phồn, hắn đã yêu cậu thật nhiều!

Từ đó về sau bắt đầu ăn năn tiến hành công cuộc “tìm vợ” dài dòng, từ tra công mặt lạnh báo thù biến thành tình trùng trung khuyến công.

Nhưng trong đêm trước ngày hôm ấy, Tiêu Hàm và Ôn Mộ Ngôn gần như đồng thời phát hiện ra nội dung vở kịch đã xuất hiện biến hóa. Ôn Mộ Ngôn vốn được sắp xếp chỉ cần đứng ngoài tiếp ứng bây giờ lại phải tự mình lên vào Tiêu gia cứu Trác Phồn ra. Bên phía Tiêu Hàm lại phải làm một chuyện còn kì lạ hơn.

Không chỉ có như thế, ngay cả tình tiết sau đó là đuổi theo bắn trúng Trác Phồn cũng đã sửa lại... Phần nội dung được thay đổi đúng là... không đành lòng nhìn thẳng.

“Cậu cũng phát hiện kịch bản thay đổi?”

Đêm dài yên tĩnh, Tiêu Hàm đốt một điếu thuốc, vắt hai chân ngồi trên ghế sofa đơn ở thư phòng, ly cà phê đen trên bàn nhỏ tỏa ra hương vị thơm nồng, trong mùi cafe khó mà không phát hiện ra vị đắng chát.

“... Ồ.” Trong điện thoại, Ôn Mộ Ngôn trầm mặc một chút, cười khổ: “Anh có cảm thấy kịch bản này đặc biệt không muốn nhìn thấy tôi hay không?”

“Cậu chưa từng nghe thấy câu này sao? ‘Nhân vật chính chỉ dùng để thúc đẩy nội dung vở kịch, còn nhân vật phụ là để yêu thương.’ Cậu không bi tình một chút, sao có thể khiến người khác thương cảm đồng tình đến chết đi sống lại?” Tiêu Hàm thở ra một hơi, nghịch đầu thuốc lá trên tay, mây nhẹ chau lại, trong lời nói tuy có bốn cột, nhưng khẩu khí lại không thoải mái.

“Vậy để mấy người đó chết đi sống lại đi, tôi chỉ muốn sống an ổn thôi.” Ôn Mộ Ngôn buồn bực đáp.

Nghĩ đến tình tiết ngày mai, Tiêu Hàm không khỏi cũng có chút xấu hổ: “... Vậy ngày mai cậu chuẩn bị thế nào?”

“Đi đến đâu nghĩ tới đó vậy, nếu kịch bản đã sửa lần đầu tiên thì sẽ sửa lần thứ hai, ai biết được ngày mai sẽ có thay đổi gì.”

“Chà, lạc quan như vậy a~.” Tiêu Hàm giãn mày ra, khẽ cười: “Hay là kỳ thật cậu rất mong chờ ngày mai?”

“... Ai ai ai mong chờ!”

Tiêu Hàm không nhận được vui vẻ: “Ai ai ai cả lắm nói ai!”

“... Mẹ nhà anh!”

“Ôn Mộ Ngôn, cậu có phát hiện không, phần nội dung vở kịch chúng ta có thể do thám trước trong khoảng thời gian gần đây càng lúc càng ngắn?” Tiêu Hàm thay đổi vẻ mặt nghiêm túc.

“Ồ, vốn có thể biết trước chuyện mười ngày nửa tháng, nay nhiều nhất là hai ba ngày.”

Tiêu Hàm tạm dừng một hồi, suy tư một chút để tìm từ: “Vậy có thể... sẽ có một ngày chúng ta giống như người thường, không biết giây sau sẽ xảy ra chuyện gì hay không?”

Nghe hẳn đoán vậy, Ôn Mộ Ngôn lập tức vui vẻ trở lại: “Có phải nghĩa là chúng ta sắp nhảy ra được khỏi sự luân hồi của kịch bản?”

“Chắc vậy, dù sao cũng chỉ đoán mà thôi.” Tiêu Hàm nhét miếng thuốc vào miệng, hàm hồ hỏi: “Nếu thật sự như vậy, cậu có nghĩ tới chuyện đi làm diễn viên không, tuyệt đối lô hỏa thuần thanh [52].”

[52] Lô hỏa thuần thanh: Chỉ sự điều luyện, thành công lớn. Tương truyền Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lê màu xanh, coi là đã thành công, ví với sự thành thực của học vấn, kĩ thuật...

“Ha, ý hay! Vậy còn anh? Anh có mong muốn gì?” Ôn Mộ Ngôn hùng hực hào hứng hỏi.

Tiêu Hàm dí tàn thuốc vào gạt tàn, ánh mắt xa xăm, nghiêm túc trả lời: “Tôi chỉ có một mong muốn hết sức đơn giản, cưới một phú bà mắc bệnh nan y, nhẹ nhàng giản dị sống hết một đời.”

“... Anh muốn hơi nhiều rồi đấy, đồ gay chết tiệt!”

Mặc kệ họ có dự đoán tương lai thế nào, ngày hôm sau vui tai vui mắt đã tới.

Ôn Mộ Ngôn đến rất đúng hẹn, hơn nữa yêu cầu muốn một mình nói chuyện với Trác Phồn. Sắc mặt Tiêu Hàm tối đen không rõ, đưa họ đến một tầng hầm âm u. Nơi này ngoại trừ một cánh cửa bên ngoài thì chỉ còn một lỗ thông gió lớn cỡ bàn tay, dù có chấp cánh cũng không bay ra được.

Không những vậy, bên trong còn trang bị máy giám thị, đây cũng là do Tiêu Hàm cố ý chuẩn bị trong vòng ba ngày này.

Cũng không biết hai người họ nói gì, Ôn Mộ Ngôn tỏ vẻ hết sức kích động, như thể không thể kìm nén được mà muốn ép hôn Trác Phồn. Tiêu Hàm dưới sự giận dữ, một cước đá văng cửa tầng hầm, đám vệ sĩ phía sau nối đuôi nhau mà vào, một tay tách hai người ra.

Ôn Mộ Ngôn và mọi người đánh nhau một trận, nhưng hẳn không thể địch lại số đông, cuối cùng bị vài người trói tay chân lại.

Chớ nói kịch bản lười biếng, dù sao thì đây cũng không phải truyện võ hiệp.

“Tiêu Hàm, anh làm gì? Anh đã đồng ý cho chúng tôi gặp nhau một mình, lại còn giám thị chúng tôi!” Trác Phồn giãy dụa không có kết quả, thở hồng hộc găm lên. Vừa rồi bị ép hôn còn hơi khước từ gọi là, nay thì lập tức vùng dậy như cùng chung mối thù.

“Ồ, Ôn Mộ Ngôn, bản lĩnh của mày cũng không nhỏ, còn mang thứ này vào đây... Đây, đây là cái gì?” Tiêu Hàm căn bản không để ý tới cậu, quay đầu lục lợi trên người Ôn Mộ Ngôn một trận, sờ thấy vài vật lạ trong quần áo hắn, nghĩ rằng đây có lẽ chính là súng lục bỏ túi, vừa nhớ kỹ lời kịch vừa móc mấy cái đó ra.

Kết quả... Cái này, cái này là bao cao su và dầu bôi trơn chuyên dụng cho nam!

... Khoan đã, hung khí đâu?! Người này có cần phải chuẩn bị đầy đủ như vậy hay không?

Tiêu Hàm sững sờ nhìn Ôn Mộ Ngôn, tên kia lập tức tỏ vẻ xấu hổ hận không thể chôn mình luôn, ra sức ra hiệu cho hắn bảo súng ở túi bên kia.

Tiêu Hàm ngượng ngùng ho một tiếng, cực kỳ nhanh tay móc súng ra.

“Trác Phồn, em coi tôi là thằng ngu sao? Dám lén lút làm mấy chuyện này ngay dưới mắt tôi, vậy bây giờ tôi sẽ cho hai người biết kết quả của việc chọc giận tôi là gì!” Tiêu Hàm bình tĩnh lạnh mặt cười một tiếng,

dùng sức bóp cầm Trác Phồn, neho lại hai mắt, oán hận nói: “Em quả nhiên cùng họ Ôn tình cảm tốt đẹp, em đã dùng mạng mình uy hiếp tôi không được động vào hắn. Được thôi, tôi không giết hắn, nhưng tôi sẽ để em tận mắt thấy tôi hủy diệt hắn như thế nào!”

“Tiêu... Tiêu Hàm... anh muốn làm gì? Anh muốn trả thù thì cứ trả thù tôi! Anh...” Đến lúc này, Trác Phồn rốt cuộc đã lộ ra vẻ sợ hãi, bất lực mà tuyệt vọng lắc đầu.

Nhưng Tiêu Hàm đã ra hiệu cho đàn em kéo cậu ra xa, không thềm nhìn cậu nữa, ánh mắt chỉ lạnh lùng chăm chú nhìn gương mặt Ôn Mộ Ngôn.

Chỉ chốc lát sau, Tiêu Hàm đã kiên quyết ra tay xé quần áo hắn...

Ồ, sao không rách?

Tiêu Hàm giật cả nửa ngày mới phát hiện cúc áo còn ngoan cố rụng rời sắp đứt ở trên, không khỏi hạ giọng, dùng âm lượng chỉ hai người mới có thể nghe thấy thì thầm: “Cậu không thể mặc mấy thứ đồ vĩa hè dễ xé một chút được hay sao? Không phải trong tiểu thuyết đều xé cái là rách hay sao? Không khoa học gì hết...”

Ôn Mộ Ngôn vô lực liếc một cái xem thường – tha lỗi cho việc hắn là thằng ngốc [53] cả đời tiêu xài trác táng!

[53] Nguyên văn “nhị hàng”, ngôn ngữ mạng TQ chỉ những kẻ khờ hoặc chửi người khác ngu với ý nhục mạ. Nhị là 2, từ này giống từ 2B là thằng ngu. Hiện nay bên đó còn dùng từ này với ý nghĩa biểu lộ cảm xúc .

Trác Phồn ở phía sau kêu khàn giọng đến cạn kiệt sức lực, giống như người bị cưỡng hiếp là mình vậy. Tiêu Hàm trêu ghẹo nửa ngày, cuối cùng đã lột sạch được hắn ra, trên trán đã đổ một thác mồ hôi.

Hắn dùng thân thể che khuất động tác của hai người, bôi dầu trơn rồi liền xách súng ra trận giã thẳng phủ Hoàng Long [54]. Cơn đau lúc đầu qua đi, Ôn Mộ Ngôn dần dần không nhận được kêu thành tiếng, tiếng rên càng cùng càng biến điệu. Lần này đến lượt Tiêu Hàm sụp đổ: “Đại ca, tôi đang cưỡng hiếp cậu đấy, đừng kêu gọi tình như vậy có được không!”

[54] Phủ Hoàng Long: Đô thành nước Kim thời xưa, nay là huyện Nông An, tỉnh Cát Lâm, Trung Quốc. Sau dùng để chỉ sự hiểm yếu của địch (điểm G đó điểm G đó).

14. Chương 14: Đánh Đẹp Lắm!

Dù sao một tương lai chứa đầy ẩn số mới là một tương lai thật sự chứ không phải bị sắp đặt trong u mê, nắm mũi dẫn đi.

.
. .

Đại khái là rất nhập vai, tiếng thét gào của Trác Phồn đều bay xa thành âm thanh bối cảnh. Ôn Mộ Ngôn ngửa đầu thở gấp một hơi mới kịp phản ứng lời của hắn, không khỏi giả vờ tức giận: “Tôi đã bị cưỡng hiếp bao giờ đâu, sao mà biết được!” Gương mặt của hắn hơi hơi chuyển sang màu ửng đỏ, không biết là do tức giận hay do nguyên nhân nào khác.

Tiêu Hàm dè lại tay hắn. May mắn là lúc này kịch bản đang miêu tả tâm lý tương đối nhiều, ngộ nhờ để hắn vừa phải làm vừa phải niệm theo lời kịch, hắn rất lo không biết mình có nhận được mà không phá hỏng chuyện hay không.

Tầng hầm này độ ẩm không cao, hơi lành lạnh. Vậy mà hai người đang vận động lại nóng đến người đầy mồ hôi. Tiêu Hàm vẫn rất chú ý đến cảm giác của Ôn Mộ Ngôn, lúc này cũng sắp không nhận được nữa, thứ chôn ở nơi vừa nóng vừa chặt bên trong của đối phương hung hăng húc vài cái, cảm giác sáng khoái làm hắn hừ nhẹ ra tiếng: “Bây giờ... không phải đang bị thế hay sao... Cậu có thể học một chút...”

Ôn Mộ Ngôn bị húc đến cả người mất hết sức lực, hầu kết trên cổ không ngừng chuyển động, nghe Tiêu Hàm nói như thế, ác ý co siết lại mặt sau, hô hấp nặng nề, thấp giọng hừ hừ: “Mấy chuyện thế này... Ai muốn học... hả...”

Tiêu Hàm bị hấn kẹp chặt đến suy nghĩ nóng lên, vất vả giữ vững. Hấn ha ha cười lạnh: “Ôn Mộ Ngôn, anh còn ngại chưa nếm đủ đau khổ phải không? Hay nên nói anh chính là đồ dâm đẳng, trời sinh đã thích bị người ta đè? Chỗ này của anh cần tôi cũng chặt thật.” Vốn là lời kịch cố ý nhục mạ, nhưng bật ra từ miệng Tiêu Hàm, trầm thấp thì thầm, âm cuối nhẹ vút cao, mang theo vài phần tình cảm.

Thứ tình cảm đó lọt vào trong tai Ôn Mộ Ngôn lại tăng thêm bảy tám phần. Bụng hấn siết lại từng đợt, khàn khàn cúi đầu kêu một hồi, không kim lòng được giữa đầu muốn hôn.

Tiêu Hàm kinh hãi, gồng mình gắng sức kiềm chế để không cúi đầu hôn hấn, kéo đầu hấn xuống, hô hấp dồn dập: “Muốn chết à, có kẻ nào bị cưỡng hiếp mà có phản ứng này?”

Ôn Mộ Ngôn cắn môi cực kỳ oan ức: “Tôi quên...”

Mặc dù lúc này Tiêu Hàm không nhận được nảy sinh cảm giác bị đánh bại, ánh mắt của người dưới thân lại đang chìm trong tình dục ướt át, cái nhìn ấy khiến hấn cả người khô nóng, húc thật mạnh mấy cái rốt cuộc cũng tiết ra.

Nhưng “lốp xe họ Ôn” đáng thương vốn không có sự dai ngộ này, chỉ có thể run rẩy đứng sừng sững, hấn ngay cả đưa tay đi kiểm tra cũng không được.

Đẩy Ôn Mộ Ngôn ra, Tiêu Hàm mạo hiểm sơ suất nhặt hai mảnh quần áo lên che đậy cho hấn, miệng đùa cợt lớn tiếng: “Ném người này ra ngoài, đừng làm bẩn chỗ này.”

Đúng lúc này, dị biến nảy sinh bất ngờ...

Trác Phồn tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình bạn tốt bị cưỡng hiếp, vốn sẽ hai mắt vô thần không phản ứng được chút gì, nay lại đột nhiên bùng phát, đột ngột giãy ra khỏi sự canh chừng của đám vệ sĩ, nhặt được súng gờ lên chỉ vào Tiêu Hàm, mặt đầy nước mắt, run rẩy nói: “Tiêu Hàm, tôi thật không ngờ... thật không ngờ... anh lại hận tôi đến nước này. Anh làm nhục tôi còn chưa đủ, lại xuống tay với cả Mộ Ngôn! Anh ấy rõ ràng vô tội! Chẳng lẽ chỉ vì anh ấy thích tôi? Mộ Ngôn chỉ thích tôi mà thôi, vậy có gì sai? Thả chúng tôi đi! Nếu không tôi sẽ giết anh, chúng ta cùng chết!”

Tiêu Hàm và Ôn Mộ Ngôn sớm biết mọi chuyện sẽ diễn biến như vậy cũng không quá giật mình. Tiêu Hàm lạnh lùng nhìn Trác Phồn, nhìn hòng súng màu đen ngòm không ngừng run run kia, tỏ vẻ cười nhạt. Hấn chậm rãi xoa xoa quần áo bị bẩn, ánh mắt nhìn quét qua trên người Trác Phồn và Ôn Mộ Ngôn, nhẹ nhàng nói một câu: “Được, mở cửa, để họ đi.”

“Thiếu gia...” Hai vệ sĩ còn muốn nói điều gì đã bị Tiêu Hàm đưa tay ngăn lại.

Tiêu Hàm hếch hàm nở nụ cười lạnh lẽo không ngừng bước từng bước tới gần Trác Phồn: “Em thực sự dám nổ súng ư?”

“Anh... anh đừng đến đây!” Trác Phồn chạy vội tới bên người Ôn Mộ Ngôn, dìu hấn lên. Ôn Mộ Ngôn miễn cưỡng mặc lại quần áo, hai đùi vẫn hơi run lên, lúc này cũng chẳng quan tâm gì nữa, kéo Trác Phồn đi ra đến cửa.

...

“Thiếu gia, có cần đuổi theo không ạ?”

Sắc mặt Tiêu Hàm âm trầm, lạnh giọng nói: “Đuổi theo, bất cứ lúc nào cũng phải báo cáo lại hành tung của họ cho tôi, nếu để mất dấu vết thì cũng đừng quay lại gặp tôi nữa.”

“Vâng, thiếu gia.”

Một đuổi một chạy, cho đến tận ba ngày sau, Tiêu Hàm vẫn không hiểu rốt cuộc thì kịch bản muốn hấn làm gì. Hấn chỉ mơ hồ cảm thấy chuyện xảy ra tiếp theo sẽ không được hợp ý.

Trong thời gian chờ đợi, hắn không khỏi có chút nôn nóng. Thậm chí hắn còn nghĩ rằng nếu chỉ dựa theo nội dung của vở kịch là khiến hắn hối tiếc không kịp, quỳ liếm tiện thụ thì cũng được, tốt xấu gì hắn cũng có thể ứng phó, hắn đã sớm thấu hiểu vở kịch này. Nhưng bây giờ lượng nội dung mà hắn có thể thăm dò càng lúc càng ngắn, trở ngại chính là Ôn Mộ Ngôn đang ở cùng Trác Phồn, hắn không thể gọi điện thoại thương lượng được.

Rốt cuộc nhìn đến ngày thứ ba, tầng sương mù trong đầu dần dần tản đi, những chuyện sắp xảy ra từng chút từng chút một khắc trong ý thức của hắn.

...

Trong ánh sáng u ám của ngọn đèn trong phòng ngủ, Tiêu Hàm trầm tư ngồi dưới ánh đèn, khuỷu tay đặt trên tay vịn ghế, mười ngón tay lồng vào nhau, bị ngọn đèn hắt xuống sàn nhà một cái bóng mơ hồ, giống như một con chim đang giương cánh. Tiêu Hàm nhìn chằm chằm vào cái bóng của mình, chậm rãi buông tay xuống.

Hắn cần một quyết định. Hắn biết giờ phút này chỉ sợ Ôn Mộ Ngôn cũng đang vì quyết định này mà rối rắm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Nhân Phúc liền tới báo, Trác Phồn và Ôn Mộ Ngôn bị người của hắn tìm thấy đang trốn trong một nhà kho ở ngoại ô.

Tiêu Hàm hơi hơi vuốt cằm, hắn nhắm mắt lại, nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra tiếp theo, trong lòng đã có tính toán. Chỉ là hiện tại hắn đã không thể nhìn thấy chuyện ngày mai. Xem ra năng lực mà kịch bản giao cho hai người bọn họ đang dần dần bị tước đoạt.

Nhưng chuyện này chưa hẳn là chuyện xấu. Dù sao một tương lai chứa đầy ẩn số mới là một tương lai thật sự chứ không phải bị sắp đặt trong u mê, nắm mũi dẫn đi.

Nhưng dù như vậy, cốt truyện “tra – tiện” của kịch bản hãy còn đó, nếu hắn ngang nhiên cãi lời, không chừng sẽ xảy ra chuyện gì.

“Mang theo vài người đi với tôi.” Tiêu Hàm một ngụm uống hết sữa, lau miệng, đứng dậy từ ghế salon.

Nhân Phúc nhú mày: “Thiếu gia, những chuyện nhỏ nhặt này không cần ngài tự mình đi, để người dưới đưa Trác Phồn thiếu gia về gặp ngài là được.”

Tiêu Hàm lắc đầu, không giải thích nhiều: “Đi thôi.”

“... Vâng.”

Trong ba ngày qua, Ôn Mộ Ngôn vô cùng trầm mặc, mặc dù dưới sự an bài cố ý, hắn có thể thoát khỏi người theo dõi, nhưng đối với sự an ủi và quan tâm không ngừng của Trác Phồn, hắn có vẻ rất là có lệ.

Thái độ của hắn không giống sự ôn hòa và thâm tình ngày thường là mấy, nhưng Trác Phồn cũng không quá nghi ngờ. Dù sao thì hắn cũng vừa trải qua chuyện sỉ nhục như vậy. Trong mắt Trác Phồn, đây là vết nhơ lớn nhất đời người. Nếu người hôm đó là cậu, chỉ sợ chuyện tự sát cậu cũng đã nghĩ đến. Bây giờ Ôn Mộ Ngôn lại yên lành như không có chuyện gì xảy ra ngồi trước mặt cậu, Trác Phồn đã cảm thấy rất không bình thường.

Căn bản là cậu không biết chuyện sắp sửa xảy ra trước mắt mới là chỗ khó thật sự của Ôn Mộ Ngôn.

“Mộ Ngôn, chúng ta đã ở đây cả đêm, bây giờ chúng ta nên đi đâu?”

Nhìn dáng vẻ không chút lo lắng của Trác Phồn, hắn bất đắc dĩ lắc đầu: “Không cần đi nữa.”

“Vì sao?”

Tiếng phanh xe và tiếng bước chân bên ngoài nhà kho đã thay thế cho câu trả lời của Ôn Mộ Ngôn.

“Chết rồi, nhất định là người của Tiêu Hàm đã lần đến đây. Mộ Ngôn chúng ta mau trốn đi!” Trác Phồn kéo hần dậy, muốn chạy đến cửa sau. Ai ngờ hần vẫn ngồi yên tại chỗ, không hề nhúc nhích, căn bản không có định đứng dậy.

“Không cần phải chạy, nơi này chỉ lớn cỡ bàn tay, có thể chạy được đi đâu?” Ôn Mộ Ngôn thở dài, cầm khẩu súng lục bỏ túi trong tay, nhắm mắt dưỡng thần: “Cứ ở đây chờ hần đi.”

“Nhưng...” Trác Phồn cau mày, cứ đi qua đi lại.

Nghe thấy phía trước truyền đến tiếng rầm một cái, nghĩ rằng cửa nhà kho đã bị mở ra, những chuỗi tiếng bước chân tiến vào, rất nhanh đã xâm nhập đến nơi hai người họ lẩn trốn. Chỉ thấy Ôn Mộ Ngôn thần thái tự nhiên, tay còn cầm súng, đứng phía sau là Trác Phồn thấp thỏm lo âu lại cố gắng bình tĩnh. Đám người như gặp kẻ địch, hướng súng về phía Ôn Mộ Ngôn.

Chốc lát sau, Tiêu Hàm mặc áo gió màu đen chậm rãi đi đến, làm một tư thế, vài gã đàn ông lực lưỡng ở ngoài cửa lập tức lui về đứng phía sau hần, bất động như núi.

Ánh mắt lạnh lùng của hần quét một vòng trên người hai người, thoáng cười: “Ba ngày không gặp, xem ra hai vị sống không tệ, chỉ là không biết hôm nay còn có thể trốn được nữa không?”

Ôn Mộ Ngôn chăm chú nhìn hần một lát, không nhìn ra tin tức gì từ trong mắt hần, hít sâu một hơi, tiếp lời: “Vậy phải hỏi khẩu súng trong tay tao đã.”

“Ha, Ôn Mộ Ngôn, mày có tin chỉ một câu của tao, mày có thể biến thành một cái rây hay không.” Tiêu Hàm nhếch mi cười cười, hần khẽ vươn tay, nhận lấy một khẩu súng từ người bên ngoài, kéo chốt ra, nhắm ngay ấn đường Ôn Mộ Ngôn.

Đối phương cũng không cam chịu yếu thế, hai người giơ súng chỉ nhau mà đứng, trong lúc đó, không khí ngưng tụ mà trầm lắng.

“Dừng tay!” Trác Phồn vẫn bị Ôn Mộ Ngôn bảo vệ phía sau rốt cuộc không nhịn được được. Cậu lao tới chắn giữa hai người đang giằng co, giang hai tay ra, nhưng không biết nên ngăn ai, cuối cùng nhìn Tiêu Hàm, lại nhìn Ôn Mộ Ngôn, thần sắc đau khổ, ngữ khí ưu thương: “Xin hai anh, đừng vì tôi mà làm người khác bị thương! Mọi chuyện đều là lỗi của tôi!”

Nghe cậu nói như thế, Ôn Mộ Ngôn và Tiêu Hàm đều phun một bãi máu trong lòng.

“Tiêu Hàm, anh tới đây không phải muốn đưa tôi về hay sao? Được, tôi về với anh là được, chỉ cần anh thả Mộ Ngôn, tôi sẽ đi theo anh.” Trác Phồn dùng vẻ mặt đánh cược mọi thứ nói vậy, mặt đầy nước mắt, gắng sức kiềm chế nỗi đau của bản thân, thể hiện tinh thần gan dạ vì bạn mà hy sinh hết mình, tuyệt đối không vì chuyện hai vĩ đại cao phú suất công vì mình mà tranh đấu đến một sống một còn mà ngẫm đắc chí!

“Tôi giết hần rồi, em không muốn cũng phải đi theo tôi.” Tiêu Hàm lạnh lùng nói, không nhúc nhích chút nào, ánh mắt của hần từ đầu tới đuôi vẫn đặt trên người Ôn Mộ Ngôn, còn không liếc mắt nhìn cậu được nửa cái.

“Tốt nhất là mày và đám tay chân của mày nên bỏ súng xuống, nếu không trước khi mày giết được tao, đầu của mày nhất định sẽ có vài lỗ thủng.” Ôn Mộ Ngôn đối diện với hần, nếu không có lời thoại lãnh khốc như thế, ánh mắt triền miên thật là khiến người ta nghĩ rằng đây là một đôi tình nhân.

“Được thôi, để xem ai ra tay nhanh hơn.” Cánh tay giơ súng của Tiêu Hàm không nhúc nhích chút nào, nhưng trong lòng tại âm thầm kêu khổ, tay tê rồi đấy!

“Dừng!” Trác Phồn lúc này thật sự hoảng loạn, cậu cắn răng một cái chắn trước người Ôn Mộ Ngôn, nói với Tiêu Hàm: “Tiêu Hàm, Mộ Ngôn đã nhiều lần cứu tôi, tôi không thể giương mắt nhìn anh giết anh ấy. Nếu anh nổ súng, hãy giết tôi trước đi!”

Tiêu Hàm khinh thường bĩu môi, rất muốn lập tức nổ súng thành toàn con người “vô tư” đặt tình bạn lên trước tình yêu này.

Nếu đổi lại là tra công chắn trước mặt pháo hôi thụ uy hiếp tiểu thụ, vậy lúc đó kết quả nhất định là đôi cầu nam nam này bị bắn chết luôn?

Nhưng trước mắt...

Tiêu Hàm nhú nhú mày, buồn bực là... Trác Phồn đang chặn tầm mắt của hắn, hắn hoàn toàn không thể trao đổi ánh mắt với Ôn Mộ Ngôn. Chẳng lẽ thật sự phải làm theo yêu cầu của kịch bản, mỗi người hứng một viên đạn? Mặc dù biết sẽ không chết, nhưng nghĩ cũng thấy đau! Nếu phải chịu sự tra tấn này, chi bằng...

Đúng lúc này, một bàn tay từ phía sau Trác Phồn duỗi tới mặt cậu. Ngay sau đó, không đợi cậu kịp phản ứng, Ôn Mộ Ngôn dùng hết sức từ hồi bú sữa mẹ đến giờ, gồng sức đánh bay Trác Phồn không hề phòng bị dính vào tường!

Ôn Mộ Ngôn vừa xoa bả vai, vừa oán giận: “Tay tê kinh! Không cầm súng được nữa.”

Tiêu Hàm cầm nín trong chốc lát. Hắn nhanh chóng ra hiệu cho đám đàn em đang há hốc mồm rời khỏi đây, nhú mày nghiêm túc trách cứ:

“Sao cậu có thể làm thế với Trác Phồn yêu thương của chúng ta?!”

Không đợi Ôn Mộ Ngôn lên tiếng, Tiêu Hàm đã nghiêm túc bật ngón cái khen ngợi: “Đánh đẹp lắm!”

“...”

15. Chương 15: Trêu Nhau À!

Khóe miệng Ôn Mộ Ngôn giật giật một chút, tỏ vẻ không có gì đáng ngại buông tay: “Nếu anh không đến tìm tôi, cùng lắm thì tôi đi tìm anh là được.”

.
. .

“Đến lúc nào rồi mà anh còn tâm trạng nói giỡn!” Ôn Mộ Ngôn dờ khóc dờ cười thở dài.

“Cậu không đánh chết người ta đấy chứ?” Tiêu Hàm quay đầu nhìn một đồng hình chữ đại dính trên tường kia, nhú mày. Dù sao thì chẳng bao lâu nữa họ cũng sẽ không chết tử tế được, một chút tâm trạng chịu trách nhiệm cũng không có.

Ôn Mộ Ngôn vội vàng bước tới kéo Trác Phồn từ trên tường xuống, nhìn trái nhìn phải: “Chưa chết, mới bất tỉnh thôi, chỉ là ngực lại thêm phẳng...”

“Có phải đàn bà đâu.” Tiêu Hàm đã không còn sức mà giỡn tiếp: “Nói chung là đời này của chúng ta đã chấm dứt. Nói đi, cậu muốn chết thế nào?”

“Lời này sao giống đại boss phản diện nói với nhân vật chính nghĩa vậy?” Ôn Mộ Ngôn buông Trác Phồn ra, ngồi xổm đối diện với Tiêu Hàm, hươ hươ khẩu súng trong tay: “Tôi thấy đời này chẳng có ai giống chúng ta, ngồi ở đây vui vẻ thảo luận chuyện tự sát thế nào.”

Nhìn khẩu súng lục lạnh lẽo kia, Tiêu Hàm nhả lại cả mặt: “Sớm biết rằng cậu nghĩ thế, chi bằng lúc này tôi trực tiếp ghim cho cậu một viên đạn, chết tử tế không bằng còn sống.”

“Hai chuyện này không giống nhau. Anh cho tôi một viên đạn, tôi cũng sẽ không chết. Nhưng sống mà phải chịu tội thì cũng chẳng có kết thúc tốt đẹp. Chẳng thà để tôi tự mình chấm dứt, dù sao thì nhảy mất là xong. Không giống người nào đó, tôi không sợ đau.” Ôn Mộ Ngôn nhún vai, cố gắng làm cho mình thoải mái một chút.

Tiêu Hàm vô cùng buồn bực: “Cậu hả hê cái gì? Cậu chết rồi tôi làm sao bây giờ?”

Ôn Mộ Ngôn thần bí cười cười, nghiêng đầu qua, mập mờ nói: “Chi bằng tôi đánh ngất anh, sau đó một phát kết liễu, cam đoan nhanh – chuẩn – dứt khoát, tuyệt đối không đau, an toàn hữu hiệu.”

“... Bộ đang quảng cáo phụ khoa hở?” Tiêu Hàm không khỏi đưa tay sờ sờ cổ mình, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hấn: “Cậu có làm được không đấy? Nếu đánh lệch, tôi không ngất được thì cũng đau chết.”

“Tôi biết ngay anh sẽ nói như vậy mà. Đúng là không biết dây thần kinh cảm giác đau của anh lớn lên thế nào nữa...” Ôn Mộ Ngôn móc trong túi quần ra một viên thuốc vứt cho hấn: “Thuốc mê đặc chế, uống nó xong cam đoan sẽ bất tỉnh như lợn chết, sét đánh cũng không dậy được.”

Tiêu Hàm có chút kinh ngạc nhận lấy: “Ngay cả cái này cậu cũng đã chuẩn bị rồi? Chẳng lẽ cậu đã sớm có ý định phản kháng kịch bản?”

“Lo trước khỏi họa thôi.”

Tiêu Hàm trầm mặc một chút: “Vậy sau đó thì sao?”

Ôn Mộ Ngôn bình tĩnh cười cười: “Không phải vừa nói hay sao, nổ súng tự kết liễu, ít ra còn hơn chuyện tiếp tục bị kịch bản an bài một phương thức kì quặc nào đó, cực khổ mà chết.”

“... Được rồi.” Trong lúc đó, không khí trở nên hơi nặng nề, Tiêu Hàm cũng không biết lúc này nên nói cái gì, chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn hấn, nghiêm túc hỏi: “Đã nghĩ di ngôn chưa?”

“Anh nói trước đi.” Ôn Mộ Ngôn ngồi xếp bằng, hai tay đặt vòng quanh, dáng vẻ có chút hăng hái.

Tiêu Hàm nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói: “Nếu kiếp sau có thể thoát khỏi kịch bản, tôi sẽ cưới một phú bà mắc bệnh nan y...”

“Đủ rồi đấy!” Ôn Mộ Ngôn hoàn toàn bị hấn đánh bại.

Tiêu Hàm vui vẻ cười hơn hở: “Đến phiên cậu.”

Ôn Mộ Ngôn cũng cười, cười âm trầm: “Nếu kiếp sau có thể thoát khỏi kịch bản, để giấc mộng của Tiêu Hàm 2B tan biến đi!”

“Mẹ nhà cậu [55]!”

[55] Nguyên văn “sát”, ngôn ngữ mạng internet TQ, dùng nhiều trong game. Hệ thống game có chế độ kiểm duyệt phát ngôn, không hiển thị các câu chữ thề, mọi người không thể chữ “thao” () (f*ck) nữa nên dần dần chuyển sang từ “sát” (). Xét thời gian gõ chữ thì từ “sát” viết nhanh hơn, không ảnh hưởng đến thao tác game nên được dùng càng ngày càng phổ biến.

Hai người nói xong ước nguyện, Tiêu Hàm ước lượng viên thuốc trong tay, vừa mới chuẩn bị ngửa đầu nuốt lại bị Ôn Mộ Ngôn giữ lại: “Đợi đã.”

“Sao vậy? Có chuyện gì sao không nói một lần cho xong.” Tiêu Hàm nhú mày, hấn rất vất vả để tích góp từng chút dũng khí, đều bị Ôn Mộ Ngôn giữ lại mà bay hơi mất.

Về mặt Ôn Mộ Ngôn bỗng xuất hiện sự mất tự nhiên hiếm khi nhìn thấy. Hấn ta làm bộ ho khan hai tiếng, ánh mắt sáng rực nhìn Tiêu Hàm: “Này... nếu tôi và anh thật sự có một ngày không bị kịch bản khống chế, anh còn tới tìm tôi nữa không?”

Tiêu Hàm mím môi, có chút bất ngờ, lại bất giác vô cùng bất ngờ, một nụ cười âm thầm cong trên khóe miệng, hỏi ngược lại: “Cậu nói xem?”

Từ miệng của tên này cạ được mấy lời đúng là không dễ! Khóe miệng Ôn Mộ Ngôn giật giật một chút, tỏ vẻ không có gì đáng ngại buông tay: “Nếu anh không đến tìm tôi, cùng lắm thì tôi đi tìm anh là được.”

“Vậy kiếp sau gặp lại, MacDonald.” Tiêu Hàm nhìn hấn thật sâu lần cuối cùng, sau đó gợn gàng nuốt viên thuốc xuống. Thuốc này phát tác cực nhanh, mấy giây sau hấn đã bất tỉnh nhân sự ngã quỵ xuống.

Ôn Mộ Ngôn đưa tay đỡ lấy hấn, cúi đầu nhìn hấn than thở một tiếng: “Gọi tên tôi thì chết chắc?”

Lúc này không có ai quấy rầy, Ôn Mộ Ngôn vuốt ve hai má Tiêu Hàm, không biết nhớ tới chuyện gì, ánh mắt mơ hồ xuất thần. Sau một lúc, hấn phục hồi tinh thần, cởi áo khoác của Tiêu Hàm ra, rồi cởi từng

nút áo sơ mi của hắn. Nếu bây giờ Trác Phồn tỉnh lại, chỉ sợ sẽ nghĩ rằng người này đang báo thù rửa hận chuyện ba ngày trước.

Cởi bỏ áo sơ mi, lộ ra bờ ngực, hắn không làm gì nữa, bàn tay chậm rãi sờ lên ngực trái Tiêu Hàm. Nhiệt độ cơ thể ấm áp và nhịp tim hữu lực truyền đến từ lòng bàn tay.

Rất nhanh thôi, hắn sẽ mở một cái động ở chính nơi này, rồi máu tươi sẽ bắn tung tóe lên mặt.

“Chẳng đẹp chút nào...” Ôn Mộ Ngôn chậm rãi nhú mày lại. Tuy vừa rồi trước mặt Tiêu Hàm, hắn thể hiện mình vô cùng thoải mái, nhưng trên thực tế lúc này hắn rõ ràng cảm thấy khó chịu.

... Mặc dù biết là bất đắc dĩ, mặc dù biết còn có thể tái sinh, nhưng bắt hắn tự tay cầm súng bắn chết Tiêu Hàm, hắn vẫn cảm thấy trái tim cũng đồng thời nhói đau.

Ôn Mộ Ngôn biết trước mắt không phải lúc để do dự, hắn kề sát áp vào lồng ngực Tiêu Hàm, khẽ hôn một cái, ngay sau đó sắc mặt trầm xuống, cầm súng nhắm ngay nơi ấy, không chút dây dưa dài dòng, dứt khoát bóp cò súng.

Trong nháy mắt, hắn nhìn thấy một đóa hoa máu.

Xác nhận Tiêu Hàm đã chết không thể chết hơn, trên mặt của hắn cũng không có nét đau đớn gì, Ôn Mộ Ngôn cười khở một tiếng, giơ súng nhắm ngay huyệt Thái Dương của mình.

“Tiêu Hàm ơi Tiêu Hàm, chết trên tay tôi là vận mệnh của anh, nếu anh hóa thành lệ quỷ, nhất định phải nhớ tới tìm tôi lấy mạng!”

Bịch một tiếng, màn đêm vô biên vô hạn bao phủ toàn bộ thế giới...

Đây là một phòng làm việc rất lớn, một bên nhìn ra phía ngoài là một cửa sổ sát đất, tấm rèm được kéo xuống sâu che khuất ánh mặt trời chói chang bên ngoài.

Tiêu Hàm chậm rãi ngẩng dậy từ trên bàn làm việc, ngơ ngác nhìn quét một lượt, sau đó kinh ngạc: Lần này không phải ở trên giường?

Đợi đã, đây không phải trọng điểm.

Đối với bốn chữ “chết đi sống lại”, người có kinh nghiệm phong phú như Tiêu Hàm gần như trong nháy mắt đã bắt đầu nhập vai. Hắn cẩn thận hồi tưởng kí ức trong đầu. Hóa ra đời này thân phận mới của hắn là tổng giám đốc công ty giải trí M. Được rồi, xem ra kịch bản lần này là minh tinh văn [56] không chạy đi đâu được.

[56] Minh tinh văn: Cốt truyện có nhân vật chính là ngôi sao làng giải trí hoặc liên quan đến lĩnh vực giải trí.

Đối với kẻ từng diễn phú nhị đại [57], Hoàng đế, đại ca xã hội đen như Tiêu Hàm, vai diễn lần này không hề có áp lực. Về phần giấy tờ văn kiện được xếp chồng chất trên bàn thành từng xấp từng xấp, hắn chỉ cần kí tên là xong – dù sao thì kịch bản sẽ không để hắn phá sản. Đại khái đây chính là chỗ tốt duy nhất của kịch bản.

[57] Phú nhị đại: Thế hệ con nhà giàu thứ hai của TQ, bên cạnh đó còn có từ “quan nhị đại” – thế hệ nhà làm quan thứ hai, chỉ chung là con ông cháu cha.

Nhưng chỉ chốc lát sau, động tác ký tên của Tiêu Hàm liền cứng ngắc. Sự ung dung vừa rồi đọng lại trên mặt hắn.

Trong trí nhớ của hắn tất nhiên có thân phận của mình, cũng biết Trác Phồn là người mới mà công ty vừa kí hợp đồng, còn biết người này vì một quy tắc ngầm của mình nên mới ký hợp đồng với công ti Tạo Tinh – công ti hàng đầu trong giới giải trí này.

Nhưng, sau đó... không có sau đó!

Bước kế tiếp đâu? Sao lại đột nhiên “thái giám” như vậy?

Chẳng lẽ đây chính là liên – tái – văn [58] trong truyền thuyết?!

[58] Liên tái văn: Tác phẩm chưa hoàn thành, còn đang viết dang dở, bạn đọc không biết trước được nội dung, mà có khi ngay chính tác giả cũng thế.

Kịch bản, mi đang trêu ta à? Đừng đùa nữa!

Tiêu Hàm không biết nói gì, lệ rơi hai hàng, bất đắc dĩ chấp nhận sự thật rằng năng lực biết trước đã hoàn toàn bị cướp đoạt. Nhưng nghĩ lại thì hẳn lại thấy hơi hơi vui vẻ, đây không phải là muốn nói từ nay trở đi mọi quyết định sẽ do hẳn làm chủ hay sao?

Chuyện thứ nhất tuyệt đối là hẳn có thể tránh xa Trác Phồn... không đúng, vậy Ôn Mộ Ngôn đâu? Nếu mình hoàn toàn không để ý tới Trác Phồn, chẳng phải có thể không gặp lại được Ôn Mộ Ngôn hay sao. Nay hẳn đã không bị kịch bản khống chế, bất kỳ quyết định nào của hẳn cũng có thể dẫn tới hiệu ứng bướm bướm [59] liên hoàn. Chuyện này rõ ràng là trong vui có lo, mọi việc đều khó lường toàn.

[59] Hiệu ứng bướm bướm: Lý thuyết của hiệu ứng này là “Con bướm đập cánh ở Brasil có thể gây ra cơn bão lớn ở Texas”, chỉ những tác động tưởng chừng vô cùng nhỏ thôi sẽ gây ra kết quả không thể ngờ đến.

Ngay trong lúc hẳn đang suy nghĩ xuất thần, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

“Tiêu tổng, cà phê của ngài.”

“Vào đi.” Giọng nói này tương đối quen tai, Tiêu Hàm điều chỉnh trở về vẻ mặt lạnh nhạt bình thường, ngẩng đầu nhìn phía cửa. Một người đàn ông còn trẻ mặc tây trang màu xanh đậm bưng cà phê đi vào, đặt lên trên bàn hẳn.

Tiêu Hàm nhìn gương mặt gã, có thể nói là trăm mối ngổn ngang, nét mặt lạnh nhạt không khỏi nhu hòa đi rất nhiều, xúc động phát ra từ nội tâm: “Cậu vất vả rồi, Nhân Phúc.”

Không ngờ một ly cà phê lại làm ông chủ cảm động như vậy, Nhân Phúc khó hiểu hỏi: “Tiêu tổng, ngài làm sao vậy?”

“Khụ, không sao, lần sau cho nhiều đường một chút, đắng [60] quá.” Tiêu Hàm cúi đầu uống một ngụm, lập tức đắng đến nhăn cả mặt lại.

[60] Từ “vất vả” ở bên trên và từ “đắng” đều có từ gốc là “khổ”.

“Vâng.” Nhân Phúc tiếp tục phát huy tác phong tường tận tỉ mỉ phục vụ [61] cấp trên, cực kỳ nghiêm túc lấy ra một quyển sổ notebook nhỏ ghi vào.

[61] Nguyên văn “An tiền mã hậu” (yên trước ngựa sau), vốn dùng để chỉ việc hầu hạ tướng quân xuất chinh, nay chỉ việc đi theo làm tùy tùng cho người khác, cẩn thận phục vụ.

Tiêu Hàm nhất thời chảy xuống nước mắt cảm động.

“Tiêu tổng còn cần gì nữa không ạ?” Nhân Phúc cẩn thận đứng tại chỗ, hai mắt tỏa ra ánh sáng chờ đợi.

Tiêu Hàm do dự một chút, nói: “Cậu đi điều tra cho tôi một người đàn ông trẻ tuổi tên là Ôn Mộ Ngôn. Người này có thể có liên quan với Trác Phồn, cũng có thể không.”

Lời này nói ra vô cùng mơ hồ, nhưng Nhân Phúc vẫn nghiêm túc ghi vào sổ con, trịnh trọng nói vâng, lúc rời khỏi văn phòng vẫn không quên đóng cửa lại.

Ngày trước, từ sau khi hẳn coi trọng Trác Phồn, đi đâu hẳn cũng đưa cậu đi cùng, hơn nữa gần như mỗi tối đều cùng đi ăn tối. Hôm nay người kia quả nhiên chủ động tìm tới tận cửa, gọi điện thoại hẹn gặp hẳn ở một khách sạn thường đến, không đợi hẳn trả lời đã dập máy.

Tiêu Hàm nhìn chằm chằm ông nghe không ngừng truyền đến tiếng tút tút liên hồi, trong lòng rối rắm không thôi.

Rốt cuộc là hẳn có nên đi hay không?

Cuối cùng hắn cũng hạ quyết tâm, vẫn nên về nhà tắm rửa rồi đi ngủ thì tốt hơn.

Nhưng hắn không ngờ, dây thừng vận mệnh là một thứ rất phần khích!

Đang lúc Tiêu Hàm lấy xe ở bãi đỗ xe, bóng dáng mảnh mai chính nghĩa không chùn bước của Trác Phồn nhảy vào mắt chó của hắn. Nhưng không phải chỉ có mình cậu, trước mặt còn có một người đàn ông khác, nhìn qua cũng khá quen mắt, nhưng người ấy đang đưa lưng về phía Tiêu Hàm, không nhìn thấy mặt. Hai người hình như đang nói chuyện.

Là ai? Chẳng lẽ là Ôn Mộ Ngôn?

Ngay trong lúc Tiêu Hàm mạo hiểm chuyện nguy hiểm sẽ bị Trác Phồn dây dưa mà đi về phía hai người, di động trong túi áo đột nhiên lớn tiếng đổ chuông. Chuông điện thoại của hắn bị Trác Phồn đổi thành bài “Truyền kỳ” do cậu hát, lời bài hát “Nhớ tới em em tại trong tâm tưởng [62]...” không ngừng quanh quẩn. Tiêu Hàm đột nhiên cảm thấy không đành lòng nhìn thẳng vào bài hát này.

[62] Trích bài “Truyền kỳ”, thể hiện Vương Phi.

Nhớ nhớ cái má cha nhà mi ấy, mi tưởng mi là Natra [63] à?!

[63] Nguyên văn câu hát trên là “Nhớ em khi em đang ở náo hải...”. Thứ nhất, “náo hải” là chỉ đầu, vậy lời hát bày tỏ ý tứ là nhớ em lúc trong đầu anh không tìm thấy em, em không ở bên cạnh anh. (vì trong truyện do Trác Phồn hát nên “anh” là người hát). Ngoài ra thì “náo hải” còn là hành động của Natra đại náo thủy cung, nên mới gọi Trác Phồn là Natra.

16. Chương 16: Đủ Loại Biến Chuyển Thần Kỳ

Ôn Mộ Ngôn ung dung thản nhiên, yên lặng quay đầu lại, yên lặng thầm nói, mình không biết gã 2B này mình không biết gã 2B này...

.
. .

Tiêu Hàm vốn muốn tắt chuông, nhưng rất hiển nhiên, tốc độ truyền thanh nhanh hơn động tác của hắn, Trác Phồn và người đàn ông đang nói chuyện với cậu đều nghe thấy động tĩnh, đồng loạt nhìn sang.

Người đàn ông này không chỉ có vóc dáng quen mắt mà khuôn mặt cũng vô cùng quen thuộc. Tiêu Hàm chấm dứt cuộc gọi, bước chân ung dung không nhìn ra chút kinh ngạc và thất vọng nào trong mắt người ấy.

“Đã lâu không gặp... A Hàm.” Cách mà người đàn ông ấy gọi hắn vô cùng thân mật, nhưng nét mặt rất không tự nhiên, mày nhìn như nhều mà chẳng phải nhều, ánh mắt phức tạp nói không nên lời.

Tiêu Hàm đi đến trước mặt hai người thì dừng lại, một tay dứt trong túi quần, tay kia thì nhẹ nhàng nói lỏng cà-vạt màu xanh đậm, hơi hơi gật đầu: “Đúng vậy, đã lâu không gặp, Thần Lê.” Giọng nói của hắn rất bình tĩnh. Trải qua mấy đời hun đúc, hắn đã mười phần hoàn mỹ che giấu đủ loại cảm xúc buồn ối trong lòng, vừa dùng thái độ lạnh lùng tự nhiên đối phó với bất luận nội dung nào của vở kịch, trong đầu vừa tự động bùng nổ bão táp, hơn nữa còn tự phân ra thành các màu sắc và chữ số khác nhau.

Kỳ thật nhện cười nhện tức nhện khóc nhện chửi đều là những chuyện cực kỳ khó khăn, nhưng Tiêu Hàm thì thói quen đã thành tự nhiên, hắn cảm giác được sự bình tĩnh của mình đã được lũy thừa đột phá về phía chân trời.

Giống như bây giờ, cả đời này Lương Thần Lễ vẫn chỉ có phạm pháo hôi thụ mà thôi, đúng là một bi kịch, nhưng tốt xấu còn có chút danh phận – bạn trai cũ của mình, ít ra thế còn tốt hơn phận “bạn tốt” kiếp thứ nhất một chút, kiếp thứ ba thì càng không cần phải nói, chụp được một tấm hình rồi đuổi luôn, hơn nữa lại còn bị cắt bỏ quá khứ.

Theo lý mà nói, bình thường thì những thứ như bạn trai cũ này chuyên môn dùng để khiến bạn trai đương nhiệm ghen ghét rồi tăng tiến cảm tình?

Cái gọi là tình địch gặp mặt, không phải vô cùng đỏ mắt [64], châm chọc khiêu khích, tranh giành lẫn nhau hay sao? Vì mao [65] hai người này lại đến nơi này lặng lẽ nói chuyện? Nhớ ngày đó hần và Ôn Mộ Ngôn lần đầu tiên gặp mặt chính xác phải gọi là giường cung bạt kiếm, đây mới là phương thức mở đầu đúng đắn chứ nhỉ.

[64] Đỏ mắt: Nhìn thấy người khác có danh lợi hoặc đồ vật quý thì ngưỡng mộ nhưng sinh ra đỏ ky, thậm chí muốn chiếm lấy hoặc cướp lấy làm của riêng hoặc chỉ sự ganh ghét nhìn nhau đỏ cả mắt.

[65] Vì mao: Ngôn ngữ mạng TQ, “vì mao” chính là từ “vì sao” được đọc lái đi.

“Sao hai người lại biết nhau?” Ánh mắt sâu thẳm của Tiêu Hàm lướt qua gương mặt hai người, cuối cùng dừng lại trên người Lương Thần Lễ.

Nếu vừa rồi hần không nghe lầm, người này vừa nói với Trác Phồn: “Tiêu Hàm vô tình vô nghĩa, lúc trước anh ta đã ném tôi đi như thế nào thì sau này cũng sẽ ném cậu đi như vậy, cậu tỉnh lại đi.”

Nói xấu hần như vậy, chắc phải hận hần lắm?

“À, tôi và Trác Phồn quen nhau trong buổi họp báo tin tức đầu năm.” Lương Thần Lễ thẳng thắn phóng khoáng trả lời, cuối cùng nhìn hần cười cười: “Nghe nói bây giờ hai người đang quen nhau, tôi không quá rầy hai người hèn hò nữa, cáo từ.” Hần thật sâu nhìn sang Trác Phồn vẫn đang một mực yên lặng, xoay người rời khỏi đó.

Kỳ thật Tiêu Hàm rất muốn hần quấy rầy lâu thêm một chút, không phải là do có hảo cảm với người ta, chẳng qua là để hần ở lại một mình trong thế giới hai người với Trác Phồn, chỉ bằng ba người cùng nhau thì tốt hơn, cũng để hần tiện đục nước béo cò. Đáng tiếc người này ra đi quả nhiên gọn gàng dứt khoát, hoàn toàn không cho hần cơ hội giữ lại.

Tiêu Hàm không tùy tiện nói chuyện, chỉ quan sát Trác Phồn, thấy cậu vẫn cúi đầu, không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Hần vẫn có cảm giác hình như người này không giống mấy đời trước cho lắm, nhưng không giống chỗ nào thì hần lại không thể nói được.

Ngay trong lúc Tiêu Hàm đang chuẩn bị tìm cơ để đánh bài chuẩn, Trác Phồn đột nhiên khoác tay hần, bắt mắt liếc xéo: “Em đặc biệt tới đón anh tan tầm, sao nhìn anh như không vui vậy?”

Âm thầm nhú mày, Tiêu Hàm chậm rãi rút về cánh tay đang nổi da gà, lạnh nhạt nói: “Hôm nay không được, em đi ăn một mình đi.”

“Cái gì không được?” Trác Phồn càng thêm bất mãn, khẩu khí cũng trở nên khó chịu: “Trước kia dù bận rộn thế nào thì anh cũng sẽ ăn cơm với em. Hôm nay không được, ngày mai được chứ?”

“Ngày mai cũng không được.”

“Vì sao?”

Tiêu Hàm nay đã được tự do, đương nhiên lười vô nghĩa với cậu nữa, nhưng trở ngại là hần không biết kịch bản đang đùa cái gì, vẫn không dám thái quá, đành phải tùy tiện tìm một lý do, mặt không chút thay đổi nói: “Tháng nào anh cũng có vài ngày thân thể không khỏe như vậy.”

“...” Khóe miệng Trác Phồn giật giật một chút, cậu có cảm giác chỉ số thông minh bị sỉ nhục.

Tiêu Hàm cất bước muốn đi, lại nghe Trác Phồn ở sau buồn bã nói: “Anh không đi cùng em, vậy em có thể đi tìm mấy người bạn khác ăn cơm cùng chứ.” Còn đặc biệt nghiêng mạnh vào bốn chữ “mấy người bạn khác”.

Nghĩ đến người nào đó có khả năng nhất, Tiêu Hàm dứt khoát dừng bước lại, quay đầu chờ mong hỏi: “Bạn nào?”

Kết quả Trác Phồn hoàn toàn không nhìn vào trọng tâm câu nói của hần, lại còn tỏ vẻ chắc chắn dùng tư duy chiếm hữu của hần để lý giải câu nói ấy như sau: “Nếu anh không thích em thân cận với những người khác như vậy thì anh quản lý em chặt một chút không phải tốt hơn sao.”

“...” Tiêu Hàm cảm giác kỹ năng bình tĩnh của mình rõ ràng đã đầy rồi à nha, vì sao mỗi lần nói chuyện với Trác Phồn đều có thể đẩy nó lên một giới hạn mới như vậy chứ?

Hắn chỉ đơn thuần muốn biết có phải người bạn đó là Ôn Mộ Ngôn hay không thôi, mau nhìn vào ánh mắt chân thành của hắn đi! Giở mắt cũng móc hết ra rồi!

Trác Phồn thấy tình nhân nhìn thẳng vào mình, vừa lòng mà cao ngạo cười cười, nhưng vẫn cố ý nói: “Được rồi, em muốn đi ăn cơm, anh đi đâu thì cứ đi đi, em và đám bạn đã lâu không gặp, chắc là sẽ tán gẫu đến muộn, hôm nay không ngủ ở nhà đâu.”

Bất thường! Vô cùng bất thường! Căn cứ vào hình tượng tiện thụ mấy đời của Trác Phồn, sao lại có thể nói được như vậy, giọng điệu lạt mềm buộc chặt, lấy lui làm tiến này... chẳng lẽ là ngạo kiều nữ vương thụ [66] trong truyền thuyết?

[66] Nữ vương thụ: Thụ có tính tình táo bạo, hơi ngang ngược, quen sai bảo.

Nhưng biến chuyển đột ngột này là như thế nào? Chẳng lẽ người này cũng bị xuyên?

Tiêu Hàm bất giác nhíu lại lông mày, lọt vào trong mắt Trác Phồn tự nhiên thành biểu hiện của lòng ghen, không khỏi hơi hơi cong khóe miệng, chờ đợi “bá đạo cường hôn”, “ngăn cản cậu ấy đi gặp bạn bè” và “dưới sự kiên trì của hắn cuối cùng cậu đã không đi nữa, lúc nào hắn cũng nhìn cậu chăm chăm”.

Nhưng đợi cả nửa ngày, Tiêu Hàm vẫn không có bất luận động tác gì. Trác Phồn đã thấy vội, cậu đã chuẩn bị tốt để ỡm ờ từ chối, người này làm ơn nhanh lên một chút.

Nghĩ cả nửa ngày vẫn chưa rõ, kế sách bây giờ chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy, nhưng Tiêu Hàm cũng không tính đi theo sự sắp đặt của kịch bản, vì thế hắn tùy ý gật đầu, nói một chữ:

“Ồ.”

“...”

Nhìn Tiêu Hàm quay đầu bước đi, Trác Phồn kinh ngạc đến nghiêng răng. Chuyện này không khoa học! Đôi mắt đen láy của cậu biến chuyển, lại nghĩ tới sự lãnh khốc cuồng bá bình thường của Tiêu Hàm, bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ: Hắn nhất định là sợ mất mặt mũi nên miệng thì giả vờ không bận tâm, thực tế thì trong lòng vô cùng tức giận, nhất định sẽ vùng trộm theo dõi mình.

Càng nghĩ càng tin tưởng, Trác Phồn lại lộ vẻ mặt nắm chắc thắng lợi trong tay, móc di động ra mở danh bạ, đánh dấu “Pháo hôi công 1 2 3”, gửi tin nhắn riêng biệt cho từng người một, cố gắng che giấu tình cảm mờ ám thành tha thiết chờ đợi đoàn tụ với bạn tốt, chậm rãi đi đến nơi hẹn.

Nếu Tiêu Hàm có thuật đọc tâm, và nếu lúc này hắn đọc hiểu suy nghĩ đăm chiêu của Trác Phồn, chỉ sợ sẽ âm thầm nôn mửa. Nếu hắn có thể nhìn xuống, nói vậy lụy thừa bình tĩnh sắp đột phá vũ trụ rồi.

Đáng tiếc hắn không biết thuật đọc tâm, hơn nữa hắn đã làm một chuyện vô cùng 2B: Thật sự hành động như những gì Trác Phồn đã đoán – vùng trộm núp sau theo dõi.

Lại càng 2B hơn, kỹ thuật giả đồ của Tiêu Hàm đúng là thượng đẳng, nhưng kỹ thuật theo dõi đúng là không được tốt lắm. Hơn nữa sau khi Trác Phồn cố tình thử, hắn rất nhanh đã bị cậu phát hiện dấu vết để lại, khiến cậu đắc ý đến răng cũng cười rớt.

Tiêu Hàm theo dõi cậu đương nhiên không phải vì để “quản lý tình nhân”, mục đích của hắn chỉ có Ôn Mộ Ngôn.

Trác Phồn cố ý bước đi thong thả, chọn một nhà hàng cách đây không xa, quan trọng nhất là trong nhà hàng này có sân khấu phục vụ ca hát đặc biệt cho khách hàng. Tiêu Hàm không cần tốn nhiều sức lực đã phát hiện ra nơi này, nhưng cứ lù lù đi vào như vậy không tránh khỏi bắt mắt, ngộ nhỡ bị Trác Phồn phát hiện thì không tốt.

Tiêu Hàm tìm tòi bốn phía một chút, quyết định đi vào một cửa hàng quần áo bên cạnh để cải trang. Sau khi mặc áo gió theo dõi dựng cổ thẳng đứng, đeo một chiếc kính râm lớn, đội một chiếc mũ sụp vành, trong

nháy mắt đã cắp một tờ báo ngày hôm đó ở dưới nách, liền đi vào từ bên cạnh nhà hàng. May mắn là để tiện cho hắn trộm quan sát, Trác Phồn đã cố ý chọn một vị trí gần cửa sổ. Tiêu Hàm gào lên may quá đang cúi đầu ngồi ở một góc, gọi một ly cà phê có thể uống đến vô hạn rồi ngồi đó làm bộ đọc báo.

Sau một hồi, người bạn đầu tiên của Trác Phồn đã tới nhà hàng.

Tiêu Hàm lấy kính râm xuống, chọc trên tờ báo hai cái lỗ, tầm mắt vừa vặn có thể nhìn xuyên qua đó. Sau khi thấy rõ dáng vẻ người bạn kia, hắn lắp bắp kinh hãi, người này có gương mặt hình chữ quốc nghiêm túc, không cao, dáng người phát triển theo bề ngang, mặc một bộ tây trang giá rẻ chống đỡ cái bụng bự hết sức rõ ràng: Người này không phải bạn tốt cùng trường kiếp thứ hai đã thăm mền Trác Phồn trong lặng lẽ – Thiệu Trạch hay sao!

Hay là lớp xe dự bị số 2 này được phù chính [67] rồi? Không thể nào, xem hình tượng người này bị xây dựng thành “cùng – ả – tha [68]” đã biết là người không thể trông cậy được. Nhưng, kiếp này đúng là diễn viên tề tụ, vô cùng náo nhiệt.

[67] Phù chính: Thời xưa từ thiếp lên làm vợ.

[68] Cùng ả tha (nghèo lùn xấu xí): Ngôn ngữ mạng TQ, đối ngược với mẫu người “cao phú suât” ở chú thích [25], có chỗ còn gọi là “cùng ả sủu”.

Tiêu Hàm cúi đầu nhấp một ngụm cà phê, đắng đến nhứ mày, lập tức bỏ thêm vài viên đường vào.

Nguồn :

Nhìn thấy mục tiêu không phải Ôn Mộ Ngôn, Tiêu Hàm cũng không còn hứng thú nghe lén xem hai người nói chuyện gì nữa, rảnh rồi quá đâm ra bắt đầu nghiêm túc ngồi đọc tin tức.

Trái lại, vì muốn kích thích Tiêu Hàm, Trác Phồn chẳng những hỏi han ân cần với Thiệu Trạch mà bình thường ngay cả nhìn một cái cậu cũng lười, còn cố ý vô tình làm ra đủ loại hành động mập mờ, chuyện này khiến Thiệu Trạch thụ sủng nhược kinh [69], thiếu chút nữa đã cảm động khóc rống lên.

[69] Thụ sủng nhược kinh: Được yêu mền mà sinh lòng kinh ngạc.

Thừa dịp những tình địch khác còn chưa đến, gã quyết định biểu hiện trước, thấy trên sân khấu không có ai, gã lập tức tỏ vẻ muốn tặng Trác Phồn một bài hát. Tuy bề ngoài bình thường nhưng Thiệu Trạch lại có một giọng hát tốt. Vì muốn kêu gọi tình yêu của Trác Phồn, Thiệu Trạch chọn bài hát sở trường: “Biển rộng” của Trương Vũ Sinh.

Đang lúc Tiêu Hàm đọc báo đến buồn ngủ, giọng hát của Thiệu Trạch lập tức bắt hắn tỉnh lại, câu hát “Nếu biển rộng có thể cuốn trôi những sầu muộn của tôi” quanh quẩn bên tai hắn.

Nếu biển rộng có thể cuốn trôi “ả sủu [70]” của cậu thì cậu chỉ còn lại “cùng” mà thôi...

[70] “Ả sủu” và “sầu muộn” ở lời bài hát đều đọc là Aichou.

Hắn lại nhìn một đồng bị thít thâm tình chân thành trên sân khấu, không khỏi đồng tình rơi lệ.

Tiếp tục, lại một người quen nữa tới đây.

Tiêu Hàm tập trung nhìn vào, nhất thời cả người chấn kinh. Người này không phải người vừa mới theo chân bọn họ mỗi người một ngã – Lương Thần Lễ hay sao?

Xem ra giác quan thứ sáu thần thông của hắn đúng là không lừa hắn, nhìn điệu bộ này rõ ràng là pháo hôi thụ chuyển biến làm bạn bè thân thích kiêm pháo hôi công của tiểu thụ.

...

Từ sau khi Lương Thần Lễ đến đây, lực chú ý của Trác Phồn lập tức di chuyển qua trên người hắn. Thiệu Trạch đành phải ở một bên ủ ê đau khổ.

Nhưng Tiêu Hàm không có tâm trạng đi đồng tình với gã nữa, bởi vì người thứ ba đã tới, nhưng đau trứng là, người này vẫn đưa lưng về phía hắn, dáng người xấp xỉ Ôn Mộ Ngôn. Tiêu Hàm cuống lên, quyết định đi vòng qua ngoài cửa sổ nhà hàng để xem mặt người này.

May là Trác Phồn đã chọn một vị trí gần cửa sổ. Ngoài cửa sổ có một lùm cỏ làm cảnh cao cỡ nửa người, vừa tiện cho hắn ẩn thân. Vì thế Tiêu Hàm một lần nữa đeo kính râm và đội mũ, lén lút lần đến bên cửa sổ, vênh cổ ngồi xổm nơi đó, nhẹ tay vạch một lùm cỏ ra rình coi bên trong.

Thiệu Trạch và Lương Thần Lễ đi toilet, Trác Phồn đưa lưng về phía cửa sổ, người đàn ông kia vừa mới xoay đầu lại nói chuyện với Trác Phồn, mặt mày mỉm cười. Người ấy vừa quay đầu, nháy mắt đã vừa vịn chạm mắt với người nào đó có động tác đáng khinh ngoài cửa sổ.

“...”

Nụ cười của hắn chợt trở nên cứng ngắc nhìn Tiêu Hàm dí mắt vào cửa sổ thủy tinh, bẹp như một cái bánh lớn.

Ôn Mộ Ngôn ung dung thản nhiên, yên lặng quay đầu lại, yên lặng thầm nói, mình không biết gã 2B này mình không biết gã 2B này...

Ngay trong lúc Tiêu Hàm thấy đối phương không để ý tới mình mà nghi hoặc buồn bực không thôi, Ôn Mộ Ngôn cũng không biết đã lấy cớ gì với những người khác, vội vàng bước ra khỏi nhà hàng, ánh mắt đảo qua đã nhìn thấy hắn, đen mặt bước tới xông lên phía trước, túm cổ áo gió dựng thẳng của Tiêu Hàm, kéo hắn chạy đi.

Tiêu Hàm bị coi như bao tải mà tha đi thì hết sức kinh hãi. Không đúng, người này không phải sức yếu hay sao? Sao mà ngoảnh đi ngoảnh lại đã thành Astro Boy [71]cánh tay sắt thế này?

[71] Astro Boy: Cậu bé robot trong manga/anime/phim điện ảnh cùng tên. Cậu có nhiều khả năng đặc biệt như có thể nhìn thấu được mọi vật, có thể bay lượn trên không trung cùng khả năng chiến đấu cao.

Ôn Mộ Ngôn dường như đã nhìn ra suy nghĩ của hắn, quay đầu lại cười đắc ý: “Tôi ăn rau chân vịt!”

“...”

Sau khi biết được chân tướng, nước mắt Tiêu Hàm lập tức rơi xuống.

17. Chương 17: Không Nghĩ Ra Tiêu Đề

“Cậu muốn hơi nhiều rồi đấy. Ăn rau chân vịt thì cho rằng mình là Thủy thủ Popeye chắc? Cho dù cậu có biến thân thành Ultraman cũng phải ngoan ngoãn cho tôi đề!”

.

.

.

Dường như sợ bị người khác nhận ra, Ôn Mộ Ngôn cướp lấy kính râm của Tiêu Hàm rồi đeo vào, kéo hắn vào một con đường nhỏ yên lặng không người đi lại.

“Cậu lén lút như thế làm gì? Đã làm chuyện gì trái với lương tâm sau lưng tôi à?” Tiêu Hàm xụ mặt xuống, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hắn.

“Có anh mới lén lút ấy, không biết vừa rồi là ai ngồi xổm bên ngoài rình coi...” Ôn Mộ Ngôn tức giận trả lời một câu, giải thích: “Bây giờ tôi đi đâu là sau đuôi cũng có một đám săn ảnh bám theo, không trốn sao được.”

“Ồ

?” Tiêu Hàm khoa trương kéo dài tiếng than, vừa định hỏi hắn vì sao mà vậy, di động lại điên cuồng vang lên: Nhớ tối em em tại trong tâm tưởng...

“Chà, Tiêu tiên sinh đúng là để tâm đến Trác Phồn, ngay cả nhạc chuông điện thoại cũng lấy từ bản thu âm của người ta.” Ôn Mộ Ngôn buông tay đối phương ra, khoanh hai tay, nheo mắt lạnh lùng mỉm cười.

Tiêu Hàm vừa thấy là cuộc gọi của Nhân Phúc, trước đó vì gặp Trác Phồn và Lương Thần Lễ mà hắn đã cúp điện thoại một lần. Chắc là có chuyện gì quan trọng, nếu không Nhân Phúc sẽ không gọi hai lần như thế. Nghe thấy mùi chua trong giọng nói của Ôn Mộ Ngôn, hắn phát phát tay như đuổi ruồi, khinh thường nói: “Ăn nhiều muối vào, ăn ít dấm thôi, hẹp hòi~”

Ôn Mộ Ngôn giật giật khóe miệng, nhìn đối phương nghe điện thoại, lại không thể phát tác, đành phải dùng ánh mắt giết chết hắn.

“Àlo, là tôi. Nhân Phúc, có chuyện gì vậy?” Tiêu Hàm liếc xéo hắn, khẩu khí trò chuyện lại khôi phục bình thường.

“Tiêu tổng, người ngài cần điều tra tên Ôn Mộ Ngôn đã tra được rồi ạ.” Di động truyền đến giọng nói tôn kính nghiêm túc trước sau như một của Nhân Phúc.

“Ồ, nhanh vậy sao? Cậu nói đi.” Khóe miệng Tiêu Hàm như có nụ cười, cố ý phóng đại âm thanh, bất ngờ nhìn thấy Ôn Mộ Ngôn mặt đen như đáy nồi và ánh mắt trốn tránh xấu hổ.

“Là như vậy, người này là minh tinh điện ảnh nổi tiếng ở Thái Lan, là Hoa kiều, bây giờ đã về nước phát triển...” Sau đó Nhân Phúc vẫn còn chăm chú đọc tư liệu, nhưng Tiêu Hàm đã không nghe vào thêm được câu gì, hắn trầm mặc hai giây, sau đó....

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha...”

Tiêu Hàm không để ý đến sắc mặt càng ngày càng đen của người nào đó, cuồng tiếu rồi cúp điện thoại, ánh mắt rõ ràng tà ác nhìn quét qua phía dưới của đối phương: “Ôn đại minh tinh, Thái Lan có thú vị không?”

“... Anh cẩn thận không lại cười chết đấy!” Ôn Mộ Ngôn cố gắng nhịn xuống gân xanh giãn gập, buồn bực phun nổi khở chất chứa vào hắn: “Anh nghĩ rằng tôi vui lắm sao? Sao tôi biết cái kịch bản chết tiệt này an bài cho tôi thân phận như vậy?”

“Không phải rất tốt sao, cho cậu làm diễn viên, vừa vặn như cá gặp nước.” Tiêu Hàm cười khanh khách, nhìn trái nhìn phải không thấy ai bèn đưa tay vào trong áo khoác đối phương, cách áo sơ mi sờ vào vòng eo căng nhẵn, nâng đầu gối lên mập mờ cọ xát vào vật phía dưới của hắn, rồi còn cả người kề sát vành tai đối phương, dùng âm điệu quyến rũ trầm trầm trêu đùa: “Hừm, bạn nhỏ Tiểu Ôn vẫn còn ở đây này.”

“Tiêu Hàm anh muốn chết à!” Ôn Mộ Ngôn nguy hiểm nheo lại đôi mắt dài nhỏ, cũng hạ giọng cười lạnh: “Có tin tôi sẽ khiến ‘bạn nhỏ Tiểu Ôn’ gọi cúc hoa của anh nở từng bông, khiến anh đau đến kêu cha gọi mẹ không?”

Nói xong hai tay cũng vòng qua ôm chặt sau lưng hắn, bàn tay lần mò xuống hông hắn bóp mạnh vài cái.

“Cậu muốn hơi nhiều rồi đấy. Ăn rau chân vịt thì cho rằng mình là Thủy thủ Popeye[72] chắc? Cho dù cậu có biến thân thành Ultraman [73] cũng phải ngoan ngoãn cho tôi đè!”

[72] Thủy thủ Popeye: Nhân vật chính trong loạt truyện tranh/hoạt hình cùng tên, trong quá trình chinh phục nàng Oliver kiều kỳ, Popeye luôn chiến thắng gã Pluto to con, hung hãn nhờ những hộp Spinach (Rau chân vịt) thần kỳ giúp tăng sức mạnh.

[73] Ultraman: Siêu nhân trong các show truyền hình thực tế/phim truyền hình của Nhật Bản.

Tiêu Hàm hoàn toàn không coi sự uy hiếp của hắn ra gì, trực tiếp dùng thân thể áp đối phương tựa vào tường, kéo vạt áo sơ mi được sơ sin cẩn thận từ trong thắt lưng ra, lấy tay luôn vào vuốt ve làn da trơn nhẵn và cơ bụng rắn chắc.

Mơn trớn như vậy liền bùng lên ngọn lửa mờ ám, Ôn Mộ Ngôn đè lại gáy Tiêu Hàm, nhiệt liệt mà vội vàng hôn sâu, quần áo dưới tay đều biến thành trở ngại vướng bận, hận không thể lột sạch quần áo, bắt hắn bắn ra chất lỏng sinh mệnh.

Bàn tay Tiêu Hàm cũng không nhàn rỗi, hắn cởi bỏ từng cúc áo của đối phương, ngón cái dè trên điểm gồ trên ngực, dùng móng tay gãi gãi nhẹ nhàng. Chỉ chốc lát sau hai người đã thở hổn hển.

“Này, đừng bảo anh muốn làm ở đây nhé...” Ôn Mộ Ngôn bị hôn đến đầu óc choáng váng, coi như còn chút lý trí, hơi đẩy hần ra.

“Đề nghị này không tồi. Không ngờ cậu đi Thái một vòng lại trở nên phóng đảng như vậy, ban ngày ban mặt mà đã muốn bạch nhật tuyên dâm [74]?” Tiêu Hàm xuyên tạc không hề xấu hổ, thuận tiện ném cho hần một ánh mắt khinh bỉ, lại cúi đầu liếm mát vết đỏ lớn trên cổ hần.

[74] Bạch nhật tuyên dâm: Tuyên truyền thứ đồi trụy giữa ban ngày ban mặt.

“Bản lĩnh không biết xấu hổ của anh lại thăng cấp rồi!” Ôn Mộ Ngôn giận dữ giấy dựa, không may lại bị Tiêu Hàm một phát bắt được điểm yếu, toàn thân cứng đờ, lại mềm oặt đi.

“Ha ha, cậu kêu lên đi, kêu lớn tiếng vào, sẽ không ai đến cứu cậu đâu.” Tiêu Hàm ở mặt trên muốn làm gì thì làm có tâm trạng rất tốt, vừa dùng khẩu khí “ác bá bắt nạt tiểu cô nương” vui vẻ nói, vừa cố gắng cởi quần áo Ôn Mộ Ngôn ra – dù sao thì nơi này cũng hẻo lánh như vậy, không đến mức xui xẻo đến nỗi vừa vặn có người đi ngang qua chứ. Dù không làm đến cùng nhưng vẫn phải chiếm đủ tiện nghi.

Ôn Mộ Ngôn lườm hần trắng mắt, hữu khí vô lực kêu: “Cứu mạng...”

“Hai người đang làm gì đó!”

Rồi đột nhiên một tiếng hét lớn như đất bằng sấm dậy vang lên phía sau khiến hai kẻ đang đùa giỡn lập tức hoảng sợ, nhất tề quay đầu lại, chỉ thấy một thiếu niên mắt đầy tức giận, lòng đầy căm phẫn chỉ vào Tiêu Hàm mắng to: “Mau buông anh ta ra! Đồ cầm thú!”

... Có cần xui đến thế không?

Tiêu Hàm ánh mắt trầm xuống, bị quấy rầy chuyện tốt đương nhiên mất hứng.

Ôn Mộ Ngôn càng trực tiếp, hai tay ôm lấy cổ hần, nhìn thẳng bé không biết chui ra từ chỗ nào mà nói: “Tôi và gã này thích kêu kiểu thế đấy, cậu bạn nhỏ này không biết quấy rầy người khác XXX thì sẽ bị trỉ sao?”

Rồi ôm lấy Tiêu Hàm nhìn thiếu niên đang ngẩn ngơ kia, âm trầm cười: “Hay là... nhóc muốn tham gia, chúng ta chơi 3?”

“... Cứu mạng a mẹ ơi mẹ ơi chỗ này có biến thái!” Cậu bé hoảng sợ gào to một tiếng, quay đầu bỏ chạy, chạy còn nhanh hơn cả thỏ, nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi.

Bị can thiệp, hưng trí cũng bị quấy nhiễu rồi mất hứng, sắc mặt hai người đều không quá dễ nhìn. Tiêu Hàm sờ sờ cái bụng đang réo, quyết định hóa bi thống thành sức ăn.

Đợi khi ăn uống no đủ, lại về nhà đại chiến ba trăm hiệp.

Ban đêm tối lửa tắt đèn, cửa phòng ngủ chỉ được khép hờ, trong phòng thoáng lộ ra chút ánh sáng mờ mờ, mơ hồ có thể chiếu rọi đến áo khoác và cà-vạt tùy ý ném lung tung trên sàn nhà phòng khách.

Tiếng thở dốc vụn vặt hòa với tiếng rên rỉ thỉnh thoảng truyền ra từ trong phòng. Trong phòng có một chiếc giường lớn, tấm chăn sớm đã bị đá sang một bên, hai người đàn ông trần truồng ôm nhau nằm trên đó. Ôn Mộ Ngôn bị đè ở dưới, từ từ nhắm lại hai mắt, trên trán chảy ra một lớp mồ hôi mỏng, mày kiếm ẩn nhẫn chau lại.

Hần thoáng ưỡn ngực không ngừng cọ xát vào người Tiêu Hàm, đáng tiếc người này cố tình lưu luyến không rời khỏi xương quai xanh của hần, không chạm vào những chỗ khác. Rơi vào đường cùng, hần đành phải tự lực cánh sinh, nắm tay Tiêu Hàm đưa tới bắt lấy hạt đậu bên trái ngực mình xoa nắn.

“Ồ, chỗ này ngứa à?” Tiêu Hàm gầy gầy hai cái, sau đó xấu xa giữ cổ tay đối phương ấn sang bên cạnh, khẽ sát cười tà: “Muốn tôi làm thế nào, cậu nói ra đi.”

Ôn Mộ Ngôn đành phải mở to mắt, hắt hắt cảm, bất đắc dĩ nói: “Tôi muốn anh liếm tôi, hài lòng chưa?”

“Ngoan~” Tiêu Hàm rất biết nghe lời ngậm lấy điểm nổi lên, lập tức cảm thấy làn da của người dưới thân căng lại, càng thêm động tình. Hắn sớm biết chỗ này là nơi đặc biệt mẫn cảm của Ôn Mộ Ngôn, chỉ là không nhận được mà cố ý trêu đùa.

“... Ừm...” Ôn Mộ Ngôn không có tâm tư đâu mà đầu vô mồm với hắn, hắn đã đặt toàn bộ tâm tình vào trong tình cảm triền miên mãnh liệt này. Lòng mười ngón tay vào trong tóc Tiêu Hàm, dùng sức bắt hắn ngẩng đầu hôn mình, môi lưỡi nhiệt liệt quấn quýt. Hắn không muốn nói nhiều thêm những lời ân ái, chỉ khẩn cấp muốn được người ta hút vào miệng.

Đầu lưỡi Tiêu Hàm liên tiếp trêu chọc trong miệng hắn, bàn tay sờ từng chỗ từng chỗ một trên cơ thể của hắn, đến khi đôi môi được hôn đến đỏ tươi, Tiêu Hàm mới chậm rãi chuyển dời đến cổ.

“Ha...” Ôn Mộ Ngôn ôm đầu hắn, há miệng thở phì phò, không kìm lòng được mà mở chân ra cọ vào thắt lưng hắn: “Tiêu Hàm... làm đi... Đừng hôn nữa...”

“Không nhận được nữa à?”

Tiêu Hàm thấp giọng cười cười, dọc theo eo sờ đến phía sau hắn, hơi chạm vào nếp uốn kia, cảm giác được nơi đó mẫn cảm co lại.

“Ừm... không nhận được...” Ôn Mộ Ngôn ngẩng đầu cọ vào hai má hắn, môi tìm môi hôn lên. Trước nay khi ở trên giường, hắn đều vô cùng thẳng thắn. Hắn khát vọng một sự va chạm và chiếm đoạt trực tiếp. Lần trước có sự khống chế của kịch bản, hắn hoàn toàn không đủ tận hưởng.

Tiêu Hàm nhìn ánh mắt như lửa nóng của hắn đã biết tâm ý ấy, bơi trơn rất nhanh rồi lật người Ôn Mộ Ngôn lại, tìm đến miệng hắn nhào nặn, đẩy cánh miệng ra một chút. ?

“Này, đừng đùa... A... a...” Khi Tiêu Hàm tiến vào, Ôn Mộ Ngôn không nhận được kêu thành tiếng rồi mới dần dần thả lỏng cơ thể dưới sự vuốt ve của hắn.

Tiêu Hàm thở phì phò, gặm cắn vành tai hắn: “Lần này, cậu có thể tha hồ mà kêu...”

...

Hắn vừa lức vào từng cái, vừa hỏi: “Thoải mái không?”

Ôn Mộ Ngôn nằm sấp trên giường cảm nhận thứ nóng bỏng kia đang ra vào thân thể mình, tiếng ma sát ướt át khiến người ta mặt đỏ tai hồng, miễn cưỡng khàn khàn kêu lên: “Nữa... mạnh nữa... A...”

...

Tiếng kêu cao vút lúc đầu dần dần dịu lại, chậm rãi trở thành tiếng rên rỉ triền miên, hai người nằm giữa giường lăn qua lộn lại quấn quýt, cho đến tận khuya khoắt đêm hôm mới ôm nhau ngủ say.

Đã không bị nội dung kịch bản trói buộc, giấc ngủ này vô cùng thả lỏng, ngủ một giấc đến tận lúc mặt trời lên cao.

Tiêu Hàm chỉ biết quán lấy Ôn Mộ Ngôn, lại quên mất một chuyện vô cùng quan trọng – Trác Phồn hôm qua từng nói với hắn là gặp bạn tốt nên buổi tối không về... Nhưng người này lại có chìa khóa chính của căn hộ này. Lại nói sau khi tạm biệt pháo hôi công số 1 là Ôn Mộ Ngôn, Trác Phồn liền mất hứng thú với Thiệu Trạch và Lương Thần Lễ nên đã tìm một lý do để rời khỏi đây. Cậu nghĩ rằng nếu Tiêu Hàm đã thấy có nhiều tình địch như vậy tồn tại, dù thế nào cũng sẽ uống rất nhiều dấm chua, trần trọc không ngủ được, một đêm không quay về càng có thể khiến hắn miên man suy nghĩ, khiến hắn vô cùng lo lắng, vì thế đã trở về nhà trọ của mình sung sướng ngủ cả đêm.

Gần đến buổi trưa ngày hôm sau, cậu mới chậm chạp mở cửa nhà Tiêu Hàm ra.

Ai ngờ vừa vào cửa đã trợn tròn mắt... trợn tròn mắt không thể nào tin nổi nhìn hai người đang ôm nhau nằm trên giường, run run mà phần nộ chỉ vào họ: “Hai người... Hai người sao có thể thế này?! Quá đáng!!”

Những chuyện cầu huyết tình nhân và bạn tốt có quan hệ với nhau sao lại có thể xảy ra trong kịch bản này? Nhất định là có chỗ nào không đúng!

Hai người mộng xuân bị đánh thức mơ mơ màng màng tỉnh lại, cả người đều tản ra sự khó chịu khi phải rời giường. Tiêu Hàm cau mày, mắt cũng chưa buồn mở, tức giận lầu bầu một câu: “Cái đồ chết tiệt nào chạy tới đây vậy, muốn bị trĩ à?!”

18. Chương 18: Trước Kia Có Một Kết Cục, Nó Phát Triển Thần Kỳ

Nguyên văn “Thần triển khai” – chỉ sự phát triển tình tiết vô cùng mau lẹ, vượt khỏi dự đoán của độc giả. Ví dụ như đang nói về một con bướm, lập tức liên tưởng đến gió lốc (hiệu ứng bướm bướm).

Tiêu Hàm ngẩng đầu nhìn trời, Ôn Mộ Ngôn ngẩng đầu nhìn trời, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn trời, sau đó đồng loạt nhìn trời vẫy tay, tỏ vẻ bye bye

~ .

.

.

“Hai người... Hai người... xem hai người đã làm chuyện tốt gì sau lưng tôi?!” Trác Phồn giận dữ công tâm, sắc mặt nhăn nhó, môi tức giận đến phát run, mắt trợn trắng đã chỉ sợ sẽ ngắt xiu. Nhưng mắt đã trợn đến vài lần, sao vẫn chưa ngắt nhỉ?

Tiêu Hàm dụi dụi mắt, day day huyết Thái Dương, cuối cùng cũng tỉnh táo lại. Loại chuyện cầu huyết như bị “tiểu tình nhân bắt gian tại trận” này xảy ra quả thật ngoài dự kiến của hắn. Nhưng hắn là ai cơ chứ? Kinh ngạc hay bối rối, không hề liên quan đến hắn dù chỉ là nửa cọng lông, về phần ấy nấy... Ấy nấy là cái gì? Có ăn được không?

Ôn Mộ Ngôn nằm bên trong gủ như lợn chết cũng đã hoàn toàn tỉnh lại. Hắn xoa xoa thắt lưng đau nhức rồi ngồi dậy, đặt đầu lên vai Tiêu Hàm, xốc mí mắt nhìn về mặt màu phân [76] của Trác Phồn, cũng lười phải giả bộ làm nam phụ dịu dàng nặng tình nữa. Lấy ngón út ngoáy ngoáy lỗ tai, hắn dùng chất giọng khàn khàn từ tính miễn cưỡng nói: “Bạn giai cậu bị tôi gủ mất rồi, cậu tính sao?”

[76] Nguyên văn: .

Tiêu Hàm xoay đầu qua nghiêm túc phản bác: “Là cậu bị tôi gủ chứ.”

“Giống nhau cả.” Ôn Mộ Ngôn ngáp một cái, oan ức nhỏ giọng thì thầm: “Tiện nghi trên người tôi anh cũng chiếm đủ cả rồi, còn cái tiện nghi ngoài miệng cũng không chịu cho tôi chiếm hả?”

“Hai người quá đáng! Phản bội tôi!” Thấy hai gã này chẳng những không kinh hãi, lại còn coi mình như người trong suốt, còn phối hợp liếc mắt đưa tình, Trác Phồn tức đến muốn nổ phổi, giận đến nói năng lộn xộn, đầu đuôi không rõ.

Nhưng không đúng, kịch bản rõ ràng không phải như vậy!

Phải là sau khi trở về, mình nhìn thấy Tiêu Hàm đã đợi cả đêm, giận dữ ôm chặt lấy mình, bá đạo uy hiếp mình không được đi lại với đám bạn nữa. Tiếp theo mình tức giận khó chịu, lại bị hắn ép OO rồi XX, sau đó đủ kiểu lấy lòng giải thích cười làm lạnh mặt chịu tội chứ!

Tại sao nội dung vở kịch lại biến thành thế này? Chẳng lẽ hai người này không sợ chết hay sao...

Trác Phồn nắm chặt tay, sắc mặt âm trầm. “Ngài kịch bản” đã vắt hết óc an bài ba lượt kịch bản, nhưng kết quả thì không có lần nào yên ổn đi đến kết cục như đã chờ mong, lần nào nội dung vở kịch cũng bị hủy hoại rồi tung rớt mù. Kịch bản lần thứ tư này, hắn vẫn chưa nghĩ kỹ phần sau đã bị bắt phải diễn. Chính vì không thể chịu được cảnh mỗi lần kịch bản đều chỉ có thể diễn đến phần tiện thụ Trác Phồn bị ngược đãi mà chưa được phản kích, vì thế kịch bản đã tự mình ra trận, hóa thân thành ngạo kiều nữ vương Trác Phồn, định sẽ tự mình dẫn đường cho nội dung vở kịch đi đúng hướng, nhưng lại không thể khống chế suy nghĩ của những người khác, càng không thể khống chế hành vi, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn những tình tiết quỷ dị này phát triển càng ngày càng xa. Thề thắm hơn, vì trước đó không đặt ra kịch bản hoàn chỉnh nên không tồn tại sự vi phạm kịch bản, càng không thể để họ xuyên vi phạm nữa...

Lúc này, ngài kịch bản vẫn luôn ngồi tít trên cao, ngoảnh mặt làm thinh với tình tiết vở kịch đã cảm nhận được sâu sắc cái gọi là đau trứng.

Không được, thân là kẻ sáng tác kịch bản, hắn không thể dễ dàng tha thứ cho nhân vật không vây quanh nhân vật chính là hắn được! Trong thế giới kịch bản của hắn, toàn bộ thế giới đều phải lấy hắn làm trung tâm mới đúng!

Nhưng bây giờ, hắn nên làm gì?

Trác Phồn thần sắc biến ảo, không ngừng lăm râm, Tiêu Hàm và Ôn Mộ Ngôn nhìn hắn như nhìn thẳng ngốc. Cuối cùng bọn họ liếc nhau, Ôn Mộ Ngôn có chút lo sợ nói: “Tôi cảm thấy có chỗ nào không đúng, không phải sẽ xuyên tếp chứ?”

Tiêu Hàm nhỏ giọng nói: “Chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy thôi...”

“Hừ, tôi sẽ không cho hai người muốn làm gì thì làm đâu!” Ngay trong lúc hai người đang nói chuyện, Trác Phồn đột nhiên phục hồi tinh thần, gào to một tiếng, ánh mắt biến hoá kỳ lạ mà điên cuồng nhìn họ.

Tiêu Hàm vừa chạm vào ánh mắt kia đã cảm thấy phải lập tức tránh đi, nhưng hắn vẫn chậm một bước. Tiêu Hàm và Ôn Mộ Ngôn thấy trước mắt tối sầm rồi ngã quỵ xuống, bất tỉnh nhân sự.

Trác Phồn mang vẻ mặt điên cuồng được ăn cả ngã về không, cười lạnh rồi biến mất tại chỗ.

Sau khi tỉnh lại, Tiêu Hàm phát hiện mình đang nằm trên một chiếc ghế salon trong phòng thay quần áo, đầu tóc hỗn loạn, trên người mặc một bộ lễ phục tây trang màu trắng vừa vặn, lại không có di động trên người. Hắn trầm mặt, ánh mắt lạnh lùng như lưỡi dao nhìn quét căn phòng một lượt, dừng lại trên đồng hồ báo thức và lịch treo trên tường, ngày mười hai tháng mười.

Hắn bỗng dừng ngẩn ra, nhớ tới ngày hắn xuyên việt đến thế giới thứ tư này là ngày mừng hai tháng tám, tại sao chớp mắt đã hơn hai tháng trôi qua thế này.

Kí ức trong đầu nói cho hắn biết, hắn vẫn có thân phận như cũ trong kiếp thứ tư, nhưng lại có thêm một đoạn kí ức, chính là... hôn lễ của hắn và Trác Phồn!

Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ lại một phát nhảy đến kết thúc luôn?

Sắc mặt Tiêu Hàm nhất thời trở nên vô cùng khó coi, hắn đứng dậy từ ghế salon, cảm thấy đầu óc choáng váng, tứ chi vô lực, lại nghe “cách” một tiếng, cửa phòng thay quần áo bị người bên ngoài mở ra, người tới chính là Trác Phồn mang vẻ mặt vui sướng. Hắn ta cũng đang mặc một bộ tây trang màu trắng, trong tay ôm một bó hoa, vừa vào cửa đã nói: “Tiêu Hàm, hôn lễ sắp bắt đầu rồi, mau ra đây đi, đừng để khách chờ sốt ruột.”

“Hôn lễ?” Tiêu Hàm nghiêng hai chữ này trong kẽ răng, cảm thấy đầu trướng lên đau đớn, sắc mặt âm trầm: “Mau hủy hôn lễ!”

Trác Phồn vừa khiếp sợ vừa phẫn nộ vừa đau lòng nhìn hắn: “Anh đang nói bậy bạ gì vậy? Lần trước khi cầu hôn em, anh rõ ràng đã nói nếu em không kết hôn với anh thì anh cũng không muốn sống nữa mà!”

“Có mà kết hôn với mi thì ta mới không sống được ấy!” Tiêu Hàm ở trong lòng nôn một ngụm máu, này là lời thoại quý quái gì? Hắn không buồn để ý tới người này nữa, đứng dậy bước thẳng ra khỏi phòng thay quần áo.

“Anh đừng hòng chạy, đã đến hồi kết rồi, đến lúc đó anh sẽ vĩnh viễn ở lại trong kịch bản này, còn những người khác đến từ đâu thì về lại đó!” Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng hét không che giấu được sự đắc ý của Trác Phồn, nháy mắt đã khiến bước chân của Tiêu Hàm đông cứng tại chỗ.

Hắn quay đầu lại, ánh mắt chằm chằm đặt trên người Trác Phồn: “Đầu óc mi có bệnh à!”

Trác Phồn đỏ mặt lên, phẫn nộ nói: “Sao anh có thể nói chuyện như vậy với tôi!”

Hắn đã phải vận dụng mọi sức lực để đưa nhân vật này đến đoạn gần kết thúc, nhưng không phải là không cần trả giá. Cái giá đó chính là khiến họ vĩnh viễn mất đi năng lực xuyên việt, và không thể đặt ra kịch bản mới nữa.

Cái gì, bạn hỏi hắn vì sao lại làm vậy ư? Đi mà hỏi Trác Phồn ấy.

Tiêu Hàm không để ý đến hắn nữa, chạy khỏi đây. Thời gian không còn nhiều, hắn phải lập tức tìm được Ôn Mộ Ngôn. Ai ngờ khi hắn vừa xuất hiện trong đại sảnh thì lập tức đã bị một đám “bạn bè thân thích” không biết từ chỗ nào xuất hiện bắt lấy, không nói một lời đưa hắn vào lễ đường, gần như lấy cách thức bắt cóc ép hắn đứng lên lễ đài. Đầu kia, Trác Phồn mỉm cười xuất hiện ở cửa lớn, sau đó chậm rãi đi lên lễ đài, đặc ý nhìn hắn một cái.

Vị linh mục chứng giám cao giọng đọc lời thề, sau đó hòa ái hỏi Trác Phồn: “Con có đồng ý lấy Tiêu Hàm tiên sinh, vĩnh viễn không chia lìa hay không?”

“Con đồng ý.” Trác Phồn khẽ cười trả lời, ngón tay vén tóc: “Cha không cần hỏi anh ấy nữa, anh ấy cũng đồng ý.”

“Ừ ư...” Đây đồng ý cái quỷ ý!

Tiêu Hàm rất muốn nói như vậy, nhưng hắn bị người ta bịt miệng, cảm giác toàn thân vô lực vẫn không biến mất.

“Ồ vậy cũng được.” Linh mục ho khụ hai tiếng, lại cao giọng hỏi: “Còn có ai có bất kỳ nghi vấn nào với sự kết hợp của họ hay không? Nếu không, tôi xin tuyên bố...”

“Khoan đã!”

Cánh cửa lớn bị đá văng ra, một tiếng hét thất thanh dồn dập cắt đứt lời kể tiếp của vị linh mục.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, tâm trạng đang treo lơ lửng của Tiêu Hàm đột nhiên bình tĩnh lại. Hắn dùng hết sức xoay người sang chỗ khác, thấy một bóng người thon dài chạy tới đây cực kỳ nhanh, đeo một chiếc kính râm cực kỳ lớn, phong trần mặt mũi, đầu đầy mồ hôi, đúng là Ôn Mộ Ngôn.

Linh mục có chút kinh ngạc, nhưng vẫn nhẫn nại hỏi hắn: “Vị tiên sinh này có nghi vấn gì hay sao?”

“Tôi có vấn đề!” Ôn Mộ Ngôn cau mày nhìn Tiêu Hàm bị một đám người giữ chặt ba chân bốn cẳng, sau đó nỗ lực xông lên muốn cứu người đàn ông của mình ra, kết quả hắn hỗn hạo hỗn hạo lay một hồi mới phát hiện kéo mà không nhúc nhích được chút nào...

Vì thế Ôn tiên sinh – ngôi sao nổi tiếng Thái Lan phẫn nộ. Hắn gỡ kính râm xuống ném sang một bên, lộ ra gương mặt tuấn lãng vốn có, cười nhẹ: “Muốn tôi kí tên không? Muốn thì buông hắn ra.”

“...”

Ôn Mộ Ngôn, đầu cậu bị heo ủi vào rồi à? Chuyện này cũng gọi là dụ dỗ sao?

Tiêu Hàm đang phỉ nhổ trong lòng, đột nhiên trừng mắt nhìn những người này ném mình sang một bên như ném một bịch rác, sau đó như ong vỡ tổ tràn đến phía Ôn Mộ Ngôn...

Lúc này, ngoại trừ hai chữ “ngọa tào [77]” thì không có từ ngữ gì có thể biểu đạt nội tâm bình tĩnh như cơn bão Katrina [78] của Tiêu Hàm.

[77] Ngọa tào: Chửi rửa bằng cách chơi chữ đồng âm: Ngọa tào = Ngã thảo (đồ rác rưởi) = Ngã kháo (mẹ kiếp...).

[78] Bão Katrina: Cơn bão mạnh đã tàn phá miền Đông Nam Hoa Kỳ và đã trở thành thiên tai kinh khủng và tốn kém nhất trong lịch sử Hoa Kỳ kể từ trận động đất tại San Francisco năm 1906 đến nay.

Sự phát triển thần kỳ này thật khiến người ta lệ rơi đầy mặt.

“Mộ Ngôn, tôi biết anh trách tôi không đi cùng anh, nhưng anh cũng không thể quấy rối trong hôn lễ của tôi!” Trác Phồn bị người ta lãng quên nay hỏn hển đứng ra, mỗi câu nói ra vẫn không quên cường điệu quan hệ tình tay ba “chính xác” của ba người bọn họ.

Ôn Mộ Ngôn tổng cổ đám diễn viên quần chúng A B C đi, nhìn Trác Phồn, khê cười cười: “Nghe nói hai người ở đây cử hành hôn lễ, ‘bạn tốt’ như tôi chẳng lẽ không thể đến dự?”

Sắc mặt Trác Phồn hơi dịu lại một chút: “Đương nhiên có thể, nhưng nếu đến dự lễ thì phải mang theo quà mừng chứ? Nếu không có, tôi phải hoài nghi là anh tới quấy rối.”

“Quà cưới? Đương nhiên là có!” Ánh mắt Ôn Mộ Ngôn chuyển tới trên mặt Tiêu Hàm, đôi mắt đen bóng âm trầm di chuyển lòng vòng, nói: “Tôi đi rất vội, chưa kịp chuẩn bị gì, vậy để tôi tặng hai người một bài hát nhé, live concert của tôi không phải ai cũng được nghe đâu.”

Trực giác nói cho Tiêu Hàm biết sẽ có kịch hay để xem. Hắn ngoan ngoãn ngồi sang một bên, khoe miệng mỉm cười, tiếc nuối ước gì nếu ở đây có thêm nước ngọt và hạt dưa thì tuyệt.

Trác Phồn tuy mắt hững, nhưng lời đã ra khỏi miệng thì chỉ có thể đồng ý.

Ôn Mộ Ngôn quyết đoán đi lên đẩy linh mục sang một bên. Đám fan hâm mộ và diễn viên quần chúng A B C của hắn, cộng với linh mục vừa biến thành người qua đường đều ngồi vào hàng ghế đã được sắp xếp dưới đài, chuẩn bị lắng tai nghe đại thần hát live.

Ánh mắt lướt qua dưới đài một lượt, Ôn Mộ Ngôn háng giọng một cái, cầm lấy microphone, mỉm cười, tập trung tinh thần bắt đầu hát lời “thành tâm chúc phúc” của hắn đối với con người này:

“Mùa xuân ở nơi nào, mùa xuân ở nơi nào, mùa xuân ở trong núi rừng xanh tươi ~ nơi đó có hoa hồng, nơi đó có cây cỏ màu xanh, còn có một chú chim hoàng anh nhỏ biết ca hát

~ Ly ly ly ly ly ly ly ~ Ly ly ly ly ly ~ Ly ly ly ly ly ly ly ~ Ly ly ly ly ly [79]...”

[79] Đây là bài hát thiếu nhi nổi tiếng ở TQ, tên là “Mùa xuân ở nơi nào” Link youtube: youtu.be/XAFVUAhJQPY

Bạn đang ?

“”

Bài hát vui nhộn này còn chưa kết thúc, tất cả mọi người đã hóa đá.

“Bộp bộp bộp...” Chỉ có Tiêu Hàm dùng vẻ mặt bình tĩnh nén cười, sau đó vỗ tay nhìn hắn.

“Anh... hai người! Dám trêu tôi!” Sắc mặt Trác Phồn lúc trắng lúc xanh. Hắn không biết tại sao kịch bản lại biến thành thế này, rõ ràng kịch bản không phải như vậy! Không phải như vậy!

Trác Phồn đứng vụt dậy, tức giận đến run rẩy như sốt rét, tức giận đến thất khiếu[80] xì hơi, tức giận đến cả người hóa khói.

[80] Thất khiếu (Bảy lỗ): Gồm hai hốc mắt, hai lỗ tai, hai lỗ mũi, miệng.

Bốc hơi dần dần như vậy, cuối cùng cả người hắn cũng hóa thành một đám khói, trực tiếp thăng thiên luôn.

“Ta còn sẽ quay lại!!!” Ngài kịch bản không cam lòng giống như gã boss trong tất cả phim hoạt hình, sau khi chính nghĩa chiến thắng tà ác thì để lại một câu như vậy, biến thành một ngôi sao rồi biến mất trên bầu trời.

Tiêu Hàm ngẩng đầu nhìn trời, Ôn Mộ Ngôn ngẩng đầu nhìn trời, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn trời, sau đó đồng loạt nhìn trời vỗ tay, tỏ vẻ bye bye [81]~.

[81] Nguyên văn ở đây là (trái kiến), từ này đọc giống (tạm biệt), mình để bye bye~ (xem lại chú thích [3])

Trước kia có một thứ gọi là xã hội, có một ngày, nó bị trả thù.

Trước kia có một thứ gọi là kết cục, có một ngày, nó phát triển thần kì.

Trước kia có một người tên là Tiêu Hàm, có một ngày, hắn và Ôn Mộ Ngôn sống hạnh phúc bên nhau.

...

Lời tác giả: Truyện này mở đầu một cách quái dị thì tất nhiên cũng phải kết thúc một cách quái đản rồi!!!

19. Chương 19: Đây Là Một Ngoại Truyện Bi Thương

Tiêu Hàm tan tằm trở về, vừa mở cửa đã nhìn thấy Ôn Mộ Ngôn đeo tai và đuôi ngồi trên sofa, thấy hắn về nhà, hớn hở làm nũng kêu một tiếng: “Gâu!”

.
. .

Thật ra mọi chuyện đều bắt nguồn từ một câu chuyện bi thương.

Cũng không biết thiếu sót ở chỗ nào mà Trác Phồn năm đó, từ nhỏ cái động trong não [82] đã to hơn người khác, năng lực “bổ não [83]” cho mình vô cùng khỏe mạnh. Nhưng cậu bé Trác Phồn đáng thương còn mắc phải một căn bệnh không thuốc nào cứu được, gọi là “bệnh dậy thì [84]”. Sau đó bệnh tình phát triển càng ngày càng không thể khống chế, bệnh dậy thì chậm rãi biến thành bệnh nan y — bệnh hoàng tử...

[82] Nguyên văn “Não động” (cái động trong não), chỉ những khoảng không gian trống được để dành ra cho “bổ não” (xem chú thích [83]), hoặc chỉ người ngây thơ, có suy nghĩ hành động bất thường như trong não có động, tương đương với não úng thủy – não ngập nước.

[83] Bổ não: Nghĩa là tự mình lấp đầy những khoảng trống mà tác giả cố ý để trống cho người đọc/người xem/người nghe tưởng tượng, gần gũi với YY (tự sướng).

[84] Nguyên văn là “Trung nhị bệnh”, trong đó, “trung nhị” chỉ năm hai sơ trung Nhật Bản (tương đương với lớp 8 của mình), các thanh thiếu niên trong độ tuổi dậy thì này (13 – 14 tuổi) luôn tự cho mình là đúng, nhất là về lời nói và hành động.

May mắn duy nhất chính là, bệnh này là bệnh ngầm...

Trác Phồn lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Hàm là khi vào cấp III, bởi vì ở trọ trong trường nên bình thường hiếm khi bước chân ra khỏi cửa, nếu muốn mua gì thì đều đặt hàng qua mạng.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Trác Phồn phát hiện vào thứ sáu hàng tuần, trước cửa phòng ngủ đều được đặt một bó hoa được bó lại vô cùng đẹp đẽ, lẳng lặng nằm nơi đó.

Tuy ngoài miệng tỏ vẻ lạnh nhạt khinh thường ném bó hoa vào thùng rác, nhưng trong lòng cậu lại rất vui, dù sao thì cảm giác có người thầm mến mình khá là thích thú. Cứ vậy trong vô thức, cậu âm thầm chờ mong bó hoa được mang đến đều đặn thứ sáu hàng tuần kia.

Một thứ sáu nọ, cậu rời giường từ sớm, không để ý tới sự bất mãn mãnh liệt của thằng bạn cùng phòng duy nhất Ngũ Cổ bị đánh thức, cậu làm bộ bê một chậu quần áo vốn nên giặt từ hôm qua vào buồng vệ sinh, để cửa phòng ngủ mở một khe hẹp, vừa giả vờ giặt quần áo, vừa trộm chú ý đến cửa, từ góc quan sát của cậu vừa vặn có thể nhìn qua cái khe kia để thấy động tĩnh ngoài hành lang.

Đến tám giờ, một bóng người cao gầy bước nhanh đến trước phòng ngủ thì dừng lại, cúi người nhẹ nhàng đặt bó hoa trong lòng xuống. Ngay khi người ấy chuẩn bị bỏ cửa chạy lấy người, cửa phòng ngủ bị người bên trong đẩy ra.

Trác Phồn dựa vào cửa, cực lực làm ra vẻ mặt lãnh ngạo, ngẩng đầu nhìn người đàn ông anh tuấn cao hơn mình một cái đầu, kỳ thật trong lòng cuống đến quên hết mấy câu định nói.

Tiêu Hàm hơi kinh ngạc, hắn vừa mới chuẩn bị mở miệng nói gì đó thì đã thấy đối phương đột nhiên đóng cửa “rầm” một cái. Hắn ù ù cạc cạc, sau đó cứ vậy mà rời đi.

Mọi chuyện cứ giăng co như vậy đến hơn một tháng.

Vậy là thứ sáu hàng tuần, Trác Phồn đều dùng đủ mọi cách để “đúng lúc” phát hiện thấy Tiêu Hàm đem hoa tới tặng. Cậu âm thầm phỏng đoán không biết khi nào Tiêu Hàm mới có thể chính thức tỏ tình với mình. Cậu tưởng tượng lúc đó nhất định là một buổi sáng sớm, cầu vồng rực rỡ sau cơn mưa, trên bầu trời có đám mây bảy màu, Tiêu Hàm ôm một bó hoa hồng lớn gõ cửa phòng cậu, dịu dàng mỉm cười với cậu và nói: Trác Tiểu Phồn, anh thích em.

Trác Phồn mỗi ngày đều “bổ não” như vậy, ngày ngày chờ mong. Đáng tiếc, cái gã tên Tiêu Hàm kia hình như vô cùng không hiểu chuyện tình cảm, mỗi lần đặt hoa xuống rồi lập tức vội vã rời đi.

Cho đến một ngày, rốt cuộc cậu đã không thể nhịn được nữa. Cậu chặn lại Tiêu Hàm đang chuẩn bị bỏ đi, ngưỡn khí cao ngạo nói: “Này, anh cứ tặng hoa cho tui hoài như vậy là có ý gì? Anh có biết anh làm thế khiến tui bối rối lắm không!”

Tiêu Hàm không hiểu nhìn cậu: “... Gì?”

Thấy hấn còn giả ngu, Trác Phồn vô cùng tức giận, chỉ vào bó hoa kia nói: “Cầm về đi, đây không cần!” Cậu cầm hoa lên ném mạnh vào Tiêu Hàm, sau đó quay đầu chạy vội đến góc hành lang, chẳng biết đã chạy đi đâu.

Trên thực tế cậu cũng không chạy xa, cậu lo rằng khi đuổi theo mình, Tiêu Hàm sẽ không tìm thấy đường nên cậu đã trốn vào trong góc hành lang, vểnh tai lắng nghe động tĩnh bên kia, trong lòng ngạo kiêu nghĩ: Nếu anh lập tức chạy theo tui giải thích rồi tỏ tình, tui sẽ gắng gượng tha thứ cho anh.

Nhưng đợi cả nửa ngày vẫn không thấy Tiêu Hàm đuổi theo, giận quá, cậu quyết định ló ra một chút xem tình hình thế nào.

Tiêu Hàm vẫn đứng tại chỗ, bởi vì cửa phòng cậu lại mở ra, Ngũ Cổ mắt lơ đãng vừa ngáp vừa nhìn hấn, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Xin hỏi cậu là Ngũ Cổ?”

“Vâng.”

Tiêu Hàm mặt không chút thay đổi đưa hoa cho gã, bình tĩnh nói: “Tôi là nhân viên chuyển phát nhanh, hoa của cậu vừa rồi bị thằng 2B nào đó không biết nhảy ra từ chỗ nào quăng làm hoa bị dập một chút, xin thứ lỗi.”

Ngũ Cổ: “...”

Trác Phồn: “...”

Trác Phồn đã hóa thạch trở mắt nhìn Tiêu Hàm nhanh chóng biến mất dưới lầu, ngồi trên một chiếc xe điện nhỏ, kéo một nhân viên khác nhanh như chớp đi mất, cũng không thèm quay đầu lại. Hấn chỉ đi làm thêm thôi, đến chiều còn phải quay về đại học đi học, bề bộn nhiều việc đúng là không tốt.

Sau đó... không có sau đó...

Mối tình đầu còn chưa bắt đầu đã thất tình, Trác Phồn cảm thấy mình đã bị lừa gạt, vô cùng đau lòng, vô cùng phẫn nộ, vô cùng đau đớn, cậu cảm thấy toàn bộ thế giới đều đang cười nhạo mình. Còn cái tên chết tiệt đi tặng hoa kia nữa! Vì sao hoa này lại tặng cho Ngũ Cổ chứ! Rõ ràng là tặng cho mình!

Cậu cảm nhận được ác ý đến từ vũ trụ!

Cậu cần trút hết bất mãn, cậu muốn trả thù gã khốn kiếp đã làm bị thương trái tim thủy tinh của cậu. Cậu muốn Tiêu Hàm và cái gã tặng hoa kia hối hận vì chuyện ngày hôm nay!

Trác Phồn cười lạnh trở về ký túc xá, làm bộ như vô tình hỏi thằng bạn: “Ai tặng hoa đấy?”

“À, bạn trai tớ, Ôn Mộ Ngôn.” Ngũ Cổ tự nhiên trèo lại lên giường muốn ngủ tiếp, hàm hồ đáp.

Trác Phồn khuôn mặt vặn vẹo mở máy tính ra, mở một thư mục gọi là kịch bản đại cường, viết vào đó tên của tra công và pháo hôi công. Nhưng, trong lúc suy nghĩ đến kịch bản, Trác Phồn đã không chú ý tới bộ gõ Sogou [85] của cậu đã nhập vào ba chữ “Ôn Mộ Ngôn”.

[85] Bộ gõ Sogou: Bộ gõ tiếng TQ.

Cái gọi là “nhất hoa nhất thế giới [86]”, mỗi một kịch bản đầy đủ được tạo ra cũng là lúc một thế giới song song đồng dạng cũng sinh ra. Tiêu Hàm và Ôn Mộ Ngôn bị cái động quỷ dị trong não Trác Phồn hút vào thế giới song song đó, có lẽ họ sẽ vĩnh viễn không hiểu rõ cuộc thì họ đã xuyên qua như thế nào. Nhưng chuyện này cũng không gây trở ngại đến cuộc sống tạm bợ dễ chịu của bọn họ.

[86] Nhất hoa nhất thế giới: Tư tưởng trong Phật pháp, một bông hoa là một thế giới, mỗi cá thể riêng biệt dù nhỏ bé đến đâu cũng là một thế giới riêng biệt.

Chẳng qua, khi tình cờ nói chuyện phiếm về việc này, Ôn Mộ Ngôn đều mơ hồ cảm thấy đầu gối mình đau lâm lâm.

Cho nên nói rằng, mọi chuyện đều bắt nguồn từ một câu chuyện bi thương là như vậy. Hơn nữa đối với Ôn Mộ Ngôn mà nói, hẳn luôn có ác ý với cách nhập của bộ gõ Sogou, không biết vì sao.

Lại nói ngày ấy sau khi Trác Phồn “thăng thiên”, không có bất luận kẻ nào tổ ra kinh ngạc với chuyện này. Đường như cả thế giới đã tự mình “hợp lý hoá” câu chuyện quỷ quái này, giống như người này chưa bao giờ tồn tại vậy.

Linh mục vẫn đứng trên lễ đài chứng hôn, bạn bè thân thích vẫn ngồi dưới ăn mừng, chẳng qua chú rể thì thay đổi... mà thôi.

Ôn Mộ Ngôn và Tiêu Hàm cũng dựa vào hôn lễ này mà quang minh chính đại công khai [87].

[87] Đây là sự công khai khuynh hướng giới tính, tức là nói cho người khác bạn là đồng tính, song tính, dị tính hoặc vô tính. Tiếng Anh là “come out of the closet”.

Đủ điều nghi ngờ đến từ các giới của xã hội. Nhưng, đối với hai người bọn họ mà nói, những chuyện nhỏ nhặt này ai mà thèm để ý cơ chứ.

Sau hôn lễ, Tiêu Hàm tiếp tục trở về làm tổng giám đốc công ty giải trí của hắn, tuy rằng công việc có bận bịu một chút, nhưng nhờ phúc của kịch bản, còn có Nhân Phúc vừa đặc lực vừa trung thành vừa tận tâm, có thể nói là sự nghiệp phát triển không ngừng.

Về phần Ôn Mộ Ngôn, hắn sống trong giới giải trí kia đúng là như cá gặp nước. Ngoại trừ chuyện sau khi công khai thì hứng các vấn đề tranh cãi thì cũng chẳng có hành động phản đối gì. Mỗi khi bị người ta bàn tán như thế, Ôn Mộ Ngôn tương đối bất đắc dĩ, ai bảo hắn là kẻ từng coi cuộc sống như một vở kịch cơ chứ?

Hôm nay tan tầm về nhà, Tiêu Hàm kinh ngạc phát hiện Ôn đại minh tinh ngày ngày đi sớm về muộn hôm nay lại ở nhà.

“Vợ bãi công à?” Tiêu Hàm cởi áo khoác và cà-vạt ra ném lên ghế sofa, liếc mắt nhìn kẻ đang ngồi xõm trên sofa chơi game trên laptop.

“Hợp đồng hết hạn rồi, tôi cũng không muốn kí tiếp.” Ôn Mộ Ngôn thấy hắn trở về, gỡ tai nghe ra, rời tay khỏi chuột, ôm lấy cổ hắn hôn một cái.

Nháy mắt, Tiêu Hàm nghe thấy tiếng gào thét phát ra từ trong tai nghe: “Vú em [88]mi mau vắt sữa [89] đi! Sao còn chưa vắt sữa thế! Lão tử sắp teo rồi! Mau thêm máu! Vú em mi làm gì mà bất động thế! Vú em mi còn sống không?!”

[88] Vú em: Chức nghiệp trong game, là nhân vật hay buff máu cho nhân vật khác (Buff là dùng skill hỗ trợ cho đồng đội, giống như tăng máu...tăng nộ...v.v)

[89] Vắt sữa: Chỉ hành động buff máu.

Tiêu Hàm có hứng thú theo dõi giao diện trò chơi của hắn, tốt bụng nhắc nhở: “Này, đội hữu của vợ hình như vội lắm rồi đây.”

“Thằng kia nhặt mất đồ của lão đây, đây quyết không buff máu cho nó. Còn nữa, đây là thầy thuốc, không phải vú em.” Ôn Mộ Ngôn đeo tai nghe lên cổ, làu bàu mấy tiếng rồi mới từ tốn thêm máu cho nhân vật trong game của mình và mấy người cùng đội, công khai bỏ qua thằng nhóc đang gào ầm lên kia.

“Anh không có ý kiến gì à?” Phó bản [90] vừa đánh xong, Ôn Mộ Ngôn mới truyền tổng [91] ra bản đồ bình thường, đột nhiên phát hiện thằng nhóc gào lên lúc này đã ra khỏi đội, hơn nữa còn biến thành nick đỏ [92], chẳng thèm nói một câu, lập tức chuyển tâm pháp, thay trang bị, trực tiếp xông lên đánh thằng bé nằm đo đất.

[90] Phó bản: Một bản đồ chỉ mở ra riêng khi làm một nhiệm vụ, làm nhiệm vụ ấy hoặc tới level ấy thì phó bản mới mở ra, thường thì hay vào phó bản để thực hiện nhiệm vụ, săn đồ hoặc là cày level.

[91] Truyền tổng: Là quăng một cuộn giấy ra, nó sẽ đưa mình đến một bản đồ hoặc phó bản khác, hoặc là về vùng an toàn.

[92] Nick đỏ: Mở giết người, một game thủ giết game thủ khác nhiều quá thì sẽ bị nick đỏ.

Tiêu Hàm ôm hắn ngồi trên sofa, nói: “Không muốn làm thì đừng làm nữa, anh nuôi vợ.”

“Ai cho anh nuôi!” Ôn Mộ Ngôn quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn một cái: “Chẳng lẽ anh không muốn tôi kí hợp đồng dưới trướng cho công ty anh hay sao?”

“Như vậy sao được.” Tiêu Hàm nghiêm trang trả lời: “Con thỏ không ăn cỏ gần hang, anh là một người đàn ông có nguyên tắc.”

“...”

Nhưng cuối cùng khi thấy bữa tối là một bàn toàn rau chân vịt, Tiêu Hàm vẫn phải ủy khuất đồng ý.

Sau khi đến công ty M, Tiêu Hàm có đủ loại lý do để sắp xếp cho Ôn Mộ Ngôn một công việc thật sự thoải mái. Ngày ngày trôi qua thảnh thơi như vậy, có một thời gian Ôn Mộ Ngôn lại mê Liên minh huyền thoại. Mỗi ngày khi buổi tối về đến nhà, Tiêu Hàm mở cửa thư phòng ra đều thấy người này đang điên cuồng click click click

~ Tiêu Hàm cười quỷ dị, hôm sau liền dẫn về một con Samoyed [93], đặt tên là Lích Lích, cả ngày ôm nó lúc ẩn lúc hiện trước mặt Ôn Mộ Ngôn, vừa ôm vừa vuốt ve, không để ý tới Ôn Mộ Ngôn.

[93] Samoyed: Giống chó có nguồn gốc từ vùng Siberia, vốn dùng để kéo xe, có bộ lông trắng tinh như tuyết và tính cách mang nhiều đặc điểm của chó sói. Giống chó này rất thân thiện và nổi tiếng ham chơi.

Vì thế Ôn Mộ Ngôn phần nộ, thừa dịp lúc Tiêu Hàm đi làm, hắn đã cắt tỉa bộ lông trắng tinh của Lích Lích thành ngắn cũn rồi đá sang một bên, còn lén lút mua một đôi tai và một cái đuôi bằng nhung về đeo lên người, không buồn đếm xỉa tới Lích Lích yên lặng khóc nức nở ở trong góc.

Tiêu Hàm tan tầm trở về, vừa mở cửa đã nhìn thấy Ôn Mộ Ngôn đeo tai và đuôi ngồi trên sofa, thấy hắn về nhà, hơn hở làm nũng kêu một tiếng: “Gâu!”

Trong nháy mắt, Tiêu Hàm vừa thấy đã hãi.

Từ khi trong nhà có thêm một chú chó, Ôn Mộ Ngôn cũng không muốn chơi LOL nữa. Nhưng không may, Tiêu Hàm trong kì nghỉ đông nhân rồi đã bắt đầu mê chơi game.

Lại càng không may mắn, dưới sự soi sáng của kịch bản, Tiêu Hàm biết trĩu quốc đánh giặc biết mở công ty biết làm ăn phạm pháp lại là một tay game thủ gà mờ, thiên phú chơi game và khí tiết của hắn đều là số âm.

Hôm nay, Tiêu Hàm túm Ôn Mộ Ngôn lại dạy mình chơi game.

“Hứ, vì sao chỉ số sát thương của anh luôn là thứ nhất từ dưới lên?” Tiêu Hàm rất không vui chỉ vào plugin thống kê, lâu bầu.

Ôn Mộ Ngôn vừa liếc một cái xem thường, vừa cẩn thận giải thích cách sắp xếp của bảng thống kê. Tiêu Hàm thông minh lập tức vỗ ngực tỏ vẻ đã hiểu.

“Ha ha ha ha anh vượt được thằng này rồi vợ ơi!” Tiêu Hàm đắc chí nhìn Ôn Mộ Ngôn một cái, sau đó lên kênh tán gẫu của đội trào phúng: “Đằng ấy còn kém hơn cả đây!”

Ôn Mộ Ngôn nghe vậy kinh ngạc mà quay đầu sang nhìn, nhất thời bất lực nói: “Người ta là MT [94] đại ca ạ...”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

[94] MT: Hay còn gọi trâu đất, nhân vật máu trâu chuyên hứng đạn cho cả đoàn, xông lên làm đầu tàu gương mẫu máu trâu da dày.

“Làm thế nào để nâng cao sức chiến đấu thế, vợ dạy anh lại một lần đi.” Tiêu Hàm tỏ vẻ không tin.

Ôn Mộ Ngôn giậm dứ: “Tôi mà dạy cái đồ gốc nhà anh lần nữa thì ăn c*t luôn là vừa!”

Tiêu Hàm mặt không chút thay đổi nhìn hấn, thỏ thẻ nói: “Thầy thuốc, anh cảm thấy chỉ số thông minh của anh còn có thể cứu được một chút mà...”

Chờ khi đánh hết phó bản, Ôn Mộ Ngôn đã rống đến tắt hơi.

Ngày vẫn trôi qua, kịch bản còn đang viết, chẳng qua kịch bản của Tiêu Hàm và Ôn Mộ Ngôn đã hoàn toàn do họ nắm trong tay.

Về phần Trác Phồn, ai để ý đến hấn ta cơ chứ.

Hấn ta còn đang núp ở trong một cái góc nào đó nghĩ chuyện trả thù xã hội.

Người kế tiếp bị hấn trả thù là ai?

Với tấm lòng tâm như tro tàn, với đôi mắt vô thần, hấn ta đang nhìn bạn chăm chăm qua màn hình, sau đó nở nụ cười vụn vụn đầy!

—HOÀN—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kich-ban-khong-phai-nhu-vay>